SVERIGES TYNGSTA TIDNING

slavestate magazine

NUMMER 6, MARS 03
NO SLEEP ´TIL BLAKULLA
45 SEK INKL. MOMS

MARDUK
Önskar en ond bråd död

ANTHRAX
Scott Ian kör inte truck

ILLDISPOSED
Sågar svensk metal i exklusivt låtsnack

THE HAUNTED

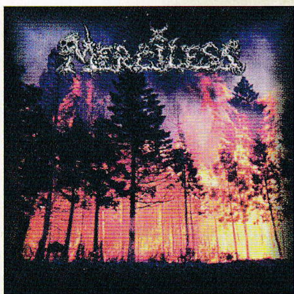
MAX CAVALERA
och hans Soulfly på besök i Sverige

INTERPRESS 0205-01

7 388020 504504
RETURVECKA 24

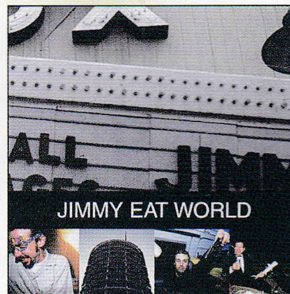
BLOOD RED THRONE § CADAVER (INC) § CRADLE OF FILTH § CULT OF LUNA § DOMINUS § ENTHRALLED § GOD DETHRONED § INSISION
TURNÉDAGBOK § MALEVOLENT CREATION § MINISTRY § OLD MAN´S CHILD § PAGANIZER § THE SEVENTH GATE § VOLBEAT § WITHIN TEMPTATION

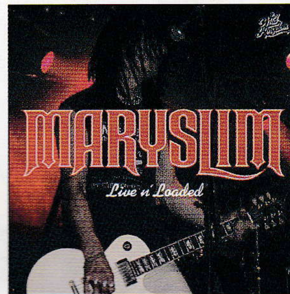
MERCILESS "MERCILESS"
SVENSKA DEATH METAL LEGENDERNA MERCILESS ÄR TILLBAKA! ÅTERFÖRENADE FÖR SITT BÄSTA ALBUM NÅGONSIN! PETER "FLINTA" STJÄRNVIND (ENTOMBED) PÅ TRUMMOR!
BLOD001CD BLACK LODGE

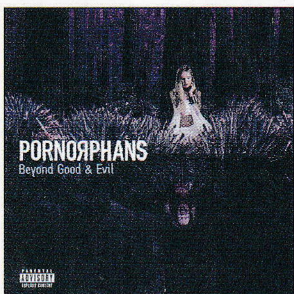
DEFLESHED "ROYAL STRAIGHT FLESH"
KLOCKREN NY PLATTA FRÅN VÄRLDENS JUST NU BÄSTA THRASH/DEATH METAL-BAND, SVENSKA DEFLESHED! MED MATTE MODIN (DARK FUNERAL) BAKOM TRUMMORNA!
RR0211019 REGAIN RECORDS

JIMMY EAT WORLD "SINGLES"
NY SINGEL-SAMLING MED STORSÄLJANDE AMERIKANSKA EMO-CORE KUNGARNA JIMMY EAT WORLD. HAR SÅLT GULD OCH PLATINA FLERA GÅNGER OM HEMMA I USA!
DEFIANCXXI DEFIANCE RECORDS

MARYSLIM "LIVE N LOADED"
ROCK 'N ROLLEN ÄR INTE DÖD! 6 LÅTAR LIVE OCH EN STUDIO-BONUS MED PEDER CARLSSON (BACKYARD BABIES) PÅ MUNSPEL!
KING001CD WILD KINGDOM

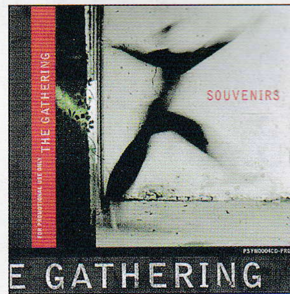

PORNORPHANS "BEYOND GOOD & EVIL"
FINSKA PORNORPHANS MED SÅNGERSKAN JYTT ÄR "THE NEXT BIG THING" EFTER NIGHTWISH! ORIGINELL GOTH-KRYDDAD METAL MED SNEGLINGAR PÅ MARILYN MANSON.
SUB85D STATE OF DECAY

INDEPENDENT MUSIC

SOUND POLLUTION DISTRIBUTION

FOR INDEPENDENT PEOPLE

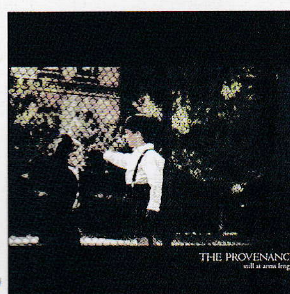

GATHERING "SOUVENIRS"
EN NY RESA I GOTISKA MEDITATIVA METAL-LANDSKAP MED ETT AV DE ALLRA STÖRSTA BANDEN I GENREN! PRODUCERAT AV ZLAYA HADZICH (MOTORPSYCHO, SONIC YOUTH)!
PSYN0004CD SUBURBAN

VADER "ARMAGEDDON"
DEN ULTIMATA SAMLINGEN MED ETT AV DE MEST LEGENDARISKA OCH STÖRSTA DEATH METAL BANDEN - VADER! 20 LÅTAR INKLUSIVE EN GRYM COVER PÅ "BLACK SABBATH" LIVE!
IRC179 IMPACT/SYSTEM SHOCK

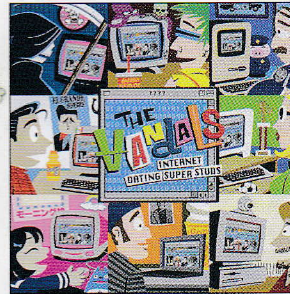

PROVENANCE "STILL AT ARMS LENGTH"
HÖGKLASSIG AVANT-GOTH-METAL FRÅN SVERIGE! BANDETS ANDRA ALBUM, PRODUCERAT AV ROBERTO LAGHI (WITCHERY, TRANSPORT LEAGUE, HARDCORE SUPERSTAR)! FÖR FANS AV BAND SOM GATHERING, ANATHEMA OCH OPETH!
SC0562 SCARLET

MARDUK "WORLD FUNERAL"
RESPEKT! NYTT STUDIOALBUM MED KUNGARNA AV NORDISK BLACK METAL SEDAN 12 ÅR! SVENSKA MARDUK SLÅR TILL IGEN HÅRDARE ÄN NÅGONSIN!
BLOOD012 REGAIN RECORDS

VANDALS "INTERNET DATING SUPERSTUDS"
AMERIKANSKA VÄSTKUST-PUNKARNA VANDALS HAR LIKT BAD RELIGION INSPIRERAT ALLA FRÅN OFFSPRING OCH GREEN DAY TILL BLINK 182. NYTT SENSATIONELLT BRA ALBUM. EUROPATURNÉ INOM KORT!
7877962 KUNG FU

NIGHTINGALE "ALIVE AGAIN: THE BREATHING SHADOW PART IV"
NYTT EPISKT OCH PROGRESSIVT METAL-MÄSTERVERK FRÅN DAN SWANÖS SLAGSKEPP NIGHTINGALE! NIGHTINGALE OCH SWANÖ ÖVERTRÄFFAR SIG SJÄLVA!
BMCD165 BLACK MARK

WILL YOUR LABEL BE NEXT?

STARRING:
CARL VON SCHEWEN • CATTIS WESSLUND • DANIEL SÖDERBERG • JOHAN HALLER
JOHAN HARGEBY • MAGNUS JANSSON • MICKE MALMGREN • TIM BERTILSSON • URRKE THUNMAN

DISTRIBUTED BY SOUND POLLUTION DISTRIBUTION. BOX 2140, 103 14 STOCKHOLM, SWEDEN. FAX: +46 (0)8-20 07 26. E-MAIL: MAIL@SOUNDPOLLUTION.SE.
SOUND POLLUTION A NORDIC INDEPENDENT ALLIANCE COMPANY

PG PARENTAL GUIDANCE SUGGESTED
SOME MATERIAL MAY NOT BE SUITABLE FOR CHILDREN

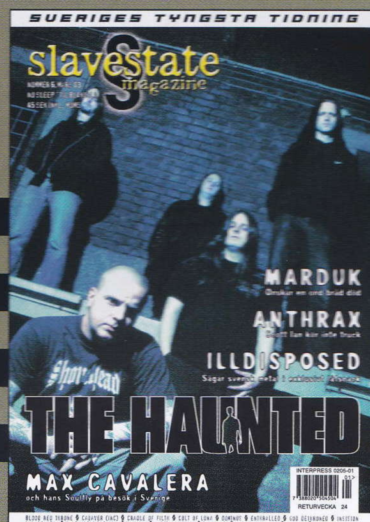

SLAVESTATE MAGAZINE

NR 06

MARS 2003

NO SLEEP TIL BLÅKULLA

INNEHÅLL

SLAVESTATE FÖR ALLA ...

Eftersom jag trots mitt körkortsinnehav avskyr allt vad bilar och kommunal kommunikation innebär, så brukar jag promenera de fyrtio minuter som det tar att gå till jobbet genom ett pittoreskt industriområde. Oftast med hällregn långt ner i halsen och vindar rakt in ansiktet som bara måste vara signerade av Hin Håle själv. Långtradarchaffisarna ser sin möjlighet till bekräftelse och gasar på lite extra kring vattenpölarna med förhoppning om att totalt täcka mig i något som närmast kan liknas vid urin. Upp till stämpelklockan som väl är det yttersta beviset på att du bara är ytterligare ett nav i ett redan så hiskeligt krackelerat hjul och egentligen den ärliga bekräftelsen på hur patetisk du är. Falska leenden och falska "jag mår så fruktansvärt bra" fraser haglar över dig och du nästan ber om att någon för en gångs skull ska komma fram till dig och ge dig en rejäl käftsmäll, göra ett försök till att sänka ditt självförtroende eller helt enkelt spotta på dig.

Dagar som dessa känns det extra skönt att tänka på den infernaliska sommar som det med största sannolikhet kommer att bli. **Metallica** gör sin enda spelning i Norden på Roskilde-festivalen och backas upp av inga mindre än **Iron Maiden**. **Hatebreed**, **Cult Of Luna**, **Haunted**, **Opeth**, **Queens Of The Stone Age** och **Audioslave** fullkomligt förstör Hultsfred och de evigt tyska festivalerna som Wacken och With Full Force behöver jag väl knappast gå närmare in på. Det här kommer på sätt att onekligen bli en sommar som man kommer att minnas, det har ni Slavestates lagstadgade löfte på. Men för att bli mästerlig på att döda tid tills dess så kanske detta nummer av Slavestate kan fungera som något slags surrogat. Ett nummer som för första gången finns tillgängligt över precis hela landet, samt i utvalda delar av Finland, Danmark och Norge. Så nu vill vi inte höra talas om att någon stackare i Kvänum eller Ronneby ska få nöja sig med en artikel om **Tribal Ink** i någon helgbilaga till deras patriotiska morgontidningar utan istället t.ex. få läsa om hur **Illdisposed** fullständigt sågar den svenska metaleliten.

Slavestate ... förhoppningsvis snart en lika självklar ingrediens i det svenska hushållet som knäckebröd och avundsjuka.

Till skillnad mot TV3s nyheter så väljer jag denna gång att avsluta med en tråkig nyhet.

Vår sista kvarvarande ursprungsskribent Daniel Bergqvist har tyvärr valt att lämna oss efter det här numret. Vi tackar Daniel för allt det fantastiska jobb han har gjort för oss och önskar honom verkligen lycka till med vad nu än framtiden erbjuder.

Mosh!

Ronnie Schmidt
Ansvarig utgivare / Chefredaktör
Mars 2003

"It's just a dirty black summer..." Glenn Danzig

SLAVESTATE MAGAZINE

c/o Ronnie Schmidt, Hvitfeldtsgatan 2A, 411 20 Göteborg (Fax.nr: 031-133692)

c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa

E-postadress: info@slavestate.se

Hemsida: www.slavestate.se

Slavestate HB: Org.nr: 969679-3307 | Bankgiro: 5292-1061

Chefredaktörer och ansvariga utgivare: **Larsa Carlsson & Ronnie Schmidt**
Marknadsföring & annonsansvarig samt ansvarig utgivare: **Felicia Olsson**
Layout: **Lars Jamne (Oskorei Graphix, Norge)** – Webansvarig: **Lars Jamne**
Tryck: **MGH Grafisk, Norge**
Omslagsbild: **Jonny Lindh (The Haunted)**
Skribenter i detta nummer: **Thomas Backelin, Daniel Bergqvist, Larsa Carlsson, Lars Ekenryd, Kristian Forsell, Robert Hakemo, Dennis Larsson, Dick Lundin, Mikael Mjörnberg, Ronnie Schmidt, Ninni Sjölund & Turid Walderhaug**
Gästskribent: **Karl Birath (Insision)**
Fotografer: **Lars Ekenryd, Lee Kearney, Enrique Krusefeldt & Ninni Sjölund**

The Haunted är thrashbandet som alla svenska metalfans tycks avguda. Efter två kritikerrosade och nästan sjukligt hyllade plattor är de nu tillbaka med sitt tredje album "One Kill Wonder", ett album som inte heller skäms för sig. Bandets basbändare Jonas Björler offrade lite av sin tid för att berätta för Slavestate om nya plattan, de ständiga jämförelserna med At The Gates, skivbolagens kopieringsskydd och en hel del annat.

TEXT: MIKAEL MJÖRNBERG – BILD: JOHN MACMURTRIE & LEE KEARNEY

THE HAUNTED

I somras samlade The Haunteds medlemmar ihop sig i replokalen för att skriva "One Kill Wonder", uppföljaren till otroligt rosade och grammisvinnande "The Haunted Made Me Do It" (2000). En inte helt lätt uppgift, men enligt Jonas har bandet inte känt någon negativ press på sig och de är nöjda med resultatet. För musiken svarar framförallt Jonas, brodern Anders Björler (gitarr) och Patrik Jensen (gitarr), men alla har stort inflytande och kommer med idéer, särskilt när det kommer till arrangemangen.

– Hemma skriver man ju en hel del och så tar man med sig idéerna ner i replokalen och sätter ihop dem. Vi var väl i replokalen åtta timmar per dag hela sommaren i princip och sedan så gick vi in i studion i september. Det blir inte att vi skriver så mycket när vi är ute på turné, oftast är man ju så jävla trött då.

Några favoritlåtar på nya plattan?

– Jag vet inte riktigt, jag gillar allihop, men "Shadow World" och titelspåret är nog bäst.

Hur tycker du att ni har utvecklats rent soundmässigt från debutplattan och fram till det här albumet?

– Vi har väl blivit lite bättre på att skriva låtar nu, framförallt arrangemangsmässigt. När det gäller aggressivitet så är det väl ungefär samma som förut, första plattan kanske var mest aggressiv men den är ju mest melodisk på samma gång också.

Nämnda debutplatta spelades in i Studio Fredman i Göteborg tillsammans med Fredrik Nordström, när det var dags för "The Haunted Made Me Do It" styrdes dock färden till Malmö och Berno Studio där Berno Paulsson var behjälplig under inspelningen. Den här gången var det åter Fredman i Göteborg som fick stå som värd för inspelningen, hur gick tankegången angående studioval?

– Vi ville bara ha en studio här hemma i Göteborg, det är ju så jobbigt att åka bort. Det är väldigt praktiskt att man kan åka hem varje dag och lyssna på det man har gjort och så får man ju sova i sin egen säng, det betyder också en hel del.

Fredrik Nordström anses ju av många vara en demonproducent, till hur stor del var han inblandad i detaljer?

– Nästan ingenting, han fungerade mest som ljudtekniker och ställde grundljud och sådana där saker. Hela bandet är ju medproducenter.

Putsa i flera år?

Ryktena säger att The Haunted är ett band som är perfektionistiskt och gärna pillar väldigt mycket med detaljerna i studion, hur ligger det till med det egentligen?

– På "The Haunted Made Me Do It" var det mycket sådant, men den här gången gick vi mer på känsla. Det är lite små spelfel här och där, men vi sket i det. Annars kan man hålla på och putsa på ljudet i flera år.

"One Kill Wonder" sparkar efter introt "Privation Of Faith Inc." igång med skoningslösa "Godpuppet" och skivan får en lika adrenalinsprutande start som föregångaren fick med paret "Dark Intensions/Bury Your Dead". Jag utgår från att detta är väldigt avsiktligt, att bandet vill öppna med en rejäl käftsmäll för att sätta standarden för skivan.

– Ja, det är klart att man vill öppna med en upptempolåt, men det finns ju flera låtar som skulle ha passat där, att det blev just "Godpuppet" är väl mest slump. Det är väldigt svårt att sätta låtordningen på en platta. Det är väl egentligen inte så väldigt mycket tanke bakom ordningen på "One Kill Wonder", mer än att "Demon Eyes" kommer där den kommer då. Den lugnar ner det hela lite och fungerar lite som en andningspaus.

Är texterna lika viktiga som musiken?

– Jag tycker inte det, jag har ju växt upp med den här typen av musik och det har ju varit musiken och inte texterna som har varit det viktiga, jag skulle nog säga att musiken är 75 procent just i den här genren. Därmed säger jag inte att våra texter är dåliga. På den här skivan har vi försökt ha lite mer socialrealism och skildra vad som händer omkring oss i texterna istället för att skriva om blod och drakar. Jag menar hur kul är det med sådana texter egentligen? Det är inget för oss...

Snygga omslag

Inte nog med att "One Kill Wonder" är en djävulskt kul titel på en hårdrocksplatta, The Haunted har dessutom alltid haft grymt snygga skivomslag och det här är inget undantag.

– Jag tror att det var Jensen och vår layoutkille i Stockholm som kläckte idén till titeln. Det är ju en ordlek, det skulle ha funkat med "One Hit Wonder" också, det beror ju på hur man definierar ordet hit. Vi är väldigt måna om att det ska se bra ut och vi har ju som sagt var samma kille som gör allt sådant åt oss. Klart att vi är väldigt nöjda med omslagen.

Detsamma gäller för den stilrena loggan då antar jag?

– Ja, det är ju ingen klassisk hårdrockslogga med spindelväv och upp- och nedvända kors.

För er som ännu inte haft nöjet att beskåda den nya plattans omslag föreställer det ett bylte som är insvept i duk och omlindat med snören, med Haunteds eleganta logga centrerad i mitten över

bilden. Byltets konturer och snörenas placering kring ett tänkt huvud gör genast att associationerna går till en människokropp som ligger där ofrivilligt fjättrad. Väldigt snyggt, men samtidigt ganska makabert. Ni tror inte att omslaget kommer väcka anstöt?

– Vi var rädda för det först, men tänk på till exempel en grupp som **Rage Against The Machine**, de har ju en kille som brinner på omslaget och de har sålt miljoner ex. Man ser ju inte något blod och man ser egentligen inte att det är en kropp, det är ju mer att man tolkar det så.

Det kanske till och med kan ge en motsatt effekt, att folk köper plattan för att omslaget är så snyggt?

– Nja, det tror jag inte. Man köper nog inte en **The Haunted**-skiva utan att veta vad det är för något, då laddar man nog ner från nätet och lyssnar först.

Dvd:n crackad efter två dagar

Detta leder oss helt osökt in på en annan fråga. Promoskivan som skickats ut av skivbolaget är kopieringsskyddad och som den motståndare till kopieringsskyddet jag är så intresserar jag mig självklart för om skivan som når handeln också kommer att vara utrustad med detta lågvattenmärke till skydd. Detta visar sig dock vara något som mitt intervjuoffer inte har en aning om, han har inte ens koll på att pressexet är skyddat. Han tycker dock precis som undertecknad att det nya systemet är dåligt och att det slår emot helt fel personer.

– Det går ju att kopiera skivor i alla fall, allt hamnar på nätet förr eller senare, de kommer aldrig att kunna göra ett helt säkert kopieringsskydd. Det är ju kasst att det är kopieringsskyddat från början för det är ju inga problem att rippa det och lägga ut det på nätet. Ta bara vår DVD som exempel, det tog en dag så var det två norrmän som knäckte koden och lade ut den på nätet. Skyddet slår mot helt fel personer, många spelar ju skivor i datorer nuförtiden och det är ju dåligt att man inte kan spela kopieringsskyddade skivor i dem, men det går ju ändå...

Vips får jag mig en lektion i hur man gör för att ta sig förbi skyddet och lägga in en kopieringsskyddad platta på datorn. Jonas beskriver detaljerat och ganska uppspelt om hur man gör en digital image av plattan och sedan lägger den på hårddisken. Sedan är det bara att lyssna, tackar för det Björler!

– Om man har köpt skivan så kan man ju lika gärna ladda ner den, då tycker jag inte att man behöver skämmas för att man gör det eftersom då har man ju ändå betalt den.

Dvd:n som nämndes heter "Caught O Tape" och släpptes i januari i år. Innehållet är - förutom intervjuer och filmer från inspelningen av "One Kill Wonder" - spelningen som låg till grund för liveplattan "Live Rounds In Tokyo" (2001) samt en spelning som bandet gjorde på KB i Malmö under år 2000. Båda spelningarna är hämtade från samma turné och består av i princip samma setlista så jag undrar självklart om bandet inte tycker att det är lite tårta på tårta att ha med dessa båda spelningar tillsammans på samma utgåva.

– Jag är medveten om att det är ungefär samma setlist på båda gigen, men egentligen är det inte vår grej. Earache ville göra det och då tyckte vi att det var lika bra att vi blev inblandade för vi visste att annars släpper de det ändå och då blir det piss. Det som är med är det enda materialet som var filmat, det är ju lite olyckligt att spelningarna ligger så nära varandra i tiden. Spelningen från Sverige är det som SVT filmade för Musikbyrån från turnén som vi gjorde efter "The Haunted Made Me Do It". Det är ju en grej som var bra för att hålla intresset uppe för bandet i väntan på en ny skiva.

Skönt att slippa varandra på fritiden

Samtidigt som The Haunted är ett av Sveriges mest uppskattade metalband är det samtidigt ett av de band som haft sin karriär kantad av mest problem. Mycket på grund av bandmedlemmar som har hoppat av. Hur många har inte hört historierna om Peter Dolving som lämnade platsen som vokalist för att ägna sig åt akustiskt flum och Adrian Erlandsson som lämnade över trumpallen för att istället smiska blackmetal med de engelska storheterna i Cradle Of Filth? Detta skedde som bekant efter det självbetitlade debutalbumet och in kom istället de nuvarande medlemmarna Marco Aro (sång) och Per Möller Jensen (trummor). Då slet det hårt, men nu tycker Jonas att det känns som om det är den nuvarande sättningen som är The Haunted, både Aro och Per Möller Jensen har ju varit med längre än vad Dolving och Erlandsson någonsin var och det fungerar bra.

– Marco och Per är helt olika personligheter jämfört med Adrian och Dolving, funderar Björler och fortsätter, fast vi i bandet umgås inte särskilt mycket privat utan det är just när vi skriver och spelar in som vi umgås mycket. Visst, det kanske händer att vi går och kollar på någon film ibland, men mer är det inte. Det kan lätt bli för mycket, jag menar gör man 150 spelningar per år så kan det vara skönt att vara ifrån varandra på fritiden. Fast man har ju ganska mycket tid för sig själv på turné också, det blir ju automatiskt så i och med att man har

eget hotellrum och är man i turnébussen är det ju bara att gå undan och lägga sig.

Har ni mycket kontakt med dem som hoppat av?

– Inte särskilt mycket, Dolving träffar man bara någon gång ibland, han har ju skaffat barn och Adrian har jag inte träffat på jättelänge. Han bor ju i England nu för tiden.

Strulbolaget Earache

Som om det inte vore nog med problem så bestämde sig strängbändaren Anders Björler för att hoppa av bandet i september 2001. Han ville satsa på studier och kände att det inte gick att studera och satsa hårt på musiken samtidigt. Lyckligtvis för The Haunted så kände han ganska snabbt att han inte klarade sig utan musiken och återvände därför till bandet ett drygt halvår senare.

– Det är klart att det var väldigt jobbigt när Anders hoppade av. Om någon skulle hoppa av bandet nu så skulle det kännas som om det aldrig ska ta slut på eländet, att vi aldrig ska få ha en fast och fungerande lineup. Medan Anders var borta så hade vi ju med Markus Sunesson från **The Crown**, han var ju med på två hela turnéer så han hade nog blivit fast medlem om han haft tid vid sidan om **The Crown**. Men det var ju väldigt bra när Anders kom tillbaka för han är ju i förstahand låtskrivare.

Många av problemen kring bandet kan härledas till det engelska skivbolaget Earache, ett bolag som många band pratar enormt illa om och som inte tycks behandla sina band på ett särskilt bra sätt. Bland annat sägs det att Misery Loves Co. gick i graven på grund av att de tappade gnistan av allt strul som de hade med bolaget och de är bara ett av många exempel. Jonas medger att det var mycket strul förr, men menar att nu är det mycket bättre.

– Nu har vi ju nästan högsta prioritet på bolaget så nu fungerar det bra. När vi signade så var det ju tvärtom, då hade vi nästan lägst prioritet och de hade väldigt bra band som **Entombed**, **Bolt Thrower** och **Carcass**.

Kontraktet med britterna går ut i och med "One Kill Wonder", men bolaget har fortfarande två major options. I klartext innebär det att om de licensierar The Haunted till ett majorbolag så får de släppa två album till med dem, men gör de inte det är det fritt fram för bandet att byta bolag eller göra precis vad de vill. Jonas är noga med att poängtera att det inte är helt uteslutet att bandet skriver på ett nytt kontrakt med Earache, men erkänner att det kanske inte är det troligaste alternativet och att det finns andra bolag som är intresserade av att kontraktera dem.

Säffle metalpokal?

Som jag skrev i inledningen så är The Haunted ett av Sveriges allra mest uppskattade metalband. De dåliga recensioner bandet fått är så få att de kan räknas på handens fem fingrar, det har snarare varit så att metalrecensenterna blivit i extas över de tidigare plattorna. Det samma gäller för fansen, nästan varenda hårdrockare blir alldeles lyrisk bara man nämner bandets namn. Så Jonas, vad är det egentligen som gör The Haunted så bra och omtyckt

– Det är bara timing och lite tur. Rätt band på rätt plats vid rätt tillfälle om man säger så. Det är ju olika på olika ställen också, det är ju mest i USA, Japan, England och Sverige som det går bra, i övriga Europa är det ganska dött faktiskt, förklarar basisten ödmjukt.

Uppskattningen sträckte sig så långt att bandet plockade hem en grammis för bästa "hårdrock" med plattan "The Haunted Made Me Do It". Juryns motivering löd *"För att de med en kompromisslös kombination av kraft och nyanser dragit nytta av influenser från tre decennier när de skapat ett album som kommer att vara en inspirationskälla för lång tid framöver."*. Själva priset var dock inget som påverkade bandet särskilt mycket och det är inget som de tycker att de måste uppnå igen.

– Det var mest en kul grej, men det blev ju lite lättare att få spelningar efter att vi fått priset, framförallt i Sverige. Vi gjorde ju ganska många festivaler den sommaren. Fansen tyckte väl att det var roligt att vi fick priset och kanske var det några extra som kollade upp oss och köpte plattan, berättar Jonas och fortsätter sedan. Men vi fick ju bara en plakett, vi är fem i bandet och fick bara en, kan vi inte få varsin ens? Dessutom är det ju egentligen bara en fest för branschen, ännu en dag när man kan festa till. Det är som en dag för inbördes beundran och det är ju inte särskilt roligt egentligen. Det blir ju mer och mer priser, snart finns det ju hur många som helst, snart blir det väl Säffle metalpokal eller något sådant. Det blir inflation i priser, men egentligen så går det ju inte att tävla i musik.

Göteborgssoundets skapare

När Göteborgssoundet kommer på tal och såväl media som vanliga människor ska börja räkna upp band som faller in under denna kategori brukar The Haunted nämnas. Själv har jag lite svårt att se att bandets musik skulle gå hand i hand med framstående företrädare för soundet som exempelvis In Flames. Jonas har dock svaret på varför The Haunted så ofta klumpas ihop med alla "mjukisdödsband". Han, Anders och även Adrian Erlandsson var ju med i det nästintill kultförklarade bandet At The Gates.

– Det var ju vi som skapade Göteborgssoundet med **At The Gates**. Utan **At The Gates** skulle det inte ha funnits något **In Flames** eller **Dark Tranquillity**. **Dark Tranquillity** började ju spela **Kreator**-thrash och de hade väl fortsatt med det om inte vi hade varit och Jeppe (Strömblad, **In Flames**, förf.anm) hade väl fortsatt med **Ceremonial Oath** och det vet vi ju hur det hade slutat. Jag tycker inte att det är särskilt jobbigt att behöva höra det hela tiden, men det är ju lite lustigt att folk sorterar in oss i ett fack som vi varit med och startat. Sen är det väl lätt att folk tänker att **The Haunted** är gamla **At The Gates**, det är väl lite mer störande.

Under våren är det dags för en lång turné för att backa upp den nya skivan. Europa, Japan och Australien ska avverkas, men det finns även tre spelningar inbokade i Sydafrika, ett land som Jonas inte har någon musikalisk koll på över huvud taget.

– Jag vet ingenting om den scenen, har hört att det ska vara en metalspelning där vart fjärde år eller nåt sånt, men det ska nog finnas ett visst intresse. Vi får se hur det blir, det kan bli bra och det kan bli kasst

Har ni vanliga jobb vid sidan av musiken?

– Vi kan inte ha några riktiga jobb med tanke på att vi är ute och spelar så mycket, utan vi har väl mer tillfälliga jobb. Fast det är inte så att vi kan vara ute och turnera tre månader och sedan leva på det resten av året, även om det skulle vara kul att kunna göra det. Jag och Anders har precis slutat plugga, Marco jobbar som smed i Stockholm och Per har precis slutat på Posten.

Om ni får säga det själva, är ni bäst på platta eller live?

– Jag vet inte för jag har aldrig hört mig själv live, jag brukar aldrig kolla på mina egna livespelningar. Men jag brukar ju alltid tycka att andra band är bättre live än på platta, det är ju live man vill uppleva musik så jag säger live! Filosoferar den sympatiske basisten och brister ut i ett hjärtligt skratt.

Within Temptation

Within Temptation bildades 1996, fick skivkontrakt nästan omedelbart och slog igenom med debuten "Enter" året därpå. Deras senaste skiva "Mother Earth", som släpptes år 2001, fortsätter att blanda hårdrock och orkestermusik med en liten dragning åt keltisk folkton och har redan blivit en klassiker. Med anledning av den stundande Europaturnén och nysläppet av "Mother Earth" som placerade sina upphovsmän högt på albumlistorna i hemlandet Holland tar vi oss en pratstund om livets och gothmetalscenens föränderlighet med frontfiguren och vokalisten Sharon den Adel.

TEXT: TURID WALDERHAUG - BILD: BMG

Fredag kväll. Det gäller att vara väl förberedd; jag sitter och lyssnar igenom "Mother Earth" för tredje gången den här dagen när jag hör telefonen. Det är Sharon den Adel som ringer upp mig som avtalat. Här ska intervjuas. Eftersom det har fungerat vid andra tillfällen sätter jag oförskräckt igång med ett käckt "Hej hur står det till"? En glad röst svarar snabbt och frejdigt:

– Förträffligt, själv då?

Försent inser jag att jag istället skulle ha frågat "vad sysslar du med nu", vilket nog hade givit upphov till ett längre och intressantare svar. Under några sekunder är jag helt upptagen av att försöka knäppa in hennes meningslösa hälsningsfras på min laptop. Jag tar mig samman och förkunnar att jag minsann också mår bra och greppar pennan och papperet istället.

Hur kommer det sig att ni har gjort ett nyutsläpp av "Mother Earth", med bonuslåtar och hela paketet efter bara två år?

– Tja, när vi släppte den första gången hade vi fortfarande vanliga jobb vid sidan av bandet, men nu när vi har blivit framgångsrika heltidsmusiker kan vi äntligen koncentrera oss på musiken. Den nya versionen av "Mother Earth" är ett bra sätt att bekanta sig med **Within Temptation** och den representerar oss och vad vi står för idag.

När släpps er nästa skiva med nytt material?

– Vi jobbar på det, antagligen framåt hösten 2003.

Vad kan vi förvänta oss den här gången?

– Det kommer att låta ungefär som "Mother Earth", men kanske en aning snabbare i tempot, lite tyngre och självklart kommer det fortfarande att vara hemskt bombastiskt.

Gothic?

I vår åker ni ut på turné som förband till Paradise Lost. Gillar ni att spela live och vad uppskattar ni mest med turnélivet?

– Vi har inte turnerat särskilt mycket precis. Däremot har vi haft många spelningar, men bara i Holland och Belgien hittills och vi har bara varit ute på vägarna i två veckor som längst. Den här turnén kommer att vara i sex veckor, vilket är lång tid för oss, en ny erfarenhet och ett stort äventyr. Vi ser alla fram emot det med stora förväntningar och vi är mycket nyfikna på att se hur folk kommer att uppfatta vår musik.

Apropå Paradise Lost, trots att de sedan ett par år konverterat till synthpop ses de fortfarande som doom- och gothmetalscenens stora pionjärer och förebilder, till hur stor del har de påverkat er?

– De inspirerade oss en hel del när vi startade bandet, vilket var ungefär samtidigt som "Gothic" släpptes tror jag... de flesta holländska banden lyssnade mycket på dem precis som vi gjorde på den tiden.

Det var nog snarare "Draconian Times" som släpptes vid det aktuella tillfället, men det är knappast av intresse att påpeka. Sharon pratar en på det stora hela oklanderlig engelska – men väldigt fort. Jag krafsar stressat ner hennes svar med mina kråkfötter och går raskt över till nästa fråga på min lista... hur skulle du beskriva Within Temptations utveckling under åren som gått?

– Musiken är liksom mer kristalliserad... man lär sig till slut vilken musik man verkligen gillar och i vilken riktning man vill gå. Man kommer närmare det sound som man till slut vill uppnå. Varje band genomgår förändringar. Vår första skiva var präglad av lågbudget, men när vi spelade in den senaste hade vi mycket mer tid, en bättre studio och en bra producent. Dessutom kommer vi ju varandra närmre i bandet hela tiden.

Brukar du lyssna på dina egna skivor? Vilken musik föredrar du att lyssna på själv, i det "civila"?

– Tja... eftersom vi är heltidsmusiker nu lyssnar vi knappt på någon musik alls. Det är verkligen svårt för man bara analyserar allt man hör. "Varför gjorde de si och varför gjorde de så" och när vi lyssnar på våra egna inspelningar kan vi aldrig undgå att anmärka på vad vi kunde ha gjort bättre. Så vi kan inte längre koppla av och lyssna på musik på samma sätt som tidigare.

Förändring

Nuförtiden tycks många skönja en viss nedgång för gothmetalgenren, det sägs att ingen har släppt någon bra skiva på åratal. Vad anser du om det?

– Vet inte, mycket har ändrats och det är ganska logiskt. Nya band har kommit till i scenen och de spelar fortfarande den här typen av musik.

Särskilt flöjterna på "Mother Earth" skapar en stark sagostämning, dessutom förekommer "tale", "journey" och andra äventyrliga ord i texterna. Refrängen i "Never Ending Story", och inte minst själva titeln får mig naturligtvis att tänka på boken av Michael Ende som filmades 1984 och bara för det kan jag inte låta bli att fråga om låten möjligen har något med den att göra.

– Nej, den har inget med den att göra. Den handlar om livet och hur allting utvecklas och förändras. Det vi gör varar aldrig för evigt... det handlar om hur små vissa saker i livet kan te sig i ett större perspektiv... vissa saker är viktiga för somliga och kommer att ihågkommas av dem, men glömmas av andra. Allting förändras...

Ja, Sharon nämnde ordet "changes" så ofta att jag fick ta till synonymordboken för att få till någon variation i den svenska översättningen. Helt klart innebär den musik som Within Temptation skapar någonting nytt inom scenen. Jag som har hört ytterst lite av deras tidigare material får för mig att framgångarna kan ha smittat av sig på musiken som uttrycker ovanligt mycket livsglädje och äventyrslust... scenen har förvisso förändrats...

Under 1990 släppte Cadaver, som bandet hette i begynnelsen, den utomordentliga plattan "Hallucinating Anxiety", uppföljt två år senare av "...In Pains", båda på bolaget Earache. Efter en längre tids uppehåll såg då ett nytt verk dagens ljus i form av "Discipline" år 2001, men då under namnet Cadaver Inc.

TEXT: LARS EKENRYD – BILD: LARS EKENRYD

Mitt under pågående Khaos festival i Oslo, den 14: e december ifjol tar Slavestate tillfället i akt genom att göra en längre intervju med Apollyon i Cadaver Inc. På scenen har Blood Red Throne lyckats genomföra en ganska medelmåttig spelning. Jag och Apollyon har däremot lyckats hitta en tämligen enskild plats för ett samtal. Borsett från Ole Jørgen Moe alias Apollyon (Aura Noir, ex-Dødheimsgard) som numera sköter både bas och sång ingår även L.J. Balvaz på kompgitarr, Carl-Michael Eide alias Czral (Aura Noir, Ved Buens Ende, Dødheimsgard) på trummor och Anders "Neddo" Odden på gitarr. I Aura Noir går Czral dock under namnet Aggressor, om nu någon skulle vilja kontrollera uppgifterna.

Var du med i Cadaver när det begav sig, då Inc. inte var tillsatt till namnet?

– Nej, det var jag inte. De slutade att spela ett tag efter andra skivan och startade upp igen runt 1999. Då var det med en helt ny lineup, bortsett från originalmedlemmen Anders Odden. Han är den enda originalmedlemmen som är kvar i bandet.

Det var då du kom med, i samband med den nya starten då Inc. lades till i namnet?

– Ja, men det är något vi tänker sluta med nu tror jag. Från och med nästa skiva kommer vi att gå tillbaka till att bara heta **Cadaver** igen.

Det handlar inte om att även i sound och stil gå tillbaka till hur Cadaver lät runt 1992?

– Det blir väl till stora delar i samma stil som nu antar jag. Stilen passar till gamla **Cadaver**, då det är mer old-school. Vi är gamla, vi gillar inte den nya musiken. Vi har ju ett par duktiga musiker i bandet så det kommer alltid att finnas ett eller annat tekniskt inslag i musiken. Men det vi satsar på är det brutala, det passar oss bäst.

Det blir så att säga en vidareutveckling, fast ändå en tillbakagång?

– Ja, den första **Cadaver Inc.** skivan gick jävligt fort hela vägen. Det kommer även i fortsättningen att gå jävligt fort, men lite mer varierande kanske. Brutalt hela tiden, hoppas vi...

Mer åt deathmetal än åt blackmetal hållet?

– Ja, kanske det, vi får se. Det kommer alltid att finnas lite blackmetal i det. Men vi är alla fans av gamla **Autopsy**, **Carcass** och **Vader**.

Är det sådant som ni kommer att plocka upp igen nu?

– På första skivan gjorde Anders all musik, nu delar vi mer på det. Det kommer att höras på den nya skivan att det är flera som är med och skriver musiken helt enkelt.

Vi är annorlunda

Den något spensliga Apollyon berättar att deathmetal har fått en viss renässans inom den norska metalvärlden samtidigt som han trummar lite lätt med fingrarna på bordet där vi sitter. Då, för femton år sedan fortsätter han, fanns det bara deathmetal. Sedan kom det bara blackmetal. Därefter började Aura Noir att spela något som kunde liknas vid thrashinspirerad blackmetal.

– Vi var nog de första som blandade på det viset. Första **Gehennah**-skivan kom nog ut samma vecka, eller något sånt. Det var då som hela det där med thrashmetal influenserna påbörjades egentligen. På senare tid har det blivit mer influenser av deathmetal istället. Men som sagt så är vi gamla och har vuxit upp med amerikansk och tysk thrashmetal. Vi finner att metalkänslan finns i just den typen av musik, gammal **Dark Angel** och även gammal deathmetal. Bortsett från att musiken, riffen och produktionen kan låta lite nyare, så vill vi låta äldre. **Cadaver** ska vara tokmangel hela vägen. Vi vill inte låta som alla de där andra amerikanska deathmetal banden. När man varit på någon festival, som till exempel Milwaukee, så har man hört tio-tolv **Cannibal Corpse** innan **Cannibal Corpse** ens kommit upp på scenen. De låter exakt som sina förebilder. Vi försöker inte vara annorlunda, vi bara är det.

Anders stod för det mesta av musiken tidigare men nu är att det bland annat Czral och kanske fler som är involverade?

– Jag själv är inte så jävla involverad, men basisten Lasse gör en del låtar.

Lasse?

– L.J.Balvaz. Det är hans gamla band **Balvaz** så det är därför han heter så. Lasse Johansen Balvaz.

De är mer involverade i skapandet av musiken, men kanske också i lyriken?

– Nja, jag och trummisen Czral skriver ju en del texter. Anders skriver lite också.

Mer än vad det har varit på till exempel första plattan?

– Första plattan var egentligen inte så textorienterad. Där användes ett antal tidiga **Cadaver**-texter som inte var använda. Det var halvkassa texter som vi återanvände. De låter bra, men det är inte väldens bästa texter. Jag tror det finns texter med på skivan, men de är typ utspridda lite hur som helst i bootleten.

Plattan var med andra ord mer fokuserad på musiken, än på texterna. Till skillnad från den nya plattan som kommer kanske?

- Det lär nog bli mer fokus på texterna, ja.

En ny låt per repning

Apollyon förklarar att det är musiken som kommer till först och sedan kommer var och en som bidrar till texterna in med vad de har skrivit. Texterna, menar han skrivs hemma i kammaren utan att det ligger någon melodi med i tankarna, utan mer fristående. Text och musik skapas separat och sedan får man bara hoppas att det går att föra ihop de två komponenterna till en bra låt, berättar han med ett skratt. Utan en baktanke på att texten ska sammanfogas med en viss musik blir det betydligt mer ärligt

– Idealet är ju att bara skriva en dikt utan tanke på att det ska bli text till musik. Ibland har jag tänkt att det kanske skulle vara enklare att först skriva text och sedan lägga musik till det. Jag har försökt ett par gånger, men det blir för hämmande när jag varken kan skriva låt eller text.

Jag läste någonstans att ni har ambitionen att sätta ihop minst en låt per rep ni kör?

– Ja, fram tills nu så har vi i stort sett kört en ny låt på varje rep. Men nu har vi nästan låtar till en full skiva och då gäller det bara att köra in dem så att de sitter. Man kör det man har i ett par månader för att höra vad som är bra, och vad man kanske behöver ändra på. På förra plattan var ju alla låtarna klara, Anders hade gjort allt så vi bara spelade och sjöng. Nu samarbetar vi som sagt var på ett annat sätt. Nu gör vi dessutom ett antal fler låtar än vad vi kommer att använda oss av, så vi kan ha några att välja emellan.

Att Apollyon är en mycket trevlig och lågmäld person full av självdistans och humor framgår inte minst då vi talar om texter och musik. Han berättar med ett leende på läpparna att det är bra att skriva väldigt många texter som man sedan kan välja mellan, för att få någon av dem att passa ihop med det låtmaterial man har. I annat fall kan man spara texterna till någon senare skiva eller som han säger, använda i något av de andra tusen banden som de medverkar i.

Kan du berätta lite om vad som är på gång egentligen under våren 2003?

- Vi har precis fått ihop åtta-nio nya låtar så vi går in i studion i mars för att spela in. Vi kommer att köra tre-fyra av de nya låtarna i kväll. Så då får man en liten känsla av hur det kommer att låta.

Vad heter de nya låtarna?

- Det vet vi inte ännu. Texterna är klara men inte alla titlarna.

Det blir premiär på tre nya låtar utan att ni ens själva vet vad de heter?

- Ja, det är ingen annan som har hört dem förut så det spelar ingen roll.

Vad kommer den kommande plattan att heta?

- Det vet vi inte...jo, vad fan var det?! Vi diskuterar det fortfarande. Det enda vi vet är att den kommer att gå under namnet **Cadaver** och inte **Cadaver Inc.** Den ska vara ute före sommaren 2003 i alla fall.

Hatar att vara i studion

På "Discipline" ville ni få så mycket av materialet som möjligt inspelat med så stor livekänsla som möjligt. Var det någonting som ni är nöjda med och kommer att försöka genomföra även nu när ni går in i studion?

- Vi vill gärna ha kvar livekänslan på skiva, inte så jävla kliniskt. Det passar oss bättre att ha lite mer livekänsla i soundet. Enda gången jag har varit i den studion tidigare är med **Dødheimsgard**, om du har hört dem. Det var med "666 International" -skivan. Men det var ju en helt annan grej.

Spelar du fortfarande med i Dødheimsgard (DHG)?

- Nej, jag har slutat. Jag spelade med fram till "666 International". Jag tyckte det blev lite för "icke old school".

Jag frågar Apollyon vad den tilltänkta studion kan tänkas ha för namn men han kan för ögonblicket inte erinra sig namnet. Han berättar att det är en privatperson som har studion och att den sannolikt inte har något offentligt namn. Slavestate gör en djupdykning i skivarkivet och finner informationen på Dødheimsgards platta "666..." att skivan är inspelad i Bjørn Boges Musikk Produksjon. Om studion även bär det namnet vid tiden för Cadavers besök låter vi vara osagt. Samma studio är det i vilket fall som helst. Men det lär inte bli något liknande i stil med "666 International", garanterar Apollyon med ett skratt.

- Det var en jävligt speciellt skiva. Där gick man in en dag och spelade in ett riff och kom tillbaks nästa dag och spelade in ännu ett riff. Sedan klipptes allt ihop på slutet...

När vårt samtal rör sig runt bruket av olika studios har han svårt att inte ge uttryck för sin motvilja till att vistas i dessa lokaliteter.

- Jag hatar att vara i studion. Man vill fortast möjligt ut därifrån. Jag hatar att sitta och höra på samma trumbreak tusen gånger för att ställa in ljudet och sånt.

Är det själva spelningarna som är det mest givande?

- Ja, och sedan att se resultatet av cd:n. Det är egentligen bara tiden i studion som är otäck. Man sitter i tio timmar och bara väntar...

Mycket tid som går till spillo med andra ord. På tal om att spela live så berättar Apollyon att det även har skett en viss omfördelning av musikinstrumenten i bandet sedan förra skivan. Numera har basisten L.J. Balvaz övergått till att sköta ytterligare en gitarr och Apollyon har tagit över basliret plus att ha fortsatt att sköta den vokala insatsen. Skämtsamt påpekar Apollyon att han både spelar bas och sjunger, på samma gång. Samtidigt! Man kan inte annat än häpna inför denna talang. Det ger också upphov till ännu ett gott skratt.

- Jag känner mig inte till freds på scenen med bara en mikrofon. Jag är lite rädd för att börja spela lufttrummor eller luftgitarr. Jag håller stenhårt i mikrofonstativet för att jag inte ska börja med något sånt. Dessutom så låter det ju bättre också med två gitarrer på scen.

Behöver du avlägsna en död kropp?

Bortsett från det faktum att Cadaver Inc. släppte en utomordentligt bra platta 2001 så lanserades även det fingerade företaget Cadaver Inc. sina tjänster på Internet. Vid sidan av sin ordinarie hemsida fick även "företaget" Cadaver Inc. utrymme för att marknadsföra sina något udda tjänster. På hemsidan, som ser oerhört trovärdig och proffsig ut, kan man ta del av ett utbud som inberäknar bland annat avlägsnande av död kropp, sanering efter ett blodbad eller eliminerande av kronvittne eller liknande. Fallbeskrivningar, nöjda kunder som lovordar serviceföretaget Cadaver Inc. och ett utförligt orderformulär är vad man kan ta del av på hemsidan. Jag frågar naturligtvis Apollyon om detta är något som kommer att finnas kvar även om "Inc" försvinner ur namnet. Svaret är att den kommer att ligga kvar och att man även framöver kommer att kunna välja vilken site man vill gå till på Cadaver Inc:s startsida, som är www.cadaverinc.com. Inte helt förvånande har Cadaver Inc. som ett serviceföretag fått utstå en del hård kritik.

- Ja, det är alltid någon som tycker det är olämpligt. Vi satte ju även e-adressen till stortinget i Norge, som kontaktadress på hemsidan. (skratt) Vi blev tvungna att byta ut den adressen. De ville inte bli förknippade med den sidan och så var polisen inne och skulle granska det hela. Det kunde ha blivit problem, men det är inga problem nu.

Tjänsterna Cadaver Inc. erbjuder är ju bland annat hjälp med att bli av med ett mordoffer.

- I USA fanns det ett nummer på sidan, ett 800-nummer eller liknande (1-866-bodybag) som man kunde ringa. Det gick direkt till Earache kontoret i USA. De fick jävligt mycket konstiga telefonsamtal så de vill inte ha det där numret kopplat till sig längre.

Så det var ett gäng som ringde för att högst allvarligt köpa någon av era tjänster?

- Vi har inspelningar av flera som ville ha hjälp med arga flickvänner och sådant. Det var jävligt kul, men det var så mycket sjuka personer som var helt dopade på all möjlig skit. De allra flesta fattade ju att det inte var så jävla seriöst.

Vi lämnar Cadaver Inc. som serviceföretag för den här gången för att istället återigen fokusera oss på Apollyon och musikens betydelse för honom och varför det blivit just musik som uttrycksform. Slavestate slår på stort och laddar med ett par filosofiska frågor. Inte helt oväntat svarar Apollyon med ett lika filosofiskt svar:

- Det är mindre jobbigt än att springa runt och jogga, kanske. Jag vetifan, alla växer jupp med musik på ett eller annat sätt. Om man har talangen så vill man ju gärna fortsätta att bygga vidare på den. Alla vill väl göra något konstruktivt...

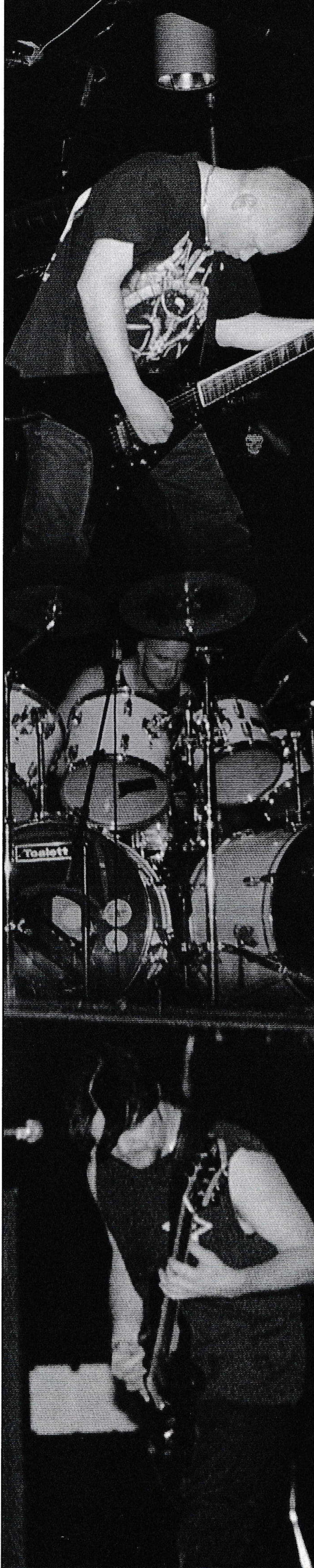
Gör du något utöver musiken som också är konstruktivt?

- Jag spelar fotboll. Det har jag i och för sig inte gjort på ett tag nu. Jag är den enda i hela bandet som gillar fotboll. Jag sitter hemma och kollar på skidåkning, curling och sånt. Men det är ingen annan i bandet som gör något annat konstruktivt förutom musiken, tror jag. Det räcker ju helt klart också. Man måste ju hinna med att både skriva musik och texter.

Det är klart att man gör annat än att spela musik, men i huvudsak är det musiken som gäller. Dessutom så spelar vi i bandet i en rad olika band som spelar lika många olika sorters musik, så då får man ju också ge utlopp för olika saker. Jag är ju till exempel med i fem andra band och det tror jag Calle (Czral) också är.

Techno-Fenriz

Apollyon berättar historier om hur diehard metal fans, i synnerhet från Tyskland, som kommer som blackmetalturister till Oslo och som är väldigt emot att man lyssnar på eller spelar annat än musik. "Fenriz, listen you technomusic? Das is not good!", härmar Apollyon en kanske typisk replik med tysk

brytning. Men, säger han, då fattar de inte att det kanske är därför han är så bra på att göra den musiken han gör.

– De förstår inte att det kanske är därför vi ligger ett steg före tyskarna i musikvärlden, när man inte sitter och lyssnar på metal tjugofyra timmar om dygnet.

Som musiker behöver man väl kanske få influenser från annan musik eller från andra håll än musiken?

– Eller bara genom att helt enkelt göra andra saker. Själv har jag inte så jävla många icke-metal plattor hemma, men jag kan gott spela i ett band som inte är metal – så länge det är bra musik. Jag lyssnar ju på en massa annan skit, som till exempel **Ebba Grön** och sådant. Både jag, Fenriz (**Darkthrone**, ex-**Valhall**, ex-**Dødheimsgard**) och Maniac (**Mayhem**) gillar **Ebba Grön** som bara fan!

Det handlar trots allt om musik i den hårdare skolan. Lyssnar du även på musik av typen Sarah Brightman eller liknande?

– Sarah Brightman?! Det vetifan! Jag gillar käringar som sjunger, så länge de sjunger bra. Jag köpte en skiva häromdagen med några kristna, lesbiska tjejer. **Zindigo Girls** eller något sånt tror jag de hette. De är jävligt duktiga på att sjunga, på att hålla toner och så. Men inte sådan där hyperkommersiell musik, naturligtvis...

Det lönar sig att stjäla

Faktum kvarstår dock att det tydligen går att hämta inspiration från väldigt olika håll inom musikens underbara värld. Slavestate frågar självklart därför om det ändå inte finns en rad inhemska trubadurer eller skalder att sno ifrån (inte ett ord sagt om Håkan Hellström) i Norge. En och annan trubadur kan Apollyon hålla med om att det kan finnas. Mest är det nog klassisk musik som gäller. Då Slavestates påminner om de gamla favoriterna Dizzy Tunes och Bobysocks vägrar Apollyon gå vidare på ämnet och avrundar med att de faktiskt inte lyssnar på så mycket norsk musik.

Även om norsk musik har börjat ta sig i kragen är det fortfarande, enligt Apollyon, en massiv marknadsföring på lättsmält musik för en publik som inte gillar musik. På den fronten, menar han är Sverige betydligt mycket bättre. Om man jämför med Norge kan till och med Sverige anses ligga långt fram när det gäller att satsa även på smalare musikinriktningar, men det finns fortfarande en hel del att jobba på. Däremot har Norge fått en stor export av just blackmetal som är ett verkligt undantag från regeln. Potentialen finns där men utrymmet ges inte riktigt. Utan att fördjupa oss allt för mycket i norsk kulturpolitik eller i huruvida den norska undergroundmusiken har en framtid internationellt eller inte konstaterar vi avmätt att det trots allt finns en efterfrågan på norsk blackmetal.

Hur är det med någon återutgivning av Cadavers två första plattor "Hallucinating Anxiety" (1990) och "...In Pains" (1992) på Earache?

– Nja, "In Pains" vet jag inte. Men jag tror att jag har läst någonstans på Earaches hemsida att "Hallucinating Anxiety" kommer att ges ut på nytt. Men jag vet inte. Det är bara första skivan som är bra och det var den första skivan som jag snott i hela mitt liv; just **Cadaver**-skivan.

Det kommer med i intervjun nu, bara så du vet.

– Butiken är nedlagd, så det går bra. Den gick i konkurs på grund av mig, tjuven Apollyon. Det är ju rätt bra, för tio år senare spelar jag själv i bandet. Det lönar sig att stjäla...

Då kommer man automatiskt med i det bandet.

– Ja, det är en biljett in i bandet. Då gäller det att inte stjäla någon Lionel Richie platta!

Gitarronani är äckligt

Kvällens arrangemang som går under namnet Khaos Festival inrymmer band som Blood Red Throne, Nocturnal Breed, Zyklon och så Cadaver Inc. För Cadaver Inc. är det ett enstaka gig som gäller denna kyliga decemberkväll på Betong i Oslo. Apollyon berättar att under tiden fram till att nästa platta är inrepad, inspelad och färdigmastrad lär det inte bli något mer spelande. Därefter, i slutet av mars står de dock fria att spela live hur mycket som helst. Ännu är dock inget bokat. Vid den här tidningens utgivning lär förhoppningsvis några datum på spelningar kunna ges, på Earaches hemsida om inte annat. Inte minst jag håller tummarna för att Cadaver Inc. tar en sväng genom Sverige i år.

Hur ligger ni till egentligen, är ni efterfrågade så att festivaler står på kö för att boka er? Wacken, Roskilde längtar efter att få ha er i lineupen, eller?

– Nej, jag vetifan! Vi får inga sådana grejer. Folk gillar ju bara **Children Of Bodom** och **Hammerfall**, eller hur? Ungefär som **Vikingarna** fast i metalvärlden. Folk låter sig lätt imponeras av band som spelar skalor upp och ner tusen gånger. Jag har svårt att förstå mig på metalvärlden, så som den ser ut idag. Man vet ju att de är jävligt många band som säljer mycket nu. Men egentligen är det ju samma sak som händer varje gång metal kommer i ropet. Jag vet inte hur det låg till med **Metallica**, men man kan gissa att deras svarta album sålde mest av alla skivorna. Men väntar man tio år så ser man att skivorna som kom före den i själva verket var så extremt mycket bättre. Vissa saker blir jävligt hypade och uppförstorade av olika orsaker. Det är rent ut sagt äckligt att folk kan stå och höra på sådan gitarronani.

Vi kommer osökt in på de något nyare varianterna inom metal och Apollyon skräder inte orden när nu-metal kommer på tal. Vi är med ens tillbaks där intervjun började, med hur Cadaver Inc. valt att gå tillbaks till den "gamla" stilen. Man vill inte gärna beskylla honom för att vara konservativ eller protektionist, men att önska att nu-metal, elektrometal och allt vad det heter tynar bort i stil med vad grungen mer eller mindre gjort talar sitt tydliga språk. Å andra sidan är generellt sett inte crossovers något som tilltalar vokalisten tillika gitarristen i Cadaver Inc. Ingen rap inom metal, förklarar han å det bestämdaste.

– Jag hatar **Rammstein**!

Det låter på dig som att det inte finns mycket till hopp kvar inom metal?

– Jag tycker inte att det är någon vits att försöka utveckla genren på helt fel sätt. Varför skall man ta in element från techno, rap och så vidare? Då kan man ju hellre lyssna på en techno-skiva. Sätter man sig in i det nya kanske man kan få fram något bra. Men vad det verkar så plockas bara det dåliga ut och blandas ihop. Lyssnar man in sig på techno, rap, jazz eller vad det än är som ska blandas in så förstår man i jämförelse att det där med rap-metal inte var speciellt bra. Man får andra referenser när man ser hur den musiken fungerar ursprungligen. Bara för att man hör en kvinnlig sång under fem sekunder på en deathmetal platta och aldrig hört en bra sångerska förut tycker man att det är jävligt fett.

Men tar man två bra element från två olika stilar och för dessa samman måste det ju blir kalasbra?

– Problemet är bara att det är på sin höjd en bra ingrediens av två. Man går och köper den senaste **Scooter**-skivan och tänker att man ska ha lite **Scooter**-element på skivan för det låter så ballt. **Scooter** är ju ett av de sämsta technobanden som finns! Men dyker man ner så kan man säkert hitta något som verkligen är bra i technovärlden som är fan så mycket bättre än **Scooter**.

Scooter är lättsmält och kommersiellt gångbart, det är det som räknas.

-Ja, precis.

Slavestate får därmed tacka Ole Jørgen Moe för ett givande samtal. Vi, Apollyon iförd en Limbonic Art longsleeve och jag i min Entombed t-shirt, lämnar den provisoriska intervjuplatsen för att fortsätta ladda inför Cadavers spelning, var och en på sitt sätt.

MALEVOLENT CREATION

Inte helt oväntat har Slavestate fått ännu en pratglad amerikan på tråden. Den här gången är den talföre jänkaren ingen mindre än Phil Fasciana från Malevolent Creation. Om man generellt sett har mage att påstå att amerikanska medborgare lider av ett lapidariskt språkbruk är man en satans lögnare som borde åka på en propp. Sanningen ligger nog snarare i det raka motsatsförhållandet, där en "off-knapp" inte vore helt malplacerad. Det snackas med andra ord väldigt mycket samtidigt som väldigt lite blir sagt. Phil Fasciana är tack och lov en sympatisk person som bjuder på både sig själv och historien bakom Malevolent Creation. Som den enda återstående originalmedlemmen i bandet har Phil en hel del respekt att inkassera inom genren. Med åtta album på nacken och ett otal byten i ensemblen är det förbluffande att mannen fortfarande är lika triggad som under slutet av förra århundradet.

TEXT: LARS EKENRYD – BILD: NUCLEAR BLAST

Hur otroligt det än låter så har även Malevolent Creation haft en barndom. Den började närmare bestämt i Buffalo, NY, 1987. Efter att ha gett ut sin första demo i hundra kopior flyttade hela gänget till Florida för att där sätta andra demon i press och prångla ut tusen ex. den här gången. Men det är som den gode matematikern kan räkna ut ganska länge sedan... Under dessa underbara år har dock Malevolent Creation lyckats genomgå en och annan prövning, inte minst när det gäller den fluktuerande lineupen.

– Jag startade bandet och jag kommer antagligen att finnas med när allt tar slut. (skratt) När vi startade bandet var vi bara små grabbar på 16-17 år... Men vem hade då, 1987, när vi gjorde vår första demo trott att du och jag skulle sitta och snacka här och nu?! Du vet, vi har gjort åtta fullängdare... jag menar, det är inte alla som står pall för utmaningen i en så lång resa som det innebär. Jag var tvungen att rensa ut de svaga, haha! Om man ska utvecklas och bli ett bättre band går det inte att hålla sig med folk som inte håller måttet eller klarar det hårda livet som det innebär. För vissa av de tidigare medlemmarna har en total avsaknad av motivation varit orsaken till att jag bytt ut dem. Du vet, en del tror att dom kan gå med i ett band och sedan surfa in i rikedom och berömmelse. Men det är ju death metal vi snackar om! Bara för att vi har plattor i butikerna betyder det inte att vi har pengar. Jag gav mig inte in i det här på jakt efter pengar eller för att bli rockstjärna, utan för att jag älskar musiken. Man måste vara hängiven och fokuserad när det gäller den här undergroundmusiken och för att kunna föra bandet framåt.

Vad hade ni egentligen för visioner när ni sparkade igång bandet runt 1987?

– Du vet, vi var bara ett gäng snorungar från Buffalo som diggade thrash metal. Vi var stora fans av **Kreator**, **Destruction**, **Slayer**, **Dark Angel** och sånt. När vi började var vi helt enkelt **Slayer**-fanatiker. Våra första demos har verkligen en anstrykning av **Slayer**. Även om vi kanske hade lite väl mycket av den influensen i vår musik, så har vi utgått från det och utvecklat något eget. Det finns fortfarande en hel del av den grundtonen i vårt material. Vår vision då låg nog mer på det planet att vi ville starta ett band, spela musik och kanske köra något gig för våra vänner. Vi hade inte en tanke på att skaffa något skivkontrakt eller så. Det såg vi som helt omöjligt! Allt vi ville var att bli bra på våra instrument och spela den musik vi älskade. Faktum är att jag fortfarande känner likadant som jag gjorde när jag var sexton år. Jag älskar den här musiken!

Vi lämnar det förflutna för ett ögonblick och tar en liten titt på vad som egentligen är Malevolent Creations drivkraft idag. Phil har knappt hunnit andas under sitt massiva ordflöde och påpekar i samma andetag att deras plattor allteftersom bara blivit tyngre och tyngre, mer intensiva och extrema. Det enda sättet som Malevolent Creation kan känna sig nöjda genom är att förbättra sin musik och utveckla genren ytterligare, fortsätter Phil.

– Om vi skulle förändra vår musik i riktning mot att få fler skivor sålda, genom att putsa upp musiken och göra den mer accepterad, skulle det inte komma från hjärtat. För mig är det uteslutet att inte spela brutal musik.

Jag läste någonstans att du strax efter att "The Fine Art of Murder" (1998) släppts hade allvarliga funderingar på att kasta in handduken och lägga ner Malevolent Creation?

– Ja, egentligen var det strax innan det... Efter vi klarat av vår första Europaturné 1997 för "In Cold Blood" plattan. Det var egentligen då vi hade de största problemen i bandet, i synnerhet med vår basist/sångare Jason Blachowicz. Vi kom ihop oss om en del saker och det slutade med att jag spöade skiten ur honom där borta i Tyskland. (skratt)

Dödshot, inställda spelningar och sönderskurna däck

Phil berättar ivrigt och med inlevelse om hur den "idioten" (Jason Blachowicz) fått hybris och tagit till sig naziskit som han dessutom ville involvera i bandet. Enligt Phil hade Jason förändrats så till den milda grad att han inte längre var kontaktbar utom med ett gäng stora feta smällar. Efter den turnén, förklarar Phil, stod det klart att bandet skulle bli uppfuckat. Att Jason fått sig en välförtjänt omgång betydde logiskt att bandet stod utan basist och vokalist. Ingen tvekan om att Phil under den tiden började ifrågasätta bandets vara eller icke vara och hur i helvete det kunde gå så snett. Som tur var hade Rob Barrett i samma veva slutat i Cannibal Corpse och anslutit sig till Malevolent Creation. Han lyckades övertala Phil Fasciana att det fanns stora möjligheter att räta upp bandet igen. Dessutom gavs Brett Hoffmann en andra chans vid mikrofonen. Mer om det senare...

– Det är tufft ibland! Vi började som ett kompisgäng i slutet av 80-talet. Sedan växer man och utvecklas åt olika håll och man tänker olika och agerar olika...

Hur stort inflytande hann Jason Blachowicz få i Malevolent Creation med sin naziskit egentligen?

– När han tog över sången på "Eternal" (1995) och "In Cold Blood" (1997) förändrades han verkligen. Hans ego bara växte och han började tro att han var någon stor frontfigur, när han i verkligheten bara är en stor, fet

jävla mes. Så när han började med all den där jävla naziskiten och KKK prylen var det verkligen dags att dra en gräns. Den gränsen innehöll bland annat att jag spöade skiten ur honom. Men det kändes bra som fan! Jag hade velat spöa honom sedan lång tid tillbaks och så blev det äntligen gjort.

Även om Jason Blachowicz också var en av originalmedlemmarna i bandet ser Phil sig själv som den som faktiskt gjort allt slitgöra för bandet; spenderat mycket tid, pengar och gjort allt för bandet. Att sedan se någon naziidiot spoliera allt, förtydligar Phil, är för mycket. Visst låter det en aning naivt när Phil förklarar för Slavestate att han "bara" spelade gitarr och inte fick upp ögonen för innehållet i lyriken förrän när folk började vända sig mot bandet och kalla dem nazister. Har man inte koll på vad texterna handlar om eller vad för slags signaler bandet sänder ut? Tydligen vet inte alltid den ena handen vad den andra gör. Hur som helst så gjorde Phil slag i saken och satte ner foten i fråga om hur bandets framtid skulle se ut, och inte fan var det åt något extremhögerhåll som det skulle gå. Det tackar vi verkligen för. På tal om det så har ni tydligen varit i hetluften både före och efter den här naziskiten?

– Ända sedan vårt första album "The Ten Commandments" (1991) med en titel som den (de tio budorden) orsakade en del problem med religiösa grupperingar, speciellt här i Amerika. I Europa hade vi inte direkt några problem med detta, men här i Amerika blev det problem. Sedan var det naturligtvis ett jävla pådrag i Europa i och med att Jason började skriva vissa texter på "Eternal". Vi fick dödshot, inställda spelningar och däcken på vår turnébuss blev strimlade. Det är inte alls vad **Malevolent Creation** handlar om. Folk läser texterna och fattar vad det betyder. Folk är inte dumma! Hela den prylen var pinsam för mig och de andra, när det var Jason som gett oss en dålig stämpel. Många vände oss ryggen på grund av det.

Så oförskyllt fick ni ta skott för något som en person i bandet gav uttryck för i bandet?

– Ja, det finns egentligen en historia bakom det hela. Jason hade sina orsaker och det är hans personliga problem. Han är inte riktigt psykiskt stabil. Så när han fick sparken från bandet flög även dessa sjuka idéer iväg med honom. I och med "Fine Art of Murder" och framåt är vi på rätt spår igen och texterna är inriktade på vad **Malevolent Creation** handlar om.

Ja, vad handlar egentligen era texter om?

– De handlar om att döda! (skratt) Allvarligt talat så är vi tillbaka till realistiska texter om verkliga ämnen som finns i livet. Med tanke på allt hemskt som pågår i den här världen lär det aldrig bli någon brist på ämnen att skriva om. Varje dag när man läser tidningen eller kollar på tv:n tänkar man "holy shit!", kommer det aldrig att ta slut?

När vi ändå är inne på det: hur ser det ut med fördelningen mellan vem som skriver texterna och vem som skriver musiken nu för tiden?

– Jag har alltid varit den huvudsakliga låtskrivaren. Men på de tre senaste plattorna har även Rob Barrett varit med och skrivit låtarna. På nya plattan "Will To Kill" har lyriken skrivits av vår nya vokalist Kyle Symons och Rob Barrett. Själv är jag, som sagt, inte speciellt involverad i texterna. Några av sångtitlarna har jag varit med och snickrat ihop, men i det stora hela får dom ta hand om den biten. Jag har nog jobb med musiken.

Hatplog

På följdfrågan varför inte Phil har ett större intresse av att även delta i textskrivandet förklarar han att han för tillfället har så mycket på gång och han dessutom är så "pissed off" på så mycket utanför bandet. Det vill han helt enkelt inte dra in i bandet och ge utlopp för all den skiten, som han uttrycker det. Däremot kommer man osökt in på ett av Phils andra projekt som inte heller går av för hackor, Hateplow. Hateplow är ett sidoband där Phil, Kyle Symons och Rob Barrett ger utlopp för sina allra vildaste idéer. Läs texterna till någon av Hateplows plattor och du kommer att få uppleva något verkligen lustigt, uppmanar Phil. Texterna, menar han på, är faktiskt byggda utifrån verkliga händelser som hänt dem själva eller någon bekant.

– Det är en vansinnig drift med händelser från verkliga livet helt enkelt. Jag skriver inte heller där texter utan är snarare med och spånar fram idéer utifrån de minnen händelsen gett. Även om **Hateplow** lirar en ultra brutal grindcore kan texterna faktiskt locka fram ett och annat skratt. Det är inte så seriöst! Vi gör den grejen bara på skoj och för att få oss ett gott skratt... Det fungerar bra med de två banden. Rob, Kyle och jag har jobbat tillsammans under en ganska lång tid nu. **Malevolent Creation** är trots allt vad vi fokuserar oss på. Vi har i alla fall planer på att släppa ett nytt **Hateplow**-album under 2003 och då ska vi skruva det ett varv till. Vi ska fan löpa amok! Vi är väldigt nöjda med det senaste albumet "The Only Law is Survival" (2000) men nu har vi satt målet ännu högre och ska verkligen toppa den utgåvan. I samma anda, fast mer extrem grindcore!

Förutom dessa tre herrar från Malevolent Creation kan man även finna Dave Culross på trummor (ex-Malevolent Creation, ex-Suffocation) och Doug Humlack på bas. Med risk för att bli tjatig och fördjupa mig allt för mycket i bandets medlemshistoria måste även originalmedlemmen Brett Hoffmann (sång) som tidigare utlovats också dammas av och redas ut. Som svar på varför Jason tog över uppgiften som sångare i bandet och varför han valde att återkomma i bandet efter det att Jason fått foten. Inte utan ett visst vemod i rösten målar Phil Fasciana upp en bild av en sångare som efter tredje plattan "Still Born" (1993) gick totalt vilse i drogruset och som tappat kontakten med världen utanför hans egna lilla värld. Med andra ord, säger Phil, fanns han inte tillgänglig för bandet och hade så fullt upp med sitt missbruk att han inte längre fyllde någon funktion för Malevolent Creation. Till och med "Still Born" visar prov på att Brett var på någon helt annan planet när sången spelades in, erkänner Phil och fortsätter, han drog helt enkelt ner bandet med sitt självdestruktiva sätt att leva.

– Men efter vår lilla incident med Jason beslutade vi att ge Brett ytterligare en chans i bandet. Han hade trots allt fått en skaplig ordning på sin livsstil och så vidare. Nåja, vi försökte i alla fall. Han gjorde bra ifrån sig på "Fine Art of Murder" och direkt efter den. Men när vi sen drog iväg på turné svängde han över igen och återgick till sin gamla skit igen. Det är verkligen otrevligt och stämningsdödande att vara i sällskap med en sådan, som är fuckad av droger och stupfull var eviga jävla dag. Vi fick i alla fall ut en platta till med honom på sång, sedan fick han gå. Hans målsättning var att få tag i så mycket droger som möjligt när vi var på turné, medan vår målsättning var att göra så bra spelningar som vi bara kunde. Det funkar helt enkelt inte! Vi kanske tänker som småkillar ibland, men vi måste börja bete oss som vuxna och ta saker och ting på lite mer allvar. Vill man uppnå något får man skärpa till sig!

Ensam originalmedlem

Trots alla medlemsbyten, alla motgångar och det faktum att du numera är den enda originalmedlemmen kvar i bandet är det inte svårt att förundras över att Malevolent Creation över huvud taget finns kvar.

– Ja, jag vet! Jag är förvånad själv! Jag fattar inte att jag stått ut med all den här skiten under så lång tid. Det är trots allt inte upp till mig personligen utan det är upp till alla i bandet om det ska kunna fungera. Vi känner trots allt att vi har något att erbjuda och att det vore dumt att bara kasta bort det. Jag vet att det inte alltid uppskattas när ett band byter medlemmar titt som tätt,

men för vår del har vi alltid bytt upp oss och alltid blivit bättre efter varje byte. Under alla år så har våra plattor bara blivit tyngre och tyngre. Om vår musik däremot skulle softa eller förändras till något sämre vore det en annan sak, då är det slut med **Malevolent Creation**. Vi är dock hoppfulla inför framtiden! Vi har en suverän ny platta ute, vi har en bra line-up, vi har kul, vi har en del turnerande på gång...

Med andra ord är inga förändringar i er line-up att vänta den närmaste tiden?

– Nej, nej! Som med Kyle till exempel, så är han och jag goda vänner och han rockar fett. Jag träffade honom för flera år sedan, då han var ett fan till **Malevolent Creation**. Han gick i samma skola som min yngsta syster och hon berättade för honom vart vi hade vår replokal. Han kom dit med ett gäng **Malevolent Creation** plattor och bad oss signera dem. Vi snackade ett tag och vår ordinarie sångare dök, som vanligt, inte upp och på den vägen är det. Han är till att börja med i en *duett* med Brett på låten "Pursuit Revised" på "Envenomed" skivan. (skratt) Jag har svårt att tänka mig någon förändring i line-upen under överskådlig framtid. **Däremot har ingen mindre än dömetallens virtuos James Murphy (Disincarnate, ex-Death, ex-Cancer, ex-Testament, ex-Obituary, ex-Konkhra) satt ett par solon på "Will To Kill". James delade även med sig av sitt gitarrspel på "Retribution" för tio år sedan - så vart tionde år kan man kanske få höra James Murphy blänka till på en Malevolent Creation release. Bortsett från Phil Fasciana (gitarr), Kyle Symons (sång), Rob Barrett (gitarr), Gordon Simms (bas) har även Justin Dipinto (trummor) kommit till som nyförvärv efter Dave Culross på "The Will To Kill".**

Svårt att komma in i Kanada

I USA släpptes "The Will To Kill" av Arctic Music medan för oss européer gäller Nuclear Blast. Inte nog med det, det är dessutom två olika artworks på plattan. En för den amerikanska marknaden och en för den europeiska. Tanken hade tydligen varit att använda den amerikanska varianten i både USA och Europa, men Nuclear Blast motsade sig det på grund av att artworken för USA var för brutal för vissa distributörer och butiker i Europa. En kompromiss är att i Europa får man med USA-versionen under Europa-versionen. Vad som däremot är samma oavsett vilken kontinent plattan landar i är valet av Mana Recording Studio i Tampa, Florida, där plattan både spelades in och mixades. För de som har vett nog att läsa Slavestate kunde i utgåva nr 4 läsa om hur Erik Rutan (Hate Eternal) och Derek Roddy (Hate Eternal, ex-Malevolent Creation) satt ihop denna studio och driver den vid sidan av allt annat. Malevolent Creation valde dock att släpa med sig en egen producent, Jean-Francois Dagenais (Kataklysm). Inget ont sagt om Studio 13 och Jeremy Staska men den var, påtalar Phil, väldigt upptagen med något band vid namn New Found Glory. Helt klart hade det varit kanon att köra i Studio 13 eftersom den dessutom är belägen i samma stad där Malevolent Creation håller hus, nämligen Fort Lauderdale, Florida. Trots att Phil helst hade velat stanna i Fort Lauderdale vid inspelningen istället för att resa till Tampa, vilket är cirka tre timmars bilfärd, avslöjar han att planer finns på att dra iväg till Jean-Francois egen studio i Montreal, Kanada. Tanken på att nyttja Jean-Francois studio har, berättar Phil, funnits under en period med inte blivit av på grund av den hårda kontroll som gäller för amerikanska medborgare för att komma in i Kanada. I synnerhet när det gäller amerikanska medborgare som inte lyser med sin frånvaro i brottsregistret...

– Det behöver inte vara något allvarligt för att man ska bli stoppad vid gränsen till Kanada. Det räcker med att ha haft alkohol i kroppen när du kört bil, blivit haffad med marijuana eller något liknande. De släpper helt enkelt inte in en om man har det minsta i registret. Det skulle kosta allt för mycket pengar att komma in i landet och då skulle vi inte ha några pengar kvar för studiotid.

Vid tiden för intervjun med Phil Fasciana är det bara två dagar kvar till en mindre USA-turné ska köra igång. De gör ett inhopp på Cannibal Corpse sista åtta spelningar i USA. Efter det är det ytterligare en turné på hemmakontinenten från den 29 januari till den 19 februari. Därefter är det en europaturné med Marduk som står på tur i mars-april. Att det dessutom är No Mercy Festivals på gång i april verkar inte bekymra Phil. Sedan blir det Wacken, San Open Air och i juni en mindre turné i Sydamerika på nio spelningar. Glad i hågen berättar Phil att han en stund innan han ringde upp Slavestate fått ett emejl från Malaysia om att även göra några spelningar där.

– Inte fan vet jag vad som händer där borta, men de vill veta vad som krävs för att vi ska spela där! (skratt) Jag bad dom höra av sig igen när jag är tillbaka från **Cannibal Corpse** turnén. Malaysia låter som ett land väldigt långt bort... Vi får i och för sig mycket post från asiatiska länder. Men de är tydligen väldigt fattiga. De vill ha allt gratis! (skratt)

Hur blir det med turnerande i Sverige i framtiden?

– Vi kommer troligtvis att komma dit i mars-april i samband med turnén med **Marduk**. Det blir en del datum inbokade för Skandinavien; Danmark och så vitt jag vet även Norge.

Under vårt samtal rörande turnerande kommer Phil in på en något dråplig händelse som bandet var utsatt för 1998 under "Fine Art of Murder"- turnén. Bussen hade blivit stoppad av polisen och av någon underlig anledning hade det hittats tre gram marijuana, som Dave Culross hade i sin jacka. Hela gänget, omkring sju personer, åkte i fängelse på fyra dagar iförda svart-vit randiga kläder. Precis som på någon gammal film, säger Phil och skrattar gott.

dark tranquillity

DARK TRANQUILLITY §§§
SINERGY -
GRIFFIN §
Musikens Hus, Göteborg 4 december 2002

Den bistra kalla vintern har precis kommit till Göteborg och folket utanför Musikens Hus denna dystra decemberkväll står och huttrar och väntar på att bli insläppta i värmen. Strax efter det att dörrarna öppnats är det dags för det första förbandet, **Griffin** från Norge. Bandet spelar en tråkig och ointressant form av heavymetal där ett enformigt gitarrtuggande präglar låtarna till fullo. Sångaren rosslar sig fram genom låtarna och det känns som om lite mer varierad sång skulle hjälpa bandet något enormt, då hela publiken var extremt uttråkad efter bara två låtar. Den största behållningen från **Griffin** denna kväll var helt klart covern på **Ozzy Osbournes** "Crazy Train", som bandet faktiskt klarade av galant. Missade **Sinergy** på grund av olika orsaker, men om bandet var lika "bra" som på Wacken Open Air i somras känns det inte som om jag missat något. Ett bra tag efter **Sinergy** så är det så äntligen dags för kvällens huvudband, **Dark Tranquillity**, att dominera på hemmaplan. Med det kritikerrosade senaste alstret "Damage Done" har bandet snart nått slutet på sin omfattande Europaturné. Kan helt ärligt säga att bandet bara varit bättre för var gång jag sett dem, så även denna gång även om ljudet absolut inte gav bandet rättvisa i sitt framförande denna afton. Som vanligt briljerar Mikael Stanne med sin excentriska scenpersonlighet men nu på ett helt annat plan än tidigare, turnerandet har helt klart satt positiva spår i bandet. Denna kväll bjuds vi på ovanligt mycket gammalt material, vilket är något som verkligen går hem hos publiken. Tycker personligen att bandet borde ha spelat mer från sitt mästerverk "Haven", men man kan inte få allt. I slutet av spelningen slutar ljuset att fungera och bandet får oturligt nog spela med endast en ficklampa på scen men inte ens det kan stoppa bandet i deras erövring.

Kristian Forsell

AUTOPSY TORMENT §§
BESTIAL MOCKERY §§§
DAVID LEE ROT §§§
Nocturnal, Göteborg 14 december 2002

Inga nykomlingar för den vana Nocturnalbesökaren, alla tre banden har uppträtt tidigare under året på samma ställe. Samtliga spelar old school thrash/blackmetal med en inbördes outtalad kamp sinsemellan om att vara mest "true". **David Lee Rot** och **Autopsy Torment** består till stora delar av samma snubbar, förmodligen därav anledningen till att **Bestial Mockery** fick finna sig i att vara näst sist på dagordningen. De dubblerande herrarna måste ju få vila strupe, handleder, nackar och fingrar mellan drabbningarna. Likt tidigare tillställningar på klubben så är folket detsamma, Nocturnal är som en sekt med en egen krets människor som sluter upp varje gång. Sett överlag var det en okej spelning, men det var inget av bandet som stack ut. När **Autopsy Torment** skulle knyta ihop kvällens old school-true-evil-thrash/blackmetal-tema var mättnaden påtaglig, de flesta tyckte att innehållet i glasen var intressantare än framträdandet på scen.

Larsa Carlsson

CADAVER INC. §§§§
NOCTURNAL BREED §
ZYKLON §§§
BLOOD RED THRONE §§
Betong, Oslo 14 december 2002

Med bara tio dagar kvar till firandet av Kristi födelse och ett hysteriskt slitande i julklappar, det vill säga julafton, tar vi en taxi genom Oslo på väg till Khaos Festival. Det är något av en minifestival i Studentsamfundet Chateau Neufs lokalitet Betong där fyra av Norges mest förnämsta metalband ska visa vad de går för. Hela spektaklet börjar relativt sent på kvällen, runt 22.45, så vi har gott om tid att rekognosera och orientera oss i lokalen. I gott sällskap invigdes premiärbesöket på Betong med ett titt på baren och dess utbud. Intrycket av Betong som konsertlokal var att det gavs skapligt tilltaget utrymme för både publik och artister att kunna leva ut sitt musikintresse. Lokalen var låg inte långt ifrån att föra tankarna till en klassisk rotunda med goda möjligheter att sitta till bords runt ett dansgolv mitt framför scenen. Känslan av att även mången dansband gjort sin repertoar hörd i lokalen gjorde lokalen än mer speciell. För att, uppskattningsvis, kvällen till ära ha intagit mellan 300 – 400 personer var det ändå inte olidligt trångt eller obekvämt.

Hursomhelst så var det **Blood Red Throne** som först äntrade scenen. Om det låg en hel del höga förväntningar och kluckade i bakhuvudet eller om de inte hade rätt flyt vet jag inte, men bra låt det inte. **Blood Red Throne** är ett helt suveränt band, på skiva. Vid spelningen på Betong verkade inte mycket fungera. Nog för att manglarna höll ihop tätheten och synkandet genom spelningen, så höll inte ljudbilden eller helhetsintrycket måttet; det var grötigt och klar övervikt åt det dovt mullrande hållet. Utan att lägga skulden på någon enskild kan nog en viss sned blick riktas mot den ljudtekniska sidan. Jag är dock fast övertygad om att **Blood Red Throne** kan bättre än så och de som fick nöjet att höra norrbaggarna vid deras spelningar i Sverige någon vecka senare kanske kan intyga just det. Läs även intervjun med Mr.Hustler i detta nummer.

En smidigt organiserad festival, i vilken storlek den än må vara, sköter även riggandet för nästa band på scenen utan timmar av väntan. Arrangörerna för Khaos Festival, Pandemonium Metal Club, lät inte publiken lida i onödan. Nästa band kom därför också på scen i stort sett enligt tidsplanen. Bandet heter **Zyklon** och behöver ingen närmare presentation. Med Zamoth, Daemon, Trym och Destructhor som lineup, med ett förflutet i storheter som **Emperor**, **Burzum**, **Satyricon**, **Gorgoroth**, **Arcturus**, **Zyklon-B**, **Limbonic Art**, **Enslaved** och **Myrskog**, lär **Zyklon** inte vara ett allt för okänt band bland beundrare av extrem metal. Inte helt otippat presenterade de ett gig av proffsig kaliber. Inget tu tal om att de vet vart skåpet ska stå! Dessvärre vet de det nog lite väl mycket och tappar en hel del av känslan på vägen. Går allt på räls och bandet är på gränsen till mekaniska i sitt framförande blir det lätt tråkigt och stelt. Fullt ös – medvetslös i all ära, men smittar inte den spelglädje bandet förhoppningsvis känner av sig på musiken eller än mindre till publiken fattas det något. Live är live, och då vill man att det ska vara vid liv. **Zyklon** är hur man än vrider och vänder på det **Zyklon** och det är svårt att toppa dem – live eller på platta.

Några som däremot inte lyckades imponera på mig var **Nocturnal Breed**. Hur mycket än sångaren Destroyer (ex-**Gehenna**) inledningsvis försöker se ut som Dave Wyndorf i sina fula pilotglasögon är det inte någon cool man kommer att tänka på. Inte heller blir man imponerad av att både Lex Icon, då Nagash, (**Kovenant**) under namnet Rick Hellraiser och Silenoz (**Dimmu Borgir**) under namnet Ed Damnation en gång i tiden varit medlemmar i detta tråkiga band. Trots ett gott tuggande på gitarrerna och ett ösigt framträdande är inte tysk retro thrash vad man känner sug efter i dessa retro-in-absurdum tider. Devisen att det var bättre förr får stå för de som saknar fantasi och kreativitet. Trots denna min djuplodande analys var det mer fart på publiken framför scenen under **Nocturnal Breed** än tidigare. Antalet var mindre, men desto mer hängivna. Jaja, det var ju kul för dem i alla fall. Dessutom tycktes framträdandet vara i evigheters evighet. Med låten "Evil Dead" avslutades då äntligen nostalgisvackan och förhoppningen om ett lyft sattes till kvällens sista band, **Cadaver Inc.**

Till skillnad från tidigare har numera L.J. Balvaz intagit positionen som andre gitarrist och Apollyon lagt sig till med att spela bas samtidigt som han fortsätter att growla. I övrigt var Czral laddad bakom trummorna och Neddo elektrisk vid sin gitarr runt halv två när **Cadaver Inc.** tog scenen i besittning. Läs även intervjun med Apollyon på annan plats i denna blaska! En liten besvikelse smög sig in i början av amok löpandet då ljudteknikern inte riktigt var på topp och en och annan justering behövdes göras under operationen. I det stora hela var det inget att haka upp sig på och eliminerades effektivt under de första inledande låtarna. Med Apollyon som till synes olycksbringande frontdemon manglade **Cadaver Inc.** sig fram på ett exemplariskt manér. Den ena gudabenådade hiten efter den andra levererades utan minsta tecken på nåd: bland annat "Die Like This", "Killtech", "Primal", "Rupture", " Hallucinating Anxiety" och ett par ytterst trevliga låtar från det kommande albumet. Om Apollyon trivdes med basyxan i högsta hugg kan man bara spekulera i, men av hans iver och hängivenhet att döma låg den honom inte till det minsta last. Med en obändig frenesi gick kvartetten lös i runt en timma och bjöd på en i det närmaste fulländad spelning. En väl balanserad blandning av fart och tung-gung får **Cadaver Inc.** att skilja sig från rådande dödstrend. Ett tight gäng som vet vad de vill och inte är rädda för perfektionism, utan att tappa hjärtat i processen. Vad kan man annat än att se fram mot nästa livespelning och nästkommande fullängdare?

Lars Ekenryd

IMPIOUS §§
BLOOD RED THRONE §§§
Belsepub, Göteborg 20 december 2002

Norska dödsbestarna **Blood Red Throne**, med bland annat livemusiker åt **Satyricon** med i sättningen hade bara en tanke i sikte. Mangla undervåningen på Kompaniet/Underground i spillror. Fyra vilt helikopterbangande män och en trummis som manglade som välojlad kulspruta var åsynen oftast. Helt klart **Cannibal Corpse**-klass på röjet på scen, men musiken kom inte lika bra fram i mina öron. Jag kunde i och för sig varit bättre påläst och pålyssnad, men som liveband står de sig riktigt bra på den visuella biten. Jag skall kolla upp mer om dessa gutter, det här var en bra start på vänskapen. Trollhättans **Impious** har harvat i ett mellanskikt i många år nu, första gången jag kom i kontakt med dem var när de, hösten 1998 supportade

The Haunted, **Evergrey** och ett annat välkänt Göteborgsband (mest känt för pissusel powermetal och pricktavlor för glasflaskor på Rockbaren) som jag inte orkar nämna här. Med trummis förlorad till **Tribal Ink** har bandet fått gå igenom medlemsbyten, men det verkar inte ha påverkat negativt. Hyfsat bra deathmetal är vad Trollhättesönerna bjuder på, men jag önskar mig mer. Mycket mer om jag skall vara ärlig. Jag har svårt att finna vad **Impious** har att erbjuda en fullproppad deathmetalscen, men det kanske luckrar upp sig med tiden. Vissa band saknar man ju inte förrän de har lagt instrumenten på hyllan.

Larsa Carlsson

TRANSPORT LEAGUE §§§
Belsepub, Göteborg 17 januari 2003

Transport League har blivit en institution inom den göteborgska musikscenen. De syns mycket i media och det är frontmannen Tony Jelencovich förtjänst. Även om han utan problem kan leva ut sin roll i sitt band på sin egna klubb Belsepub, så är han duktig med att marknadsföra transportligan både här och där. Till denna fredag, som trots sitt taskiga läge på året (helgen innan löning i januari borde vara varje krögares värsta mardröm) hade klubben storfrämmande av Sveriges Radios P3. Inspelning således och en nervös stämning, både på scen och i publiken. Fast, med handen på hjärtat. Vägen från svängande brötmetal till klinisk neometal har förvirrat många, inklusive undertecknad. Det var mycket lättare att ta till sig "Cosmical Satanical" och "Jesus Came" från de första två plattorna än den sprillans nya videolåten "Disconnect Massconnect" (Mycket läcker metalvideo som för övrigt premiärvisades på storbild under kvällen) från fjolårets mini-cd "Grand Amputation". Läget är som det är i alla fall, och det är med viss besvikelse man fick vänta till efter inropet för att njuta av låtar från "Superevil" (I mitt tycke den bästa **Transport League**-skivan). Trots detta är bandet fortfarande en mer än godkänd liveattraktion, Tony Jelencovich har vart med länge och det märks. Med en välanvänd Flying-V i näven och en läderrock hårt knuten stod mannen pall för nervositeten. Belsepubs ljudkvalitet har varit sisådär under åren. Denna kväll var tekniken på bandet och åhörarnas sida. Inget gig som jag kommer att minnas för all framtid, men ett bevis på att bandet trots den brokiga banan de senaste åren kanske äntligen få ta del av framgångens sötma. Mer av tårtan går att äta om videon till "Disconnect Massconnect" får speltid hos musikkanalernas VJ:s.

Larsa Carlsson

ARCH ENEMY §§
Musikens Hus, Göteborg 29 januari 2003

Kommer ihåg vilka förväntningar jag hade på "Wages Of Sin", och hur besviken jag blev. Detta kritikerrosade album som alla pratade om och självklart var det mycket snack om hur mäktigt bandets nya sångerska, Angela Gossow, var. Kanske är det bara jag, men jag förstår mig varken på skivan eller Angela, ser hellre än tillbakagång till det gamla och att de tar förnuftet till fånga och erbjuder ex-sångaren Johan Liiva en plats i bandet igen. Kvällen till ära har många av stadens metalfolk slutit upp för att bevittna bandet på deras första Sverigeturné på många herrans år. Det är ett nästan fullsatt Musikens Hus i Göteborg som smeks med introtonerna till inledande "Enemy Within". Bandet är tight och samspelt men det dåliga ljudet förstör. När Angela för kvällens första gång tar ton låter det som hon har micken i en cementblandare, kan inte påminna mig senaste gången jag hörde ett lika vedervärdigt sångljud. Merparten av kvällens setlist består givetvis av nya låtar men var det inte lite väl snålt med gammalt material? Allt eftersom kvällen förlöper gör jag mer och mer klart för mig att Angela verkligen inte håller måttet, känns mer som om hon blivit antagen i bandet på grund av sitt snygga utseende, än på grund av sin sångkapacitet. Den största felande faktorn denna kväll är dock ljudet som flyger fram och tillbaks och ibland försvinner. Det största problemet är att grundljudet är så fruktansvärt dåligt. Det låter som om ljudteknikern endast hade med sig en trebands-EQ denna kväll. Största behållningen är utan tvekan att se bröderna Amotts fingerfärdiga gitarrspel. Kanske brände bandet sina broar till hemlandet denna kväll...

Kristian Forsell

FOTO: ENRIQUE KRUSEFELDT

mortiis

MORTIIS §§§
Belsepub, Göteborg 7 februari 2003

Efter ett långt symfoniskt och suggestivt intro, som får både förväntningarna och atmosfären på Belsepub att stiga ytterligare några snäpp, kliver så ensemblen upp på den rökfyllda scenen. Först ut är gitarristen Gawron och trumslagarpojken Svein T; därefter kommer gitarrist nr.2 Åsmund Sveinunggard allvarigare än döden själv. Sist men inte minst kommer då ambient-/techotrollet **Mortiis** upp på scenen och showen kan börja. Efter några timmas sminkning och "maskering" sitter både näsa och öron där de ska och **Mortiis** ger järnet från första stund. En rabiessmittad orc studsar omkring på scenen och slänger med både mickstativet och hårflätor som om det gällde livet. Tack och lov visade han prov på mer energi och vitalitet än vid vår tidigare på kvällen gjorda intervju, då han i det närmaste hade svårt att hålla sig vaken. De som känner till **Mortiis** tidigare förehavanden vet också att det i och med "The Smell Of Rain" (2001) skedde en markant förändring i både stil och sound. Svårigheten med att kunna kombinera dessa två ganska vitt skilda stilar vid livleframträdande har dock **Mortiis** löst på ett utomordentligt fiffigt sätt. Han utelämnar helt enkelt det gamla materialet från repertoaren till förmån för det som kanske kan kallas för den nya eran i hans utveckling. Genom att öppna med "Parasite God" sätts tonen för vad kvällens meny har att erbjuda. Även om jag för egen del inte går i taket av extas när jag hör albumet "The Smell Of Rain" så kommer låtmaterialet helt klart mer till sin rätt live. Det blir tuffare, brutalare och därmed mer metal över **Mortiis** nya material. Allt är förvisso relativt, men får jag välja så hör jag hellre skivan live än hemma på lilla stereon. Trots att **Mortiis**, eller Haavard Elefsen som han egentligen heter, varit med i svängen ända sedan han var med och startade upp **Emperor** är det som "The Smell Of..." är förstlingsverket. Inte helt förvånande då att spelordningen därför bygger på material från just det albumet. Låtmaterialet i sig visade sig, som sagt, vara lämpat mer för scenen men att framförandet inte räckte för att hålla en jämn nivå rakt av sänker betyget. En tighthet och samstämmighet lyste inte så sällan med sin frånvaro. Om det berodde på det faktum att sättningen bestod av två gitarrister, en trummis, en vokalist och resten programmerat och bandat låter jag vara osagt. Det haltade oförlåtligt illa bland osynkade takter i ett för övrigt klanderfritt gig. Tungan vilar på två men väger till slut över till tre § för det lyft bland annat tryckaren "Mental Mealstom" fick med den demoniska **Mortiis** detonation på scenen.

Lars Ekenryd

KAAMOS §§§§
THRONEAEON §§
STABWOUND §§§
NOMINON §§
DARKEST HOUR §§
Only death is real...11, Musikens hus, Göteborg 31 januari 2003

Amerikanska **Darkest hour** är i Göteborg och spelar in sin nya platta i Studio Fredman och hade blivit ombedda att spela på Only death is real...11. Eftersom bandet tillbringat hela dagen i studion var de trötta och ville därför spela först, vilket de också gjorde. Medlämmarna i bandet såg inte ut att vara några metal killar, de såg mer ut som ett hardcore band men deras musik var allt annat än o-metal. Musiken är ganska lik **At The Gates** och de blandar in en del gött hardcore gung emellanåt. Bandet röjde som bara den, killarna flög runt på scenen och låg på golvet och spelade och verkade vara helt tokiga och detta fick igång publiken ganska bra. De avbröt dock sin spelning efter ungefär fem låtar, eftersom de var rädda att fördärva trummsättet som **Stabwounds** trummis snällt lånat ut för kvällen.

Nominon kommer från Jönköping och har varit med i dödsscenen ett tag nu. Första gången jag såg dem var på Belsepub för några år sedan. Jag minns inte så mycket från den kvällens spelning, förutom att jag tyckte de att var bra. **Nominon** hade utan tvekan mest publik denna kväll, eftersom de dragit med sig halva Jönköping till Musikens hus, men tyvärr verkade det som att de flesta åkte hem efter **Nominons** spelning. Jag får nog säga att **Nominon** var kvällens sämsta band, även om spelningen inte alls var dålig, men de lyckades inte riktigt matcha de övriga banden.

Näst ut var **Stabwound** från Göteborg och när jag senast såg dem på deras första spelning någonsin i Cronans lokaler gav jag dem inte någon särskilt bra recension. Jag nämnde dock att bara om bandet fick lite mer tid på sig att repa in lite fler låtar och bara de repande lite mer så att de blev tightare så skulle bandet nog bli riktigt bra. Mycket riktigt, efter att ha lyssnat på deras senaste demo och efter att ha sett dem live för andra gången, så hade jag helt ändrat uppfattning om bandet. Med en nästan helt annan line up, sånär som på de båda gitarristerna, och med en ny sångare genomförde **Stabwound** en riktigt bra spelning för en ganska liten publik. Den nya sångaren är riktigt duktig och har inte minst en väldigt originell röst. Det enda man kan klaga på är att bandet var något stelt i sitt framförande, bassisten hade luvan dragen över huvudet och gungade lite till musiken, Gitarristen Ante försökte röja lite men det resulterade i att axelbandet lossnade från gitarren. Bandet gjorde som sagt mycket bättre ifrån sig än senast jag såg dem, de var nästan som ett helt annat band. De avslutade sitt gig med att köra **Dying Fetus** otroligt sköna "Kill Your Mother / Rape Your Dog".

När det var dags för **Throneaeon** från Västerås att äntra scenen verkade det som att de flesta ur publiken hade lessnat. Sångaren försökte genom hela spelningen att hetsa publiken till att komma fram till scenen och röja lite, men fick inte någon särskild respons. De gånger jag sett **Throneaeon** förut har jag undrat varför de försöker låta precis som **Deicide**. Nu verkar de ha ändrat på detta, för

numera låter de ganska mycket som **Vader**. Bandet hade ett riktigt fett ljud, bra ljud var visserligen genomgående genom hela kvällen, men **Throneaeon** hade nog det bästa ljudet. Spelningen var bra, trots det minimala stödet från publiken och mot slutet körde de en **Massacre** cover.

Sist ut var **Kaamos** från Stockholm. Likt en jätte äntrade sångaren/bassisten scenen med sitt följe och drog igång med sin oldschool döds och med en enorm pondus vrålade han ut texterna från både deras demo och deras fullängdare. I tider som dessa då alla vill låta så amerikanska som möjligt är det riktigt kul att höra att det fortfarande finns band som spelar hederlig skön oldschool deathmetal och **Kaamos** levererar en musik som mycket väl matchar både **Dismember** såväl som **Grave**. **Kaamos** fick till en riktigt bra avslutning på en riktigt bra kväll. Vem kan klaga på att få se fem bra band under en kväll för endast hundra spänn? Tillsist vill jag ge en eloge till Brutal GBG gänget som arrangerar Only death is real och Gbg Deathfest. Det är tur att det inte bara finns folk som gnäller över att det aldrig är några spelningar i stan, utan att det faktiskt finns de som engagerar sig för att hålla dödsscenen levande. Om nu folk bara orkar få arslet ur vagnen och pallra sig till spelningarna istället för att sitta hemma och runka bulle, eller vad de nu gör, så kanske Brutal Gbg kan dra in lite mer stålar och då får de råd att ta hit lite större band.

Dick Lundin

LOLITA STASI §§§
ROSWELL ' §§§§
Club Frenzy, Göteborg 8 februari 2003

Nystartade Club Frenzy ... billig öl och modern metal hela kvällen ombord på en båt, skepp ohoj Satan! Som tur är står båten still, fast förankrad längs Södra älvstranden. Vette fan hur det hade slutat annars. Efter ett par vändor i baren var det så dags för **Roswell**, ett par hitresta Östgötar som sparkar igång sin abstinensstinna hardcore utan att skämmas. Argt men kontrollerat, bandet ställer ofta om från rövsparkande attacker till svartmålad ångest. Ett stort plus till sångaren för sin utstrålning och engagemang. En extra honnör till perkussion/ back-up sångaren som dök upp som "gubben i lådan" längst bak på scenen. Han såg livsfarligt charmig ut när han dök upp från ingenstans och vrålade så salivet stänkte åt alla håll och kanter. **Lolita Stasi** tog en stund senare över scengolvet. Hardcore uppdaterad med emoinfluenser och självklart några doser bäcksvart **Neurosis**. Helt okej faktiskt, trots att sångaren såg ut att vara hämtad från **Melody Club**. Skulle vara kul att få ta del av dessa två akter hemma i stereon, då har man mer att utgå ifrån till nästa gång.

Larsa Carlsson

THE HAUNTED §§§§§
CULT OF LUNA §§§
MERCILESS §§§
Sticky Fingers, Göteborg 14 februari 2003

Jaha, alla hjärtans dag och så beger man sig till ett fullsatt Sticky Fingers för att vara med om **The Haunteds** releaseparty för "One Kill Wonder", hahaha livet är allt bra underligt ibland men härligt (Även om man står utan partner). Sist jag bevittnade grabbarna var på Roskilde festivalen i Danmark 2001 och det var det bästa jag sett bandet prestera i liveväg, tills ikväll.

Första band att ta scenen i besittning är **Merciless** med sin sköna dödsthrash som får mig att färdas tillbaks till slutet av 80- och början på 90-talet när dödsmetallen var som hetast. Helt enkelt en klassisk känsla som man inte tackar nej till i första taget. Även om det tenderar till att bli lite enformigt emellanåt, så kan man inte annat än ge dem en eloge när de tar på sig gasmaskerna och manglar på i sann **Merciless**-anda.

Jag finner smaken av början på en riktigt lyckad afton då **Cult Of Luna** drar igång. Låtarna som levereras sveper som ett mörkt töcken runt publiken och man märker genast att många inte riktigt fattar grejen. Det är svårfångad musik som når lyssnarnas öron och många står förundrande som levande frågetecken. En kompis (som aldrig hört **Cult Of Luna**) vänder sig om och drar en parallell till **Pink Floyd**, **Marilyn Manson** och **Nirvana**. Vet inte vad bandet hade tyckt om den liknelsen, men jag måste säga att den tål att funderas på. Tyvärr är sången alldeles för lågt mixad och man har ibland svårt för att höra den alls på sina ställen och det är synd, för det drar ner helhetsintrycket något.

Efter ett par sippar på ölen är det dags för **The Haunted** att visa hemmapubliken vart skåpet ska stå och det med råge. Redan från start bryter ett kaos ut som sällan (eller aldrig ska man nog säga) skådats på Sticky Fingers och det är en fröjd för ögonen. Aro och gubbarna ger allt på scen eller rättare sagt; regerar på scenen medan folk flyger som vettvillingar åt alla håll och kanter. **The Haunted** är i bästa form och levererar en låtkavalkad som skulle få större delen av Bay Area genren att blekna vid jämnförelse, jag undrar om man kommer att få uppleva ett bättre **The Haunted** än just denna kväll? Nya alster så som "Shithead" och råtunga "Bloodletting" varvas med favoriter som "Revelation", "Chasm" och "Trespass" på ett så utmärkt sätt att det inte finns några döperioder överhuvudtaget under setets gång. När den klockrena avslutningen med öppningsspåret "Hate Song" från första plattan klingar ut är lyckan total och man tackar för en helgjuten visit och beger sig ut i den kalla Göteborgsnatten.

Robert Hakemo

CIPHER SYSTEM §§§§
POEM §§§
Club Frenzy, Göteborg 15 februari 2003

Göteborgs hetaste tillskott i klubbvärlden är utan tvekan **Club Frenzy**, som varje lördag i fortsättningen håller till på GA Skytte-båten nere vid Holmen. Billig öl och väl vald musik har dragit fulla hus i två veckor, men trots att uppslutningen var aningen mindre denna afton var det ändå ganska bra drag när Partillekonstellationen (med undantag för Boråssonen till trummis) **Poem** äntrade scenen. Kommer ihåg att jag blev imponerade av bandets slående energi när de finaltävlade i Partillerocken i höstas. Då belönades de med en andra plats och ikväll var det alltså dags att leva upp till förväntningarna. Direkt slående är det fruktansvärt dåliga ljudet, gitarren hörs knappt och sångljudet är helt bedrövligt. Trots direkta motsättningar ångar bandet på för fullt med sin odödliga energi, de stenhårda **Carnal Forge**-riffen avlöses av **The Haunteds** gung, en blandning som passar kvartetten perfekt. Ljudproblemet bidrar dock till att det är svårt att urskilja gitarren och detta i sin tur gör att de flesta låtarna låter väldigt lika, men egentligen ska inget band behöva betygsättas med det här ljudet. **Poem** är dock att räkna med i framtiden. **Cipher System** är ett band som jag länge haft ögonen på. Förra demon "Eyecon" var en klockren fullträff som jag fortfarande idag blir helt lyrisk av. Sedan dess har man dock lyckats byta namn samt införskaffa sig en ny gitarrist, endast sjutton år gammal. Med sin **Soilwork**-doftande metal lyckas man fånga den lilla skara av människor som slutit upp framför scenen ganska fort och trycket håller i sig. Ljudet har hunnit bättra till sig lite och vi bjuds på både gammalt och nytt material. Den färskaste låten känns otroligt fräsch, och trots att man lätt kan dra paralleller till andra band har **Cipher System** ändå i viss mån lyckats att hitta sin stil. Nu ser jag, och många andra med mig, fram emot en fullängdare.

Kristian Forsell

HAMMERFALL §§§
MASTERPLAN §§§
DREAM EVIL §§
Lisebergshallen, Göteborg, 20 februari 2003

En till nästan bristningsgränsen full Lisebergshall har samlats denna smämulna februariafton i Göteborg för att se **HammerFall** fortsätta sitt erövringståg genom hela världen. På hemmaplan har man dragit en mycket bred publik, gamla som unga. Hemstadskollegorna i **Dream Evil** inleder kvällens korståg med sin raka och klatschiga heavy metal. De visar utan tvekan att de är kapabla att till att hantera sina respektive instrument, men själva framförandet är stelt och tråkigt, största behållningen är helt klart trummisen **Snowy Shaw** som felfritt briljerar bakom pukor och cymbaler. Tror aldrig jag hört ett förband med såhär bra ljud. Nästa akt ut var tysk/norska och albumaktuella **Masterplan** som med demonsångaren Jorn Lande var kvällens största behållning. Trots enorm skicklighet och stor erfarenhet lyckas bandet tyvärr inte återskapa storheten som vi så lätt kunde hitta på bandets nyutkomna debutalbum. Låtarna känns stundtals lite väl utdragna och utan tvekan gör sig bandet bättre på platta. Till sist var det så dags för kvällens huvudakt, heavymetalkrigarna i **HammerFall**. För nästan exakt två år sedan befann jag mig på samma plats, det var då bandet hade tagit topplistorna med storm och överallt kunde man höra det pratas om gruppen. Säga vad man vill om gruppen, de vet i alla fall hur man står på scen och kvällens konsert är en klockren bekräftelse på detta. Bandet äntrar scenen genom två borgliknande portar och sätter igång med öppningsspåret "Riders On The Storm" från senaste plattan "Crimson Thunder". Likt vanligtvis bjuds vi på en rejäl hitkavalkad innehållande bland annat "Renegade", "Templars Of Steel", "Heeding The Call", "Let The Hammer Fall" och när snön faller från taket i "Glory To The Brave" är jag mäkta imponerad. Skönt att höra att **Joacim Cans** blir bättre och bättre och att han nu äntligen utelämnar de register han inte riktigt hanterar, karlen har faktiskt en riktigt behaglig röst.

Kristian Forsell

RELEVANT FEW §§§§
BIRDFLESH §§
Belsepub, Göteborg 21 februari 2003

Birdflesh har utvecklat sin egen buskisgrind, där manglandet går hand i hand med apandet. Ganska kul i sig, men när bandet står på scen är mycket förlorat. Största anledningen till fallet är att sånginsatsen levereras av trummisen, som sitter längst bak och rejält i skymundan på Kompaniets scen. Man ser inte vem som sjunger, och hur kul är det? Istället kan man ju titta på en steloperead, corpsepaintad och hockeyfriserad basist samt en gitarrist som gör allt för att bli förväxlad med Borås djurparks bananförtärare. **Birdflesh** har ett skojigt bandnamn, roliga texter men sedan brister det. Några öl senare var det dags för intro, ett intro som säger till mig att man snabbast möjligt skall bege sig mot scenen. Efter snabba avslutande slurkar på den gyllene drycken var undertecknad beredd på mästergrindarna **Relevant Few**. Med ny sångare i Chris Barnes 1994-lookaliken (i alla fall håret) Henke Svensson och en ny skiva i antagande spelar bandet skiten ur kvällens tidigare underhållning. Full gas för det mesta och då är det inte någon lätt tåfjutt på pedalen som gäller. Mojjo misshandlar den stackars virveln som han gick en match mot Mike Tyson och hans livvakter, om och om igen. Grindnallebjörnen Henke Svensson sjunger mörkt och kraftfullt medan basisten Robert Hakemo (Även verksam i **Gardenian** samt i någon flummig hårdrockstidning) tar i med en gäll, desperat skrikande stämma. **Relevant Few** har varit en ganska dold företeelse i den svenska metalscenen, men det kommer det förhoppningsvis att bli ändring på framöver. "Det bästa sedan Brutal Truth" var det någon i publiken som sade. Någon som sätter emot?

Larsa Carlsson

Efter att ha sett Queen live i Brasilien i slutet av 80-talet gav Max Cavalera upp tanken på att bli fotbollsproffs och valde istället att satsa på musiken. Det är något som många av oss är beredda att göra vågen för. Efter en allt för kort tid med Sepultura bildade frontfiguren 1997 sitt eget Soulfly. Sex år senare och tre album rikare får Slavestate en kort intervju med mannen i fråga, timmarna innan scenen på Klubben i Stockholm ska intas den 28 januari 2003.

TEXT: LARS EKENRYD – BILD: ROADRUNNER & SOULFLYTRIBE.COM

Den karismatiske och självklara ledaren för Soulfly har två dagar innan vår intervju satt en världsturné av stora mått i rullning. Med sitt tredje fullängdsalbum släppt på världsmarknaden under 2002 har Max och co. lyckats sluta en diger skara fans till sin "tribe" och spelat för utsålda hus världen över. Det hela började naturligtvis redan i och med Sepultura och i synnerhet med plattan "Roots" (1996) som satte grunden för det sound som även skulle komma att prägla Soulflys utgåvor: "Soulfly" (Roadrunner 1998), "Primitive" (2000) och "3" (2002). Ett sound som Max själv föredrar att benämna som en blandning mellan metal och brasilianska "ljud", något som kanske kan platsa under etiketten World Music. Till tredje utgåvan "3" återvände skinnpiskaren Roy Mayorga (ex-Shelter, ex-Thorn, ex-Nausea) för att ersätta sin ersättare Joe Nunez på trummor. Jackson Bandeira som också lämnade Soulfly efter första plattan fortsätter dock att lysa med sin frånvaro, till glädje för Mikey Doling som tog över just den gitarren. Borta är också Logan Mader (ex-Machine Head, Medication, Snot) på gitarr. Bortsett från Max, eller Massimiliano som är hans dopnamn, är även Marcelo D. Rapp (f.d. ljudtekniker hos Sepultura) på bas och percussion en trogen medlem. Max är hur som helst väldigt tillmötesgående och trevlig när Slavestate får honom på telefon. Som en mjukstart på de 15 minuter vi fått oss tilldelat väljer Slavestate att värma upp med frågan om vad han, Max Cavalera, anser vara meningen med livet.

– Det finns ett citat som jag verkligen gillar, som säger: "Learn like if you going to live forever but live like you're going to die tomorrow". Jag tycker verkligen att det är häftigt. Man kan alltid lära sig nya saker för framtiden, men man måste också leva i stunden, det vill säga att inte förvänta sig något av framtiden. Min egen filosofi ligger ganska mycket i linje med det. Jag gillar att lära och utveckla min musik, samtidigt som det är viktigt att leva i nuet. Inte leva i det förflutna utan i nuet och det är det viktiga. I mitt fall är det också viktigt att lära sig allteftersom, i synnerhet om musik. Jag är ju verkligen inne i musiken och jag försöker lära mig olika sätt att spela metal på. Jag vill skapa en annan typ av metal och inte bara kopiera från någon annan. Jag vill komma fram till en egen stil, för mig är det väldigt viktigt.

Skulle du vilja kalla dig själv för en religiös eller politisk person?

– Nej! Jag talar ju ofta om sådant jag ser och tror på men jag är inte ansluten till någon religiös organisation eller något sådant. Jag tror på Gud och det är min egen tro. Jag gillar inte organiserade religioner och jag tror inte på organiserade religioner. I alla religioner finns det både goda och dåliga inslag och man får själv söka efter det. Jag försöker helt enkelt söka efter det goda i det…

Ur ditt sätt att se på saken, vad anser du vara "gott" respektive "ont"?

– Det är en del av livet att försöka komma på hur du på bästa sätt kan leva ditt liv, göra gott för din omgivning och i dina handlingar. I mitt fall ligger det i musiken och i det budskap jag försöker sprida. Jag försöker faktiskt använda min musik som ett vapen. Det fungerar! En del ger sig in i kriminalitet, droger och så vidare. Jag är glad att jag gav mig in i musiken och det var en räddning för min del. Jag tog mig ur det brasilianska getto där jag växte upp… Jag håller på med det jag älskar, som är musik. Det är allt jag vill syssla med resten av livet, spela musik. Jag beslutade mig för länge sedan att viga mitt liv åt musiken och i stort sett så går allt jag gör att relatera till musik.

En hyllning till dem som inte längre är med oss

Max Cavalera är inne på sitt trettiofjärde år och fyllde lungorna med luft för första gången i Bello Horizonte, Brazilien. Brasilien och större delen av Sydamerika var mer eller mindre en mörk fläck på metalkartan innan Sepultura gjorde sitt intåg, eller ska man säga uttåg, från landet. Inhemsk musik finns det trots allt alltid, med eller utan omvärldens vetskap. I ett land där klassklyftor är astronomiska, fattigdom och arbetslöshet är mer regel än undantag och det koloniala arvet lagt grunden för djupgående korruption kan pärlor gå att finna. Band som Krisiun, Overdose och Abhorrence är bara några av tung-gungare från Max tropiska hemland. Han har dock sedan ett antal år tillbaka valt att tillsammans med fru, barn, en ödla och tre kaniner att bosätta sig i öknen utanför Phoenix, Arizona (USA). Namnet Soulfly är enligt Max valt som en hyllning till dem som inte längre är med oss, men vars själar flyger med oss överallt. Det spirituella och andliga är något ständigt återkommande i Soulflys koncept; att vara öppen och acceptera att det oförklarliga i livet är ständigt återkommande. Inte

minst märks det på tredje plattan, "3", där trean gestaltas av en symbol för det Ohm-ljud som används vid meditation.

Man får lätt uppfattningen av både dig som person men även Soulfly som band att vara en i någon form religiös eller filosofisk manifestation? Ni har en rättfram lyrik fyllt med mycket budskap och ärlighet involverat?

– Jag försöker kombinera saker... När man till exempel ser på artworken till **Soulflys** album, bland de bilder jag väljer är det olika spirituella bilder som matchar musiken och det budskap som finns. Det rör allt som **Soulfly** egentligen handlar om, en helhet.

Du menar det budskap som även går igen i texterna, att uppnå något och nå ut till folk?

– Ja, på samma sätt som andra artister har hjälpt mig genom tuffa perioder. Det kan handla om allt från artister som **Bob Marley** till **Ozzy Osbourne**... Det finns alltid något i texten som man håller med om och som ger en styrka till att göra vad man nu än håller på med i livet. Jag försöker göra det samma med mina texter och min musik. Jag har talat med många fans och de kan säga: "dina texter har hjälpt mig så mycket" eller "jag kunde ha varit nere i droger och allt möjligt, men tack vare din musik och dina texter har jag lyckats hålla mig ren och fokuserad." Det är verkligen häftigt och det gör mig lycklig att musiken och texterna har makten att åstadkomma detta.

En enorm turné har startat

Inte helt förvånande har Max Cavalera kallats för "The Bob Marley of metal". Då handlar det naturligtvis inte om det frekventa bruket av droger, som Max ratat rakt av, utan just förmågan att tala direkt till folks medvetande. Under den första tiden med Soulfly fungerade gruppen och musiken i allra högsta grad även som en ventil för Max. Efter mordet på styvsonen Dana Wells fick publiken ta del av den ilska och sorg Max bar på. Med låtar som "Eye For An Eye" och "Bleed" lät han världen veta att ett nidingsdåd var begånget och att han var jävligt pissed-off över det. Med sina rättframma texter och sin medryckande musik har Max, som sagt, lyckats attrahera en hel drös trogna beundrare genom åren.

Det finns en väldigt tät sammanhållning runt Soulfly med väldigt hängivna fans, bandmedlemmar och så vidare. Finns det någon medveten avsikt att samla människor under Soulfly som en sammanslutning eller stam (tribe)?

– Vi har en kontakt som är väldigt svår att förklara. Jag vet inte själv hur jag ska sätta ord på det, det är en form av magisk kontakt. När jag kommer upp på scenen och jag är på plats och ser deras ansikten och de ser på mitt utbytes en massa känslor. Det är oerhört starkt och väldigt svårt att förklara i ord. Det är en enorm energi som böljar fram och tillbaka mellan mig och mina fans. Det har varit så sedan en lång tid och det är nog en stor anledning till att jag har hållit på med musik under så lång tid och fortfarande brinner för det. Den inspiration det ger mig för att fortsätta är helt enormt. Jag vill inte vara en sån artist som har ett stort album och bygger hela sin karriär kring ett enda album – det är inget för mig! Varje enskilt album är viktigt och jag vill att alla fans verkligen ska gilla varje enskilt album. Därför anstränger jag mig hårt för att få varje album så bra och så originellt som möjligt.

Är dessa lojala och dedikerade fans som följt dig ända sedan Sepulturas dagar det bränsle som håller din energi och inspiration igång?

– Det är verkligen som om vi vore sammankopplade till varandra. Jag vet att jag inte skulle kunna göra någon musik om det inte vore för den energi som fansen ger mig. På samma sätt skulle nog inte fansen vara så bitna om jag inte gav dem det jag ger, som är hundratio procent engagemang och att verkligen försöka göra mitt bästa. Det är egentligen ett ömsesidigt utbyte mellan mig och mina fans, vi har verkligen en stark kontakt. Jag kan inte säga hur andra band har det i sin relation till sina fans, men jag känner starka band till mina fans över hela världen. Därför gör vi också den här världsturnén som täcker de flesta områden: Europa, Amerika, Australien, Japan och vi ska till Sydamerika härnäst. Det har även varit tal om att vi ska åka till Sydafrika, Alaska och såna platser. Jag tycker vi har starka band. Det är glädjande att så många människor i världen lyssnar på den här typen av musik. Det är otroligt!

Det är verkligen en enorm turné ni ska ut på. Ni spelade i Köpenhamn och Oslo dagarna före ni kom hit till Stockholm, Sverige?

– Ja, vi har gjort de två första showerna och kom till Sverige inatt. Vi ska vidare till Finland och Ryssland... Vi ska även till Bulgarien för första gången. Jag har aldrig varit där så det ska bli spännande. Det är en väldigt bra turné. Det är väldigt kallt här nu, men det bekymrar mig inte så mycket. Inne i vår van är det i alla fall varmt, skrattar Max.

Det finns även starka band till diverse musikanter inom branschen. Bland annat har på "Primitive" inga mindre än Chino Moreno (Deftones), Sean Lennon, Corey Taylor (Slipknot), Grady Avenell (Will Haven) och dräparen Tom Araya (Slayer) varit delaktiga som gästmusiker. Dessutom har Mr.Cavalera haft förmånen att skriva ihop med den kompromisslösa Jello Biafra (Dead Kennedys).

Engagerad i världen utanför

Max Cavalera svarar ödmjukt på Slavestates frågor och ger ett samlat intryck genom den knaggliga engelska brytning som faller sig naturlig i sammanhanget. Det är inte utan att man undrar vad en man som Max överhuvudtaget kan känna sig osäker inför? Vad kan få en så trygg och lugn person att känna fruktan?

– Som för så många andra, med hur världen ser ut just nu och så vidare, ett kärnvapenkrig. Alla är verkligen... jag hoppas det inte händer i vår livstid, men världen idag ser inte ut som den gjorde för tio år sedan. Den är betydligt mer kaotisk. Man ser på tv och allt de talar om är krig – Amerika, Irak, Korea, Al Quida och terrorism. Det är nog en av allas största rädslor just nu att vi är på väg in i ett kärnvapenkrig eller något sånt.

Du verkar vara ganska medveten om internationellt politiska frågor också?

– Vi har ju alla familjer. Även om ett ställe skulle sprängas och tusentals människor skulle dö och det dessutom en del av dem skulle vara mina fans skulle jag bli oerhört ledsen. Självklart oroar jag mig även över den typen av frågor.

Man får ibland känslan av att en del musiker är allt för självcentrerade och fokuserade på musiken att de inte ens vet vad som händer utanför deras trailer.

– Ja, jag vet. Men jag lever inte så. Det är viktigt att vara engagerad och det är bättre att göra något litet än att inte göra något alls.

Vad är det som du egentligen strävar efter att uppnå i ditt liv och din musik?

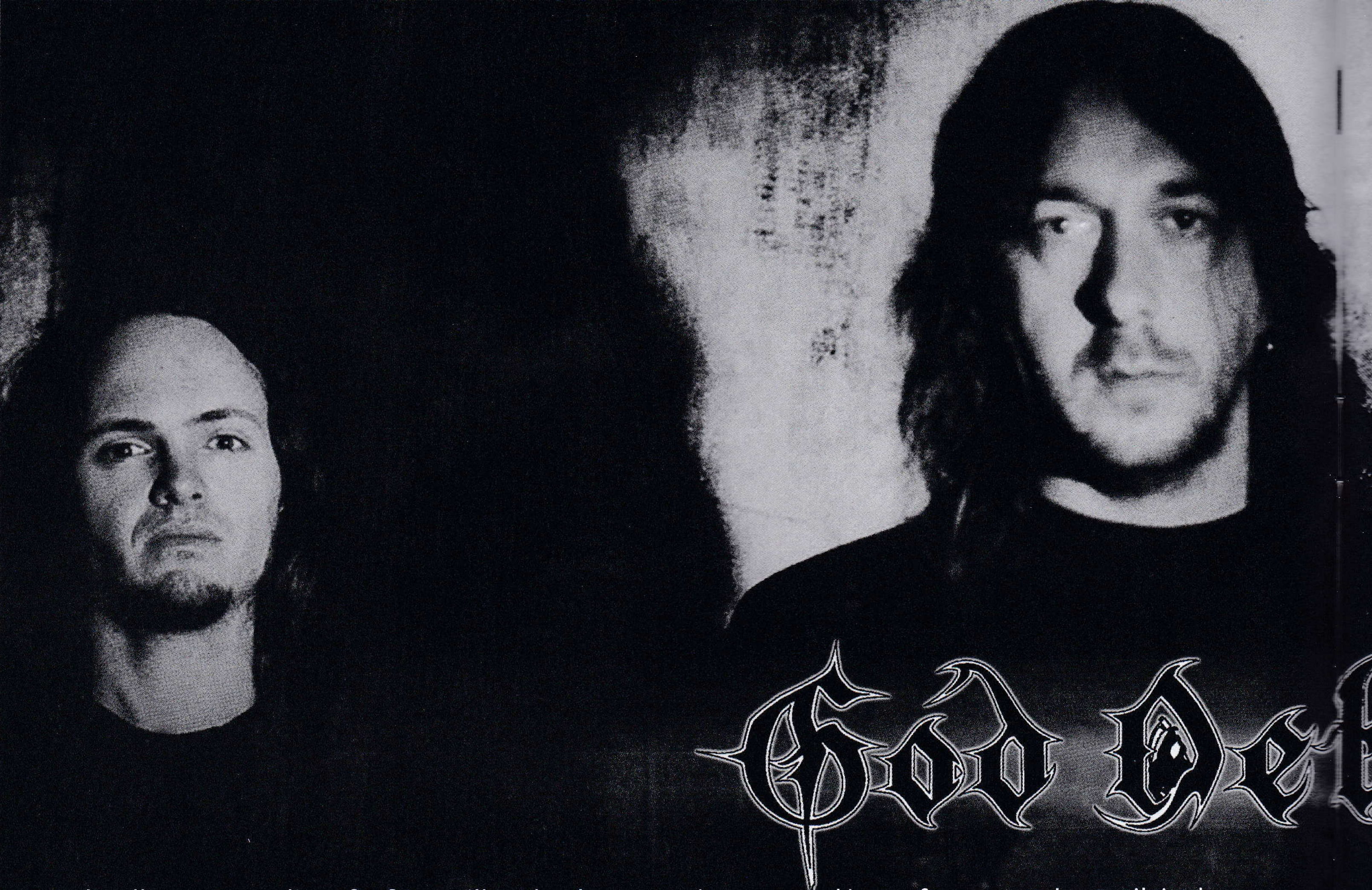
– Som sagt, jag är hängiven till min musik. Mitt mål i livet är att få spela musik i all evighet, i stil med folk som B.B. King och James Brown. Oavsett hur gamla de blir så fortsätter de spela och älska sin musik. Begränsningarna ligger i dig själv; om du inte tror att du kan fortsätta har du satt käppar i hjulet för dig själv. Men om du tror på att du kan gå vidare och du kan hålla den där drömmen eller visionen vid liv så klarar man det. På samma sätt som jag lyckades ta mig ur gettot i Brasilien och allt.

Om du kunde återfödas som en historisk person, vem skulle du välja?

– Hmm, det var en svår fråga. Jag är nog faktiskt nöjd med den jag är, jag skulle inte vilja vara någon annan, faktiskt. Alla har sin uppgift i livet och att förstå det är en del av livet. Jag skulle inte vilja vara någon annan. Jag är nöjd med att vara den jag är och att få göra det jag gör.

Folk rycker i Max och det är dags att avsluta intervjun. Slavestate tackar för sig och önskar Soulfly lycka till med spelningen på Klubben och resten av världsturnén. Dessutom är undertecknad nöjd med att inte en enda gång i ovanstående artikel ha nämnt Korn.

Vad ställer man egentligen för frågor till ett band som man inte vet ett skit om, förutom att de gör riktigt bra musik? Man frågar allt, såklart. Det var vad jag kom fram till under mina förberedelser inför intervjun med Henri Settler från holländska God Dethroned. För fyra år sedan köpte jag av en ren tillfällighet "Bloody Blasphemy" och jag fastnade snabbt för bandets musik.

TEXT: DICK LUNDIN - BILD: METAL BLADE

1990 var året då glamrocken var som störst och då mesproppmusik i största allmänhet regerade musikvärlden. Vem minns till exempel inte sköna lirare som Vanilla Ice, Poison, Troll, New kids On The Block och Mc Hammer? Men för dem som hade en en egen uppfattning av vad som var bra och inte bra fanns det annat att lyssna till. Slayer hade nyligen släppt ytterligare en fantastisk thrash platta, nämligen "Seasons in the abyss". Året innan släppte King Diamond sin "Conspiracy". Men det fanns även musik av det ännu hårdare slaget, nämligen deathmetal. Det finns visserligen flera band som startade sin dödskarriär innan 1990, men 1990 var året då God Dethroned såg dagens ljus. God Dethroned må vara ett av den gamla skolans deathmetal band, men trots att de har varit mer eller mindre aktiva i tretton år nu, så är de fortfarande ett ganska anonymt band.

Jag lyckades skrapa ihop ett gäng frågor och en onsdagskväll ringde bandets sångare och gitarrist Henri Settler upp mig för att svara på mina frågor. God Dethroned har nyligen släppt sin femte fullängdare "Into The Lungs Of Hell" och efter ett kort "how are you?", "I´m fine!", bla bla bla, drog vi igång intervjun.

Är du nöjd med den nya plattan?

– Självklart! Vi spelade in den i Malmö, i Berno studio. Studion var riktigt bra och trevlig. Plattan blev klar väldigt fort, vi hade bokat in oss på tre veckor, men det tog bara en och en halv vecka att spela in plattan.

Många väljer Studio Fredman eller Sunlight studios när de ska spela in sina plattor i Sverige. Varför valde ni just Berno studio?

– Vi hade hört **Vomitorys** senaste, "Revelation Nausea", som är inspelad där och vi gillade verkligen soundet på den plattan. **The Haunted** och **Amon Amarth** har också spelat in där och deras plattor är också jäkligt bra.

Vad tycker du om Sverige?

– Vi spelade in skivan på hösten, i oktober, så det var väldigt mörkt och regnigt. Vi hade inte så mycket tid över för sightseeing. Men jag har varit i Sverige på semester tidigare och jag tycker att ni har en väldigt vacker natur med mycket öppna ytor med skog och sånt. Hemma i Holland bor alla packade som sardiner och vi har inte särskilt mycket natur heller.

Döda föräldrar bakom bandnamnet

Man kan inte hjälpa att imponeras av sångare som samtidigt kan hantera ett instrument. Man kan räkna upp en lång lista över sångare som samtidigt spelar bas eller gitarr, till exempel Glen Benton, Blackie Lawless och Tom Araya, för att nämna några få. Hur länge har du sjungit och spelat gitarr?

– Jag har spelat i **God Dethroned** sedan 1990, men jag har spelat i band sedan jag var sjutton. På den tiden var jag väldigt influerad av Dave Mustaine från **Megadeth** och Chuck Schuldiner från **Death** som både spelade och sjung samtidigt och det var väl de som fick mig att även börja sjunga.

Efter att bandet gett ut en demo, fick God Dethroned skivkontrakt hos tyska Shark Records. 1992 släppte bandet sitt debutalbum "The Christhunt", men kort därefter valde Henri att lägga ner God Dethroned. Vad hände och varför splittrades ni?

– Vi hade en del problem med skivbolaget, och problem med medlemmar som inte var riktigt seriösa. Men vi var ju inte så gamla och det är ju så när man är ung, då prioriterar man olika saker. Efter splittringen startade jag ett thrash band, **Ministry Of Terror**. Vi släppte en fullängdare som hette "Fall Of Life" och vi var ute på en Europaturné. En dag var det någon som undrade varför jag inte satte ihop **God Dethroned** igen, eftersom de var mycket bättre än det nya bandet. Det tyckte även jag, så jag bestämde mig för att gräva upp liket och återuppliva **God Dethroned** igen.

Hur kom ni förresten på namnet God Dethroned?

– Det är en lite konstig historia. När vi startade bandet 1990 lyssnade jag och den dåvarande trummisen mycket på **Entombed** och **Morbid Angel**, vi gillade deras texter och stil. Sedan avled trummisens båda föräldrar i två bilolyckor, vid två helt skilda tillfällen. Detta satte naturligtvis djupa spår i honom och mig med, eftersom vi var goda vänner. Vi pratade mycket om hur det kunde gå till såhär. Vi kom fram till att det inte finns någon gud och finns det någon så borde han avsättas. Så blev det **God Dethroned**.

Religion suger

När man frågar en musiker vilket av sina egna album han själv tycker är bäst, får man nästan alltid svaret att senaste plattan är bäst av den ena och den andra orsaken. Detta kan visserligen vara helt förståligt, då man ofta är mer sugen på att spela nytt material än att harva med samma gamla låtar. Det ligger givetvis lite försäljnings tanke bakom ett sådant svar också. Vilket av era album gillar du bäst och varför?

– Jag gillar dem alla, men "Bloody Blasphemy" är nog min personliga favorit. Vi hade en hel del framgångar efter den plattan. Vi hade många spelningar och turnerade i både USA och Europa, och vi spelade även på en hel del festivaler och vi upplevde mycket nya saker efter "Bloody Blasphemy". Man kan väl säga att det är vårt hittills mest framgångsrika album.

Många textförfattare väljer att ta den enkla vägen genom att skriva texter om slakt, mord, blod och annat äckel. Andra väljer att skriva om Satan, Gud och demoner. God Dethroneds texter är inte vanliga hack´n´slash/gore texter. Är texterna viktiga för er?

– Ja absolut. Förr handlade texterna ofta om medeltida religion. Nu handlar de mer om hur världen ser ut idag. Religion orsakar en himla massa problem och människor startar krig och dödar varandra enbart på grund av religion och meningsskiljaktigheter. Sedan är det lättare att komma ihåg en text man ska sjunga, om den handlar om något som berör en och som man känner för. Dessutom tycker jag att det är roligare att lyssna på en text som betyder något.

Vilket är viktigast, Musiken eller texterna?

– Vi skriver musiken först, sedan adderar vi texterna. Jag ser sången mer som ett extra instrument.

Vem av er skriver texterna?

– Jag skriver det mesta, men vår bassist (Beef) och den andre gitarristen (Jens van der Valk) skriver en del också. Man kan säga att det är lite lagarbete bakom det hela.

Cold Blood Industries

Att spela i ett bra deathmetal band har inte gjort många människor rika. Att dra in tillräckligt mycket deg för att kunna leva på musiken är få förunnat, och bara för att man ingår i en framgångsrik rockorkester betyder inte det att man är känd bland gemene man. Vad gör du förutom att spela i God Dethroned?

– Jag driver ett skivbolag, Cold Blood Industries. Det hela började som ett hobbybolag, men sedan min partner gick med 2001 så har vi gjort stora framsteg. Det svåra är att vi signar nya band, som man måste bygga upp från grunden. Vi har alltså inga stora band på etiketten, men det är också en rolig utmaning att vara med ett band från början och se hur de utvecklas och blir bättre. Vi försöker att hålla stallet ganska brett, vi har death- och black metal band men även stoner och goth. Vi signar bara band vi själva tycker är bra, inte för att tjäna pengar på dem. Skivbolaget är dock mitt levebröd och utan det hade jag tvingats jobba med något vanligt kneg.

En del band kan ta flera år på sig mellan varje skivsläpp, medans andra släpper en platta om året. Förutom er debut platta så har det tagit ungefär två år mellan varje släpp. Jobbar ni hela tiden på nytt material, eller hur funkar det när ni skriver nya grejor?

– Vi brukar göra på ett lite mer annorlunda sätt när vi skriver låtar. Vi bokar först en studio och fyra till fem veckor innan börjar vi skriva nytt material. Det hela blir då mer spontant. Om man har jobbat med ett gäng låtar i ett par år, blir det lätt att låtarna blir överarbetade och man kanske sabbar låtarna mer ju längre man meckar med dem. Dessutom hinner man lessna på låtarna innan man får chansen att spela dem live.

I tider som dessa då de flesta banden låter som alla andra band och alla tar och lånar influenser från varandra kan det ibland vara svårt att skilja på vilket band som är vilket. De banden som spelat längst är oftast de som har ett eget sound, se till exempel på Cannibal Corpse, Malevolent Creation och Deicide. Alla har de sitt egna unika sound och man känner genast igen banden i fråga när de spelas. Ni har ju ett ganska originellt sound. Hur gör ni för att behålla originaliteten?

– Vi märkte först efter "Ravenous" att vi faktiskt har ett sound. Vi hade då en ny trummis (Tony Laureano, nu i **Nile**) och vi antog att det hela skulle bli ganska annorlunda med tanke på att han kom med nya influenser och att han hade en annan spelstil än vår gamla trummis. Men det lät fortfarande som **God Dethroned**. Nu på "Into The Lungs Of Hell" har vi ytterligare en ny trummis (Arien van Weesenbeek) och vi hade stämt ner instrumenten mer än någonsin. När vi till slut lyssnade på slutresultatet märkte vi att det låter fortfarande som **God Dethroned**. Jag vet inte riktigt hur vi gör och varför det blir så, men det är kul att ha ett eget sound och att man inte låter som många andra.

Vad har ni då för influenser och vad lyssnar du på för musik?

– Jag lyssnar på allt möjligt. Deathmetal, metal, icke metal, melankolisk musik, allt. Jag kanske inte borde säga detta i en metaltidning, men jag gillar till exempel **Moby** och hans musik, det är avslappnande. När man hela tiden sysslar med hård musik och själv spelar, så behöver man lyssna på annat ibland.

Dags att spela i Sverige?

Kan detta räknas som ett kliv ut ur garderoben? Kanske inte, men efter att blivit tvungen att ta några sekunder för att återhämta mig fortsätter vi. Kan du nämna tre favoritband och tre favoritskivor?

– Jag gillar verkligen ett Holländsk rockband som heter **Golden Earring** och deras platta "The News". Dave Mustaine var ju en av dem som fick mig att själv börja spela och jag tycker mycket om **Megadeth** och deras musik. **Megadeths** musik är väldigt teknisk, men samtidigt lätt att lyssna på. Det tycker jag om. Sedan måste jag ju säga att **Entombeds** "Left Hand Path" har varit en stor influens. Jag minns första gången jag hörde plattan, vi tyckte att gitarrljudet lät jävligt roligt och vi skrattade lite åt det, men efter några lyssningar var jag fast och jag började lyssna mer och mer på deathmetal.

Vilket band är då det sämsta bandet?

– Inom metal?

Nej, överhuvudtaget.

– Jag gillar verkligen inte sådan musik, där de inte kan sjunga och de pitchar upp sången, lägger på en massa trumtakter och tramsar. Sådant får mig att må illa. Den typen av musik görs enbart för att tjäna snabba pengar och inte för att väcka känslor och tankar hos folk. Det handlar inte ens om passion för musiken, man mår illa.

Som alla svenska fans av hård musik vet, så är det väldigt dåligt med dödsspelningar här i Sverige, inte minst när det gäller de lite större banden och mig veterligen har God Dethroned aldrig spelat i Sverige. Har ni några planer på att komma hit och spela snart?

– Jag vet inte riktigt. **The Haunted** har erbjudit oss att följa med på en Skandinavienturné, så det är inte alls omöjligt att vi dyker upp.

Jag har vid det här laget avlossat alla mina frågor och magen kurrar efter fast föda, så jag bestämmer mig för att avrunda det hela. Har du något du vill säga som avslutning?

– Kolla in vår nya platta. Den kommer även som en dubbel cd-digipack som innehåller livelåtar, några videos och lite andra grejor. Hoppas att ni kommer när vi spelar och vrålar med mig i texterna.

"Dead Unburied" heter tredje och senaste skivan med småländska Paganizer. Otacksamt förbisedd av de flesta, då skivan bär oss tillbaka till den tid då Stockholmsdöds var det tuffaste man kunde lyssna på. Sångaren/gitarristen Rogga Johansson var inte sen med att besvara de frågor Slavestate Magazine ville ha svar på.

TEXT: LARSA CARLSSON – BILD: FOREVER UNDERGROUND

Bandnamnet låter onekligen oldschool blackmetal, men så är inte fallet. Paganizer är tempostark death-metal i samma skola som Dismember, Necrophobic, Grave, Bloodbath, tidiga Entombed och Unleashed. Tredje skivan som sagt, men då kunskaperna är föga om denna akt ber jag Rogga ta bandhistoriken från dess begynnelse.

– Kul och ovanlig fråga...haha! **Paganizer** som band startade nån gång 1998 med en helt annan sättning, lirandes retro-thrash. Då sjöng jag bara, men efter att bandet mer eller mindre lagt ner på grund av den populära anledningen "musikaliska meningsskiljaktigheter" tog jag namnet och startade upp på nytt med ny personal. Precis när vi lirat in platta nummer två, "Promoting Total Death", fick bolaget (Psychic Scream) problem med censuren och gick i graven, så inspelningen blev liggande tills Forever Underground fick nys om den och ville släppa den. Efter det har det rullat på rätt bra och i våras förra året lirade vi som sagt in tredje vaxet "Dead Unburied", vilken vi är fett nöjda med.

"Dead Unburied" är en skiva i ren Stockholm/ Sunlight anda. Hur försiggick inspelningen och hur lät målsättningen med skivan?

– Att inspelningen tog plats i Sunlight var väl en slump egentligen, eftersom vi var beredda på att lira in i någon liten hemstudio som på förra plattan. Men tydligen hade vi sålt hyfsat, så Bill på bolaget hostade upp en rejäl slant. Vi tyckte det kunde vara coolt att förverkliga en barndomsdröm, så vi ringde och snackade med Skogsberg och fick ett kalasbra pris. Så det var ju bara att börja repa... Eftersom Saddam verkar ha norpat vår första målsättning, världsherravälde, så nöjer vi oss med att försöka få ut plattan till så många som möjligt. Jag tror plattan pressades i bara tusen ex första omgången i juni förra året, men jag fick precis reda på att de skulle trycka tretusen nya i april så jag förmodar att den säljer ganska hyfsat, vilket känns jävligt bra.

Ni jobbade med Tomas Skogsberg, hur fungerade det? Saknade han den gamla eran med Dismember och Entombed bland annat?

– Att jobba med Skogsberg funkade helt kanon, förutom att han verkar ha en lite suspekt attityd till tid... Jag tror vi fick skjuta fram inspelningen både en och två dagar i sista minuten, men annars fungerade allt perfekt. Jag tror att han tyckte det var rätt kul att skruva fram ett gammalt gött dödsljud igen faktiskt, men jag har ingen större aning vad han tyckte om musiken. Förmodar att han hört det mesta vid det här laget.

Hur kom det sig att ni valde just Sunlight?

– Att vi valde Sunlight var som sagt en dröm, att få lira in i samma studio som "Into The Grave" och "The Winterlong" är satta på tape är coolt som fan. Sedan att ljudet är det i särklass grymmaste sedan tidiga Morrisound är ju en solklar bonus...

Dan Swanö (ex-Edge Of Sanity, Nightingale mfl) var även inblandad vid inspelningen. Allt flöt väl eller är det något som skall ändras i studioproceduren till nästa gång?

– Swanö mastrade plattan åt oss, vilket vi är väldigt tacksamma för, eftersom en ortodox mastering skulle ha kostat runt femtonhundra per låt... Det enda som kommer ändras i studioprocessen till nästa gång är väl att vi får dra ner på supandet under kvällarna innan, att lägga gitarrer är inte helt lätt med skakande händer och en andedräkt som försöker slå en medvetslös.

Paganizer + Vomitory = sant

Internet räddar många förberedelser. Läste på er hemsida att ett projekt med Tobias Gustafsson från Vomitory är på gång. Berätta mer...typ allt!

– Jo fan, **Ribspreader** heter det och musikaliskt hamnar det förmodligen ganska nära en mix av **Paganizer** och **Vomitory**, av hyfsat uppenbara skäl. Jag har haft kontakt med Tobben ett bra tag, så när jag hade en hög med låtar över frågade jag om han var sugen på att lira in något och på den vägen är det. Han har alltid varit en superb trummis så jag tror låtarna kommer bli kanon, även ljudet förhoppningsvis, eftersom vi lirar in i Soundlab med Mieszko från **Nasum** bakom spakarna. Fungerar allt som planlagt kommer vi spela in någon gång i maj och släppa debuten under sommaren, så det är något att se fram emot!

Paganizer är kontrakterade till Forever Underground, hur fungerar det? De är mer inriktade på USA/Kanada kan jag tänka mig, eller? Söker ni efter en annan deal?

– Det fungerar inte alls kan jag tala om, haha! Ärligt talat sköter de sig bra för att vara baserade på andra sidan pölen, men supporten till livespelningar är obefintlig vilket stör oss enormt. På senare tid har de också mer och mer inriktat sig på typisk US-döds som **Prophecy** och **Reprobation**, vilket förmodligen är det som säljer bäst därborta. Jag förmodar att svenskdöds inte ligger högst prioriterat för tillfället. Hursomhelst släpper vi nästa platta redan i april på gamla Repulse Records, numera Xtreemmusic. Dave på bolaget är kalas

att jobba med och förhoppningsvis kan han göra mer för oss i Europa. Den som lever får se.

Skivan och bookleten är en rödbrun historia och är fin att glo på. Vem ligger bakom formgivning och sådant?

– Layouten har bolaget trixat till, men själva omslagsbilden är gjord av Mike Bohatch på Eyesofchaos.com som också gjort omslag till bland annat **Visceral Bleeding**, **Rotting Christ** och **The Forsaken**. Jag hade kollat lite på Mikes website och tyckte han var kanon och sa till bolaget att vi ville att han skulle göra ett omslag till oss. Det var tydligen okej, så vi körde på det och resultatet blev som sagt väldigt bra. Jag tror han tog runt femtusen spänn för omslaget vilket är rätt okej, så vi kommer förmodligen att använda honom fler gånger.

Spelningsfronten, hur ligger det till på den? Spelat mycket live?

– Helt jävla värdelöst ligger det till på den fronten faktiskt! Med nuvarande sättning har vi gjort en spelning hittills, på Nocturnal med **Pagan Rites** och **Cold Existence**. Eftersom bolaget inte har några kontakter här blir det inte mycket gjort, och när något väl händer går det som alltid åt helvete på ett sätt eller annat. Vi skulle egentligen vara på turné nu med **Gurkkhas**, men det rann ut i sanden precis som en sväng förra året med **Seth** och **Diabolical**. Hursomhelst, vi är inte speciellt bra live så det är skit samma...haha! Jag var ute som sessionsångare med **Deranged** på deras turné med **Immolation** och **Deströyer 666** förförra året och det var kul, gratis mat och sprit och så ... Jag förmodar att en sväng med **Paganizer** skulle innebära mer jobb och mindre supa så jag gråter inte blod för att det är slött på livefronten än så länge.

Vad gillar du för musik och vad inspirerar? Stockholmdöds märks ganska väl i alla fall.

– Gotlandsdöds i alla fall, jag är gravt beroende av **Graves** första tre plattor. Annars är det, förutom tidig svenskdöds, mest **Vader** och mellanplattorna med **Morbid Angel** som snurrar tillsammans med svensk käng typ **Disfear** och **Driller Killer**. På nästa platta har vi faktiskt med en hyllningslåt till den svenska kängscenen, en ren känglåt med svensk text och allt som förmodligen kommer hatas av många trångsynta dödsnissar, haha!

Att koppla ihop bandnamnet Paganizer med paganism är för mig lika givet som att koppla ihop Systembolaget med att köpa ut öl åt Forsell på fredagseftermiddagarna. Sista riktiga frågan för idag blir att utveckla bakgrunden till bandnamnet.

– Ja, vad fan säger man? Namnet passade bättre till thrashprylen, men eftersom det var jag som kom på det tog jag med mig det när en platta ändå var släppt under det namnet. Tanken bakom är som du påpekar paganism, inte speciellt allvarligt menat utan mer som en fingervisning mot vad vi och vår musik tycker om religion överlag.

Antingen eller.....

Innan vi är färdiga med Rogga så skall han få leka av sig lite, dock utan Martin Timell som ledare. "Antingen eller" heter den tio frågor långa leken, och Rogga har som uppgift att välja ett av alternativen och kommentera.

Slipknot eller Hammerfall?

– **Hammerfall** så klart! Senaste singeln "Hearts On Fire" är så sjukt dålig att den blir suverän. Knäck några bärs med den och inse att **Slipknot** inte bara ser ut som idioter...

Studio eller scen?

– Studio helt klart, inget slår känslan av att höra låtar man gjort själv växa fram och ta form. En helt klockren känsla.

Europadöds eller US-döds?

– Säger bara **Vader** och **Vomitory**, de klarar ensamma att motivera en människa att lägga ner det där jävla **Cryptopsy**-tramset som de sysslar med där borta.

Entombed eller Dismember?

– **Dismember** faktiskt, "Pieces" var första plattan jag köpte med dem av nån anledning och jag tycker den är skitbra, tvärtemot vad alla andra verkar tycka. Ett annat skäl är att jag hatar sången på andra **Entombed**-plattan "Clandestine"...får man säga det? (Nej, red/undertecknad anm)

Corpsegrinder eller Chris Barnes?

– Chris Barnes, jag älskar **Cannibal Corpse** och även första tre **Six Feet Under**-plattorna, tyvärr är nya **SFU**-plattan nån form av tribal jävla djungeldöds, så jag är frestad av att byta favorit till Corpsegrinder, som också har en helt suverän röst.

1983, 1993 eller 2003?

– 1993 får det fan bli, mycket bättre musik överlag än nu. Supa och knulla var fortfarande spännande.

Ozzy eller Anna Nicole Smith?

– **Ozzy**, Anna Nicole måste vara det fetaste dummaste cp jag sett på tv. Jag skulle lätt sitta av ett år på anstalt om jag dessutom fick slå in näsan på Bobby Trendy...haha!

Sport eller Fame Factory?

– Fame Factory slår det mesta, förutom Hockey-VM. Jag kollar skiten nästan varje dag och missar jag något tar jag igen det under bakfyllan på söndagarna när de kör hela veckans avsnitt. Det blir inte mycket bättre än Bert! Vi planerar att skicka ett promopack med **Paganizer** till honom, så nästa dokusåpa blir förmodligen "**Paganizer**-I dödens väntrum".

Öl eller sprit?

– Både och! Starköl och hembränt med päronsoda fixar det mesta, om man inte är för generös med päronsodan alltså. Måste jag välja blir det ju förstås bärs, närmare perfektion i livet kommer man inte om man inte dejtar Shakira.

Göran Persson eller George Bush?

– Bush, eftersom han ju är öppet cp. Inget hymlande här inte, fram med kärnvapnen, så det blir lite underhållning typ. Jag minns Kuwaitkriget när jag gick i grundskolan, då gick man upp extra tidigt för att hinna se bombräderna på nyheterna, det är barndomsminnen det!

INSISIONS TURNÉDAGBOK FRÅN STORBRITTANIEN

Öl, ännu mer öl, dimma, iskall buss och regelbunden avsaknad av soundcheck. Så kan man sammanfatta Stockholmska dödsgänget Insisions veckolånga Englandsturné, som med sångaren Carl Biraths hjälp blev nedtecknad till en dagbok. Varsågod!

TEXT: CARL BIRATH (SÅNGARE I INSISION) – BILD: INSISION

9/12 –02 LONDON, ENGLAND
(The Underworld)
Marduk, Immolation, Impaled Nazarene, Kataklysm + support

Efter en kortare flygresa över till Englands Stansted Airport och på hyfsat humör efter både ostfralla och öl på den svenska sidan samt en whisky i luften, stod vi och väntade på att den så kallade "professionella turneledaren" skulle möta upp oss. Fem timmar och ett antal telefonsamtal senare och med grovt dåligt humör ser man en liten råttdjävel dyka upp med kommentaren " – Ready to go?" Stressade som fan. Eftersom vi har ett gig bara två timmar senare packar vi in vårt bagage i minibussen och störtar mot London i ilfart. Trafiken är tjock, tystnaden är tät och irritationen är uppenbar. På grund av Bass "turneledaren" (senare döpt till "Bass the ass") missar vi dock gigget och får nöja oss med att glo på de andra akterna, susa runt lite i lokalen och hälsa på de andra banden i efterhand. Vi avslutar kvällen med att ta några öl med **Marduk** backstage och möter sedan upp med **The Berzerker** och de andra som också var på plats. Hotell nalkas och "en och annan" bira sveps. Känns som en rätt pissig start och ingen är speciellt nöjd.

10/12 - 02 BRISTOL, ENGLAND
(Bierkeller)

Efter gårdagens smått ölstinna kväll tar vi och väntar på nightlinern som skall ta oss till Bristol denna morgon. Vi tar de bästa bunkarna och gör oss hemmastadda. Bussen är utrustad med diverse sjysta grejer som tv, dvd och tv-lir plus en kall kyl, underbart!. Vi kommer att dela buss med det engelska bandet **Labrat** och det Norska bandet **Red Harvest**. **The Berzerker** åker i efterhand i backliner-bussen som har alla grejer i släp. Eftersom jag redan inspekterat den sophögen så avundas jag dem inte. Bristol Bierkeller är stort som fan med stor scen och stor bar. Eftersom det är liten tidsfrist missar vi vår soundcheck som i sin tur medverkar till att ljudsnubben inte har ställt in något bra ljud för sång och allt låter som på burk, men vi öser på i vanlig anda och gör det bästa av det hela istället. Publiken består mest av kids runt 18-20 år som röjer på rätt friskt. Scenen är fan enorm! Efteråt talar jag vid med ljudsnubben som tydligen skall följa med på denna resa och förklarar problemet och detta löses kvickt. Vi skriver lite autografer och skit innan det packas ihop för avresa. Känns som det kan ordna upp sig efter gårdagens skitkväll ändå. Bussresan mot London är kall.

11/12 - 02 LONDON, ENGLAND
(The Underworld)

Tillbaks i London igen på the Underworld efter att "Bass the ass" kommit försent med backlinen och bärsärkergubbarna. Dags att packa av och rigga upp. Thomas och trummisen från **Red Harvest** sätter ihop trummorna för att sedan få reda på att allt skall riggas om igen. Tidningen Metal Hammer vill tydligen köra en fotosession med **The Berzerker** på scenen (fattar inte varför eftersom de redan gjort en session innan) och eftersom den snubben kör med allahanda trigg, spigg och bakvända trummor är det bara att plocka ner skiten igen så att han kan köra upp sitt (som lär ta tid). Nåja, vi drar och kollar byn så länge istället. Ingen soundcheck denna gång heller. Undrar om det kommer att bli en vana. Kvällen nalkas och efter att ha fått i sig en stressig middag med fish and chips som åkte i soporna efter hälften, så körs det igång. **Red Harvest** mörchar på med sin halvfuturistiska metal och vi gör oss i ordning för vår entre, undrar lite hur det kommer att låta, men ingen är direkt orolig. Hela Earachestallet är här för att glo så det är bara att köra så det ryker. Tycker att det går riktigt bra, inga missöden eller liknande. Undrar om jag inte loskade någon i håret medan vi körde? Hehe.. Publiken verkar mer än nöjd så det blir en hel del sålt efteråt. Får även reda på att det var många som var sura att vi inte dök upp den 9:e men det är bara att förklara hur det var. Träffar även lite annat folk man känner. Kollar på **Labrat** som suger ganska bra, det är inte riktigt vår grej och vi hänger mest i baren efteråt och snackar med folk. **Berzerker** gör ett hyfsat gig och får bra med folk. Tycker ändå att de övertriggade trummorna låter som något från en karneval. Vi funderar på att göra en egen raid i deras så kallade "maskbox" och byta ut någon av maskerna till något annat...hehe.. Efter gigget så blir det ett satans röj i bussen och på någon club efteråt. Allt slutade i dimma och elände, men kul var det!

12/12 - 02 LEEDS, ENGLAND
(Josephs Well)
Efter att ha vaknat upp och tittat ut över det platta karga landskapet med mer dimma än gårkvällens bravader så är vi framme i Leeds. Det är så helvetes kallt i bussfan att man nästan måste sova med full mundering. Jag stiger i alla fall ut ur min bunk med kängorna på. Måste snacka med busschaffisen om värmen. **Red Harvest** är inte i närheten av att vakna eftersom de dök upp så pass sent, med ögon stora som svarta tefat, så vi andra med styrka kvar lastar ur. I efterhand kommer fem småmjuka norrmän och ber så mycket om ursäkt, men det kvittar eftersom det får bli dem som får lasta in all skit senare på kvällen som kompensation, hehe. Tar en paus med grabbarna i **Labrat** i baren och tar en förmiddagspilsner. Josephs well, fan vilket skönt ställe, litet och trångt i sann pubanda. Men eftersom **Berzerker**-killarna har så mycket jävla pick å pack som skall ordnas med (allt från ljudeffekter,speciella triggar till online klick i lurar et cetera) så tar allt sådan tid, som vanligt, så bli det ingen soundcheck nu heller. Undrar om det skulle funka lika bra utan maskerna... Nåja skit i det, de är ett gäng sjysta lirare hursomhelst. Nåväl, här skall det mötas upp med lite kompisar också och det gör ju inte saken sämre. Så efter att vi riggat upp vårt så dras det in till stan för en afternoon Guiness och för att kolla runt efter lite metal. Medan resten av **Insision** är och inhandlar lite coola originaltapes och t-shirts tar jag mig själv ut till en förort och får en helrenovering med middag och hela skiten. Återvänder som en ny man, dock i samma skitiga kläder. **Red Harvest** går ut hårt och kommer in helt dyngsura i logen. Får själva erfara hur jävlans hett det är i lokalen när vi själv öser på. Men vad gör det när publiken är som besatt! Vi öppnar som vanligt med "Trapped Within" som får en direkt respons av totalt jävla mongo-ös! Det är en stor hög av folk som bara mosar runt på golvet och det är på snäppet att man bara vill dyka in själv. Detta är helt klart den bästa publik hittills! **Labrat** får stå som bänkvärmare eftersom publiken är så jävla slut efter oss, medan **Berzerker** får en hyfsad respons. Vi säljer utav bara helvete och många nya fans snappas upp. Tröjor och cd:s signeras och sedan bjuds det på drinkar å whisky utav bara farten. Kvällen är mer än lyckad! Hit kommer vi definitivt igen! Man får sig ett gott skratt när Matt från **Berzerker** tar av sig sin butriks-mask och vrålar "damn that's hot, I thought I'd collapse!!" Och ja, vi fattade precis vad han menade! Kvällen slutar inte förens lång in på natten med vrål, röka och pilsner i goda vänners lag och vi är mer än trötta när bussen väl sätter fart mot nästa destination.

13/12 - 02 GLASGOW, SKOTTLAND
(Strawberry Fields)
Efter att ha vaknat och märkt att jag inte kan tala känns det som hela jävla skiten håller på att gå åt skogen, men efter lite dunderkurer av diverse slag plus en sträng order om att "hålla käften" resten av dagen hoppas vi på det bästa. Eftersom "Bass the ass" är sen med all backline som vanligt går vi på puben och "renoverar" oss lite. Inte heller denna gång blir det någon soundcheck för oss, men vid detta laget är vi rätt vana. Kan fortfarande inte få fram ett ljud ur strupen så det blir total über-renovering för min del resten av dagen med diverse te-sorter och amerikanska antiseptiska läkemedelssprayer (kan tacka både **Berzerker**-sångarn och hans hemmaapotek och ena sångarn i **Labrat** för det), som faktiskt fungerade. Jag har tydligen tappat det höga registret dagen innan (röka och skrika konstant i fyra timmar är inte att rekommendera efter ett gig), men vad gör det när jag ska grymta?! Nåväl det får bli Danne som presenterar låtarna denna kväll och jag får gråla på så gott jag kan. Publiken blev bara mer upphetsad när Danne förklarar: "Carl is sick as hell, can't speak, but we will not cancel this show and he'll give you his 110% anyway, so lets goooo!! " Vråååål! är vad vi får till svars och vi kör på som vanligt. Det går bra denna kväll med, trots missödet från gårdagen. Skottarna är gemytliga, men svåra att förstå. Det blir bra drag efteråt...man undrar om Norrbaggarna kommer att ta sig upp imorgon, det är inte bara bira som går åt. Klockan två måste allt definitivt vara inpackat och det går inte att sinka, trots att bussen inte avgår förrän klockan fem. Anledningen finner vi skattretande nog på vårt bill-sheet: "... load-out 2 o'clock. FAST, gay-club afterwards!". Ja, det är ju fan lika bra att chappa direkt då! Eftersom vi inte har någonstans att ta vägen blir det till att ta en taxi tillbaka till bussen, kränga en pilsner och kolla på Spiderman istället. Rätt rutten rulle förresten.

14/12 - 02 SHEFFIELD, ENGLAND
(Corporation)
Sheffield har ett bra backstageområde med egen bar och allt. Vi får skitbra mat och dryck och servicen är enastående. Skönt att få komma av bussen eftersom jag legat och kurerat mig hela dagen. Efter att "Bass the ass" krånglat som vanligt så får vi lasta av. Själv är jag nöjd då rösten återkommit. Möter upp ett par polare här också och senare på kvällen efter att **Red Harvest** stigit av så kör vi så det ryker. Publiken suger stenhårt eller så är de bara inte vana av att ha något bra dödsmangel här i stan (senare får jag reda på att så nog var fallet). Jag avslutar "Ex Oblivion" med att vråla lite extra överhuvudtaget bara för att markera. Känns som om vi gjorde ett jävla bra gig och sket i att folk stod som små jävla trädgårdstomtar med käften ner till backen. Inte ett enda av de andra banden fick heller någon bra respons och vi var nog alla lika uttråkade.

15/12 - 02 MANCHESTER, ENGLAND
(The Roadhouse)
Kom till Manchester ganska sent. Stället var rätt stort och avlastningen gick bra. All hjälptes åt så att det skulle gå undan. Manchester skall tydligen vara en riktig metalstad, men det var föga av det vi fick se som var speciellt metal överhuvudtaget. Stan var som alla andra engelska städer hittills. En massa tegelhus, smog och duggregn. Som på alla ställen vi varit innan så tog vi och kontrollerade att vår raider (dryck och krubb) var i sin ordning, sedan tog vi något snabbt på närmaste Donken att äta och drog iväg till någon pub för att ta en afternoon bira och snacka lite skit. Vid detta lag så visste vi att vi inte skulle få någon soundcheck och det kändes inte som om vi behövde någon heller. Alla gig hittills hade gått felfritt. Eftersom vi är ett så pass "basic-band" utan massa snick snack så får man hoppas att ljudteknikern sköter sitt jobb. Sedan är det bara att trycka gasen i botten, blunda och köra tills allt blöder! Denna kväll var både **Labrats** och **Red Harvests** sista gig. Gigget var utmärkt och samma sak gällde publiken. Även denna kväll vann vi ett gäng nya fans, delade ett par bira och sedan var det bara att packa igen och glida vidare. Till vår glädje fann vi ett värmeaggregat i den annars så smällkalla bussen. Fram med biran! Hylla Satan!

16/12 - 02 NOTTINGHAM, ENGLAND
(Rock City, Earache X-mass party)
Efter att ha vaknat i en smärre dimma efter gårdagens avslutning med **Labrat** och **Red Harvest** så rullar vi ner på Rock City och får reda på att vi skall ha en fotosession för diverse tidningar om bara en timme. Efter lite flåsande i fejjan på fotografen så blir det bestämt att det skall gå av stapeln om två timmar istället vilket passar oss utmärkt. Vi drar över till Earaches huvudkontor och får lite rundtur och gratis cd:s samt får reda på att ikväll skall all Earachepersonal plus annat "finfolk", typ bolags-tomtar, vara på plats och kolla plus att det skall filmas på stället och göras massa intervjuer. Vi kollar vår rider som består av två backar bira och en flaska vodka, men var är käket? Vi tar och käkar på en närbelägen restaurang istället och piggnar till inför fotosessionen. Banden ikväll är **Cult Of Luna** från norra Sverige, **The Berzerker**, och **Without Face** från Italien. Eftersom **Without Face**, som faktiskt lyckades med bravaden att vara just ansiktslösa från början till slut, ihärdigt tjatade om att de skulle använda just "deras" trumset och absolut MÅSTE soundchecka, trots att allt redan var så satans försenat så blev vi av med vår sista potentiella soundcheck även denna gång ... Å andra sidan var de kanske tvungna att stämma synten eller något. Nåväl, **Without Face** var först ut och det lilla jag hörde var väl något som skulle kunna blidka en gothälskares öron men rann, som vatten av en gås, av mina. Efter en 30 minuters omriggning för att få upp backline-trumsetet så drog vi själva igång. Vi öste tills jag trodde nacken skulle knäckas och det märktes att publiken var med på noterna. Det var ett superbt avslut för vår del. Efter oss kom **Cult Of Luna** och körde sitt race.... lät jävligt bra faktiskt, men efter att ha hinkat både gratis bira i logen och baren kanske allt låter bra. Sist avslutade **The Berzerker**. Vid det här laget gick det mesta in i ena örat och ut i det andra. Efter att ha rusat runt och betett sig som den sedvanliga galningen, pratat med folk från bolaget och folk på stället, bevittnat norrmän som knappt kunde stå, var det bara att säga tack och adjöss till de andra banden och göra sig redo för inpackning i bussen. Även norrbaggarna skulle mot Stansted denna kväll så vi hade ett lite avskedsparty med dem och de andra banden på bussen. Som helhet var det en djävulskt bra turné med många coola minnen, nacksving, garv och nyfunna fans!! So, see you out there! Over and out!

THE SEVENTH GATE

Från Fairfax i Virginia, USA, kommer det mindre kända och tillika relativt nystartade bandet The Seventh Gate. Med sin mix av ett varierat antal metalstilar manglar, grindar, tuggar och sludgar jänkarna fram sin egna "american satan rock" på nya albumet "Cheap Sex & Painkillers". Som första och främsta tidning inom undergroundscenen tar Slavestate och bokar en tid med den omutbare frontfiguren Steve för ett exklusivt snack.

TEXT: LARS EKENRYD - BILD: THE SEVENTH GATE

Vad som ursprungligen var en trio har efter utbyte av trummis och tillträde av basist utvecklats till en solid kvartett, bestående av: Steven F. Kerchner II vid det vokala ansvaret, Nick Ellis som gitarrist, Michael Beer bakom batteriet och brassen Edson Guerro på basgitarr. Redan 2001 mynnade allt ut i första fullängdaren "None So Bloody As The Kingdom Of Christ". Ni är på gång att släppa en platta nu i vår, "Cheap Sex & Painkillers". Av det jag hört så skiljer den sig en del från "None So Bloody As The Kingdom Of Christ"?

– Ja, jag är mycket mer nöjd med den. Vi kunde göra så mycket mer med den nya trummisen, Mike Beer. Den förra trummisen, Paul Littlefield, var ganska slarvig. Jag är den första att erkänna det, killen var slarvig.

Mike Beer däremot är du alltså helt nöjd med?

– Ja, verkligen! Han är pigg på att prova alla möjliga nya saker. Han har rätt attityd när det gäller bandet, musiken och allt. Finns inget att klaga på där.

Releasen av ert nya album har dragit ut på tiden på grund av artworken?

– Det har tagit längre tid än vad som var planerat. Vi jobbar med en fotograf i England som fått i uppgift att fixa fram den rätta bilden. Fungerar det dock inte med honom tänker jag inom en nära framtid vända mig till Jon Zig, som gjorde artworken på vårt första album.

När är det tänkt att skivan ska släppas egentligen?

– Datumet kommer att sättas så snart artworken är färdig. Jag vill inte gå ut med något datum och sedan inte kunna genomföra det. Jag är verkligen ivrig på att få ut skivan, men jag vill vara säker på att när den väl kommer ut att det är vad vi vill och inte någon halvmesyrskit.

Kan du redan nu ge en kort beskrivning över hur ni tänkt er artworken?

– Vi har många olika idéer. Vad vi hade tänkt göra med bilderna var något med en tjej som ser på något vis slagen ut, fastän hon trots allt ger sken av att gilla det. Hon är "fucked up" på en massa droger och skit. Det kommer att synas på bilden... Den typen av bilder siktar vi på. Vi vill inte att det ska vara rätt fram, mörk enkel ondska i bilderna. Vi vill på något vis manifestera hur ont och gott kan existera på en och samma gång.

Det blir på sätt och vis också en förlängning av skivan och dess koncept?

– Det tycker jag nog, ja.

Den dualism som när allt kommer omkring är en del av livet?

– Helt klart! På många sätt är artworken lika viktig som skivans innehåll, för att skapa en fulländad platta.

Satan Rock

En inte helt irrelevant fråga i sammanhanget är hur beundrare av kvalitativ metal kan få tag på The Seventh Gates plattor. Ett något mindre band som ännu inte etablerat sina distributionskanaler kan ibland ha svårt att få ut sina alster. Steve svarar att det enklaste sättet antagligen är att beställa dem genom deras webbsida http://www.satanrock.com . De kommer dock att bli distribuerade genom några bolag längre fram, men eftersom det inte är klart ännu vill inte Steve spekulera i vilka det blir. Men han viskar i mitt lilla öra att Relapse kan komma att bli ett tänkbart bolag. Det återstår att se alltså. Detta till trots driver Steve ett eget bolag vid namn Satan Rock Records. Namnet Satan Rock kommer sig av det epitet musiken fått och vilket Steve och co halvt på skämt tagit upp som en egen stil. Pauls mamma kommenterade tydligen musiken en gång i tiden genom att hävda att han skulle hamna i helvetet om han spelade i det där "Satan Rock-bandet". Skivan, "Cheap Sex & Painkillers", sträcker sig inte mer än upp till omkring 30 minuters speltid. Det är i minsta laget för att få kallas fullängdare, tycker jag.

– Vi hade kapitel ett som vi avslutade, som var "None So Bloody As The Kingdom Of Christ". Det här andra kapitlet, "Cheap Sex & Painkillers", har också fått sin tid och sitt innehåll. Vi tar kapitel ett och kapitel två och går vidare till kapitel tre, som kommer att bli väldigt olik de två första. Det lär dröja ett tag innan det tar form, men vi jobbar på det. Vi skriver hela tiden nytt material...

Så på sätt och vis är det en trilogi ni är i färd med att göra.

– Förhoppningsvis kommer det att bli mer än bara tre kapitel, skrattar Steve.

På den här skivan tycker jag att ni tagit er större frihet och vågat experimentera mer. På förra skivan blandade ni en rad olika stilar, men på den här blandar ni dels om möjligt ännu fler stilar, men också framförs fler stilar i sin ursprungliga (rena) form.

– En av anledningarna till att vi blev tvungna att dumpa Paul var att han inte var förmögen att experimentera, att gå utanför vissa idéer han hade. Han var inte öppen för att försöka ta in nya saker. Du vet, bra musik är bra musik och man måste vara öppen att försöka, experimentera. Man måste vara öppen att bolla olika idéer fram och tillbaks för att se om man kan få ihop det. Mike förde med sig den delen in i bandet... Eddie (bas) som kom med i mars 2002 kom från det brasilianska bandet **Descerebration** och han förde också in en helt ny dynamik i bandet.

Har de två nya medlemmarna haft ett stort inflytande på det nya materialet?

– Eddie hade kanske inte ett så stort inflytande på det nya materialet på skivan eftersom det mesta redan var skrivet och klart. Mike däremot bidrog en hel del.

Billig sex och smärtstillande

Sånginsatsen på "Cheap Sex & Painkillers" är förvånansvärt bra. Det är en rad olika sångprestationer, allt från growl och squeek till ren bluessång och tonsäker backup. Det är dessutom gjort i en bra mix genom hela skivan.

Är det verkligen bara du som står för den vokala insatsen?

– Det är bara jag som sköter sången, ja. Jag föredrar att blanda stilar och tror nog att många förbiser en rösts förmåga att kunna jämställas med ett instrument.

Ser du sången som viktig i relation till plattans koncept och inte minst, till texterna som jag har förstått är väldigt viktiga för dig?

– Det tycker jag nog. Du har ljudet, musiken själv, och så orden bakom musiken... Likaväl som artworken man får med skivan – det är ett paket: du har artworken, musiken, texterna... Det är bara olika sätt att få fram samma idé, samma känsla, samma budskap. Hur det än är så försöker vi säga något... Det är naturligtvis i första hand ett försök att uttrycka något för oss själva.

Anser du The Seventh Gates i musik eller text vara ett politiskt, filosofiskt, nihilistiskt eller socialrealistiskt band.

– Jag skulle nog vilja säga att vi är ett mer filosofiskt än politiskt band. Speciellt när vi talar om "Cheap Sex & Painkillers". Det har skett en stor förändring mellan de

två skivorna... "None So Bloody..." är utåtriktad, mot i stort sett allt, medan "Cheap Sex..." är mer baserad på personliga erfarenheter. Som titeln också antyder med cheap sex, som jag ser som något väldigt negativt; sen painkillers för att försöka dränka den där smutsiga känslan som inte går att skölja bort.

Den skivan har en mer negativ syn på livet i sig självt?

– Det skulle jag nog vilja säga. Men å andra sidan finns det låtar på skivan som också är fulla av hopp. Skivan är inte speciellt upplyftande eller så... Alla har vi våra demoner och alla borde ha något sätt genom vilket de kan komma ut och det är såhär *vi* gör det. Det är på så sätt en positiv lättnad...

Behöver inte så mycket ...

Att spela live inför en publik ger en sådan kick som inte går att uppnå någon annanstans, berättar Steve och fortsätter med att berätta att The Seventh Gate verkligen är pigga på att spela – varsomhelst, när som helst och hur som helst.

På Slavestates förfrågan om hur en show kan se ut talar Steve om att det kan vara väldigt olika: vid ett tillfälle fattade Steve till och med eld på scen och hoppade omkring som en levande fackla. Inget allvarligare än att lite av det yviga skägget och toviga håret fick hälsa hem.

– Men det var kul. Jag hade skoj! De bästa spelningarna är dock när vi äntrar scenen på något litet ställe och bara kör. Vi jammar, publiken gungar med och allt går ihop; inget onödigt tjafs eller några attiraljer på scenen. De mer intima miljöerna passar nog oss bättre. Vi behöver inte så mycket...

Med en knagglig engelska försöker jag få klarhet i hur komponerandet av nytt material går till i The Seventh Gate. Steve förklarar tålmodigt att det är han själv, Mike och Nick (Ellis) som jammar ihop låtar. De brukar träffas och rocka loss och få igång flödet, som Steve beskriver det. Idéer dyker upp och bollas fram och tillbaks i replokalen; nya riff kommer upp och sätts in i ett vidare sammanhang och så vidare.

– Vi skojar om det titt som tätt: är Eddie verkligen med i bandet, han är ju aldrig här?! Men han drar sitt strå till stacken. Om Eddie av någon anledning skulle vilja sluta i bandet skulle vi lätt kunna hitta en basist att ersätta honom med. Däremot att hitta någon som har den rätta attityden, den mentala inställning som Eddie har är betydligt svårare. Att ersätta honom vore verkligen svårt. Om inte materialet är skrivet från hjärtat och ger uttryck för något, fortsätter Steve, kommer det inte heller att vara givande.

– Så är det med allt, man måste ge för att få. Utan hjärta i musiken blir det billigt! Så småningom vill jag även se mig om efter band som kan passa för Satan Rock Records att ge ut. Träffar jag på något band som jag anser att andra borde få ta del av och som har hjärta och den rätta attityden ser jag det inte som mer än rätt att andra ska kunna höra det. Folk behöver höra mer musik som inte är billig, som inte bara är bullshit eller något som någon sedan länge redan gjort. Det är i undergroundscenen hjärtat sitter, punkt slut, skrattar Steve

Inga murar

Den dualism Steve talar om i helheten går in i stort och smått av produktionen och blir märkbar inte minst i låtstruktur och textkomposition. Lyriken i era låtar följer på sätt och vis samma fria mönster, eller icke-mönster, som även musiken gör.

– Jag är inte en sådan som är vidare förtjust i regler, riktlinjer eller ramar. Jag sätter inte upp murar runt mig och förmanar mig själv att inte göra si eller så. Jag vill göra allt till det yttersta och leva till det yttersta... Vi har trots allt någon form av struktur i vårt skapande, men det är i första hand en spegling av vad alla i rummet känner just vid det tillfället. Även om man inte kan förutse vad som ska komma att hända finns det ändå en form av struktur i materialet.

Med ett smått kaotiskt liv ligger det inte långt bort att se vissa paralleller även till musiken jänkarna presterar. Men att skapa musik och skriva texter, erkänner Steve, är inget som kräver något tungt arbete precis. Det kommer ganska lätt och det kommer ganska mycket...

– Vi vill att musiken ska vara den största delen av våra liv, nu och för alltid!

Har ni något ni vill uppnå eller några visioner med The Seventh Gate?

– Alla kan ha sina drömmar om att bli det eller det. Man drömmer och skojar om det men när det kommer till kritan skulle ingen av oss ge upp det vi har. Många skulle säkert äventyra sin konstnärliga frihet på grund av... Det som är bra med Satan Rock Records som ett oberoende skivbolag är att vi äger det och det ger oss fullständig kontroll över vårt eget sound. Andra som ger ut plattor får ofta höra "gör inte si", "gör inte så". Sånt suger verkligen! Jag vill inte ha ett band som har gjort saker de inte vill göra och som är rädda för att kliva utanför ramarna.

Att leva på sparlåga har för Steve än så länge blivit en del av livet; allt för att få ägna sig åt musiken. Steve är inte beredd att låta något komma emellan honom själv, bandet och dess framtid. Med mottot att "man ska fan inte vara helt slut efter en dags arbete utan ha energi kvar till att ägna sig åt det man älskar; musiken" blir de avslutande visdomsorden från Steve som dessutom får avsluta vårt samtal. Slavestate tackar för sig och hoppas på att få höra mer från The Seventh Gate i framtiden.

ANATOMI-71
"Ännu Ett Liv Åt Helvete" (CD) §§§§

Mina favoriter **Anatomi-71** är äntligen tillbaka med nytt material. Det första som slår mig när man lyssnar igenom "Ännu Ett Liv Åt Helvete", är att bandets förmåga att skriva hits är suverän. Vi lyssnare får nio låtar att ta del av, varav låten "There's No Need For Crying" som är en cover på det legendariska punkbandet **Avskum** från Kristinehamn. Givetvis kan Pyri och hans **Avskum** ta det lugnt. **A-71** förvaltar arvet väl, bandets varumärke har alltid varit rent mangel och texter skrivna med humor. På denna demo så blandas lustigheterna upp med mer allvarligare saker. Tänker då mest på låtarna "Skitjobb, Skitstad, Skitliv" och "Bättre Värdelös Än Meningslös". Dock så har låtarna "Den Dagen Jag Står i Kön Till Spybar Är Det Dags För Ett Skott i Pannan" (som nog har bandets fetaste refräng hittills) och kängan till den tragiska gubben **Ulf Lundell** i "Öppna Landskap/Sluten Anstalt" bevisat att humorn är intakt. Det enda jag kan klaga på, som inte betyder ett skit egentligen, är att refrängen i "Studiokött" låter som **Totalitärs**-"Stoppa Produktionen". Men vad gör det? **Tottis** är kungar. Det samma gälller för **Anatomi-71**.
www.go.to/anatomi-71
anatomi-71@forpresident.com

Daniel Bergqvist

BULLET
"Heavy Metal Highway" (3-låtarskassett) §§§§

Från Nässjö kommer de fem herrarna i **Bullet**, bandet som bör betraktas som Sveriges hetaste heavymetalband just nu. När jag tar fram kassetten och tittar på omslaget sprider sig en rejäl glädje inom kroppen. Med en stor blixt på omslaget, en stencool logga och demons titel tryckt i värsta AC/DC "Powerage" anda är succén redan här ett faktum, så jävla hårdrock att man storknar! När öppningsspåret "Bang Your Head" (årets lättitel?) drar igång är det bara att höja näven i luften, dra fram nitarna och hejdlöst veva huvudet i luften, grabbarna vet verkligen hur klassisk heavy metal ska spelas. Musiken beskrivs enklast som en ljuvlig blandning av 80-talets storheter såsom **Judas Priest**, **Saxon** och **AC/DC**. "Breaking Bones" är andra låt ut och även om den inte håller samma klass som öppningsspåret är det utan tvekan en riktig tuff heavymetallåt med en helgjuten sånginsats av Dag Hofer. Sista låt ut är titelspåret som verkligen bör betraktas som bandets absoluta högvattenmärke. Refrängen är klockren och sätter sig direkt och när kassetten (skönt att se att det finns band som släpper kassetter) tagit slut, ja då är det bara att vända sida och börja om. Heavy metal som det ska låta!

Kristian Forsell

BY NIGHT
"Lamentations" (CD) §§

By Night från Falkenberg har under de senaste åren gjort sig ett namn i Sveriges undergroundmetalscen. Bevittnande dem själv när de spelade på "GBG Metal", där även jag själv stod på scen tidigare samma kväll, och jag blev direkt imponerad av deras ös och energi.

Tyvärr motsvarar denna demo inte mina förväntningar. **By Night** påminner mycket om **The Haunted** under deras segare stunder, och det är där skon klämmer. Det är alldeles för segt och slätstruket, inte mycket av materialet sticker ut. Under tre låtar visar dock medlemmarna att de utan tvekan vet hur de behärskar sina respektive instrument. Tyvärr så hjälper inte kompetenta musiker och en fet produktion när låtarna är så pass tråkiga. ***by_night@hotmail.com***

Kristian Forsell

CELESTIAL BLOODSHED
"Mitt Rike" (CD) §§§

En skiva som egentligen inte är mycket att orda om. Norrmän som brassar på med en blandning av extrem dödsoch black metal av över genomsnittet god kvalité. Det är dock inte rakt igenom ett ultrarens av typ blastbeats, utan ett något mer nyanserat och raffinerat innehåll. Tanken var från början att "Mitt Rike" skulle ges ut som en 7" ep på trumslagaren Tillers egna Apocalyptic Empire Records. Men av någon anledning fick Tiller tillbringa en tid bakom lås och bom och plattan släpptes istället som en första demo. Inspelningen skedde i vilket fall som helst i Skansen Studio (Hellstorm, Perished, Gorelord, Wurdulak, Bethzaida m.fl.) där Stein (Evil) Bratland skötte producerandet. På tiden strax under en timma avverkar **Celestial Bloodshed** fjorton klart njutbara metalspår av mer eller mindre standardsnitt. Inget att bli överdrivet upphetsad över, men samtidigt med så bra material att man får en helskön "timma" med brutala tongångar. Inga, som sagt, överdrivna konststycken eller "nydanande" utflippningar utan ren rak metal när den är som allra bäst. Det finns dock anledning att tro att **Celestial Bloodshed** inom en snar framtid kommer att bli betydligt varmare i kläderna än såhär och därmed också visa prov på en något mer egen identitet i sin musik. De saknar vare sig känsla eller talang för att kunna göra sig ett namn inom genren. En udda detalj som är värd att nämna när det gäller demon är dess artwork, som består av en sida ur bibeln (på norska) med kraftigt brända kanter fastsatt på svart botten med röd lack – stämplad med ett pentagram. Man kan fundera över hur många exemplar denna demo gått ut och vilket jobb som lagts ner på denna layout.

Lars Ekenryd

CRETORIA
"Queen Of Chaos" (CD) §§§

Från Halmstad har ett och annat riff ekat ut över Sverige genom åren, och i vissa fall ut över resten av världen. En kvartett som kanske kommer att falla många hårdrockare på läppen är ovan nämnda stads **Cretoria**. Grundarna av combon, Kristian Laimaa på gitarr och sång samt Peter Huss som lead gitarrist, kör tillsammans med Kristoffer Andersson bakom trummorna och Jimmy Karlsson vid basen något som kanske kan kallas för death-thrash-power metal. Dessvärre väger dock kompositionerna över lite väl ofta i någon form av powermetal med otäcka sing-a-long refränger, vilket jag personligen naturligtvis stöter ifrån mig. **Cretorias** Kristian Laimaa har dock en utomordentligt bra röst som platsar oerhört bra in i de mer döds/thrashiga verspartierna av låtarna. Att därefter föra in mesrefränger á la **Midnight Oil** ser jag som en klar blunder. Även om ljudbilden och produktionen är något tunn, kommer medlemmarnas spelskicklighet med väg godkänt fram i låtarna. Att det är ett gäng som trots sina unga år ändå lyckats bemästra sina respektive instrument framgår med all önskvärd tydlighet. Att det då i sann powermetalanda infinner sig diverse utsvävningar på sologitarren är inte annat än att vänta. Bara för att det här Halmstadsbandet tenderar att flirta med 80-telets skolexempel på struktur betyder inte det att jag ratar materialet rakt av. Jag skulle själv inte köpa skivan, men för den skull tror jag bestämt att de som blir knäsvaga över en mix av både distade dödsriff och plyschig eurometal kommer att ta denna demo i sin svettiga och fjuniga famn.

Lars Ekenryd

THE KOLONY...
"The Kolony..." (CD) §§§

Måste först och främst erkänna att jag inte är bekant med **Burst**, som visar sig vara trummisen Patrik Hultins huvudband. Om dessutom **Brimstone**, som gitarristen Daniel Grahn tidigare syndat i, är det **Brimstone** jag tänker på lämnar jag den delen orörd. Hur som helst är **The Kolony...** egentligen en konstellation som var tänkt att ventilera Patriks och Daniels pockande behov av att spela "snabb musik med tendenser till det idiotiska", som Patrik själv uttrycker det. I studio Phlat Planet sattes dock dessa idiotiska tendenser på pränt i samarbete med Fredrik Reinedahl och resultatet blev i mitt tycke lysande. Det är ingen tvekan om att albumet är både snabbt och begåvat galet i sitt utstuderade vansinne. Det blandas stilfullt med dödsmetal, grindcore, thrash och ett visst mått av punk/crust. Vissa likheter går att dra till både **Totalt Jävla Mörker** och **Dellamorte** även då sången till största delen lutar åt skönt vass growl. Det är en arg och aggressiv repertoar **The Kolony...** visar prov på genom sina nio spår. Mycket energi och intensitet är gjutet i det kompromisslösa materialet. Min favorit är helt klart "The Ballad Of Sir Bastard". Numera har dock **The Kolony...** utökat ensemblen med 60% vilket betyder att Patrik och Daniel inte längre är den duo de var vid inspelningen av plattan. Nuvarande sättning ser därför ut som så här: Daja på gitarr, Evil Markus vid micken, Bruno Mörker på ytterligare en gitarr, Patte som basist och Putto med trummorna. Om nu någon blivit intresserad av att kontakta dessa ynglingar. **thekolony@thevortex.com**

Lars Ekenryd

MARDRÖM
"s/t" (CD) §

Hoppas verkligen att detta är ett skämt. **Mardröms** trelåtarsdemo är hittills det sämsta jag hört i år, kanske till och mig kan sträcka mig till att lägga bandet på listan med det sämsta jag någonsin hört. Den ganska svårbeskrivna musiken, endast på grund av dess kräknivå, är lite dåligt spelad heavy metal med den

sämsta tänkbara sångaren som får Håkan Hellström att framstå som sångpedagogens favoritelev. Nä usch och helvete, lägg ner bandet för er egen skull innan ni åker på för mycket stryk av dem som får höra eländet.

Kristian Forsell

MORDICHRIST
"Hatred On Repeat" (CD) §§

Slavestate skrev i nr.3 en recension på **Mordichrist** första demo "The Root Of The Embryo" och så har det ånyo dykt upp en två-låtars demo på redaktionen. Trion kryper fram sina toner i en psykedeliskt, melankolisk midtempo arrangemang som svärtar ner rummet. Vokalisten Neniaroot skär med sin vassa, punkiga Kim Gordon (**Sonic Youth**), inspirerade stämma genom de depprockosande spåren. Nenia styr även upp både keyboards och till viss del bas i **Mordichrist**, som tillsammans med Boa(root) på gitarr och bas och Loom(root) vid trummorna på något egendomligt vis bildar en enhet. Även om musiken i sig inte är tilltalande så man spricker av extas så finns det element i soundet som vilken känslig varelse som helst kan ta till sig. Den fjuttiga skivan (2 låtar) är producerad av Stefan Ohlsson i Subsonic Studio och därvidlag har ett gott arbete gjorts. Men, jag tar hellre och sätter på mina gamla **Crime & The City Solution** eller **These Immortal Souls** plattor, tills vidare.

Lars Ekenryd

NICATAS DRUMER
"Impure Grandeur" (CD) §§§

Skivans baksida, pyntat av ondskefulla bilder på de två medlemmarna i corpsepaint vittnar om blackmetal men ty om min förvåning när första låten drar igång i **Children Of Bodom**-anda.

När andra låten drar igång ändras stuket och vi bjuds på lite mer oldschool, primitiv blackmetal i stil med Norges stoltheter **Darkthrone**. Tvåmannabandet från Sydafrika (hur coolt är det inte med ett blackmetalband från Sydafrika?) har spelat in en CD innehållande åtta låtar och som jag nämnde tidigare hörs det att medlemmarna helt klart lyssnat på tidigt och primitiv blackmetal, men utan tvekan så har bandet utvecklat ett ganska genuint och eget sound. Låtmaterialet är ganska varierat och framför på ett ärligt och enkelt sätt, precis som det ska vara inom genren. Stundtals påminner musiken även om tidiga **Dissection** och ibland även om **Slayer**. Ljudkvaliteten är rå och elak, ibland lite väl "smal" tycker jag, men ge bandet ett kontrakt och ett par dagar i en riktig studio så ska ni se att detta nog kan bli något riktigt trevligt.

Kristian Forsell

RENTOKILLER
"Antidote" (CD) §§§

Med en oerhörd frenesi och ett målmedvetet driv kickar **Rentokiller** från Borås igång sin tredje demo-cd. En hardcoremangling, där även utrymme ges för att vila öronen i mjuka dragspelstoner och ren sång av Marko Partanen. Sånginsatsen är till mitt förtret alldeles för ofta, och dessutom ligger den alldeles för högt. Som en hysterisk käring som fastnat med pattarna i mangeln skriker Marko ut sin ilska. Jo, det ligger mycket aggression i rösten. Men ett ständigt squeelande blir i längden enerverande i mitt tycke. Det är i det stora hela en ypperlig demo som Jens Leinonen (gitarr/sång), Erik Harald (bas), Toni Siira (trummor) och Marko Paranen satt ihop, där en klar potential gör sig gällande. Boråsarna har växt till sig betydligt sedan förra demon "Free From The Tyranny Of Popular Taste" och jag ser fram emot fullängdaren som är tänkt att släppas i slutet av 2003 på danska Northpost. Till dess, gör ett besök på **www.rentokiller.tk**

Lars Ekenryd

7:TH NEMESIS
"Promotional Cd" (CD) §§

Är detta band hemmahörande i Frankrike eller i USA? En ganska ledande fråga eftersom **7:th Nemesis** naturligtvis är ett franskt band med en klar amerikansk prägel. Även om Frankrike på den politiska arenan under början av året visat sig värdiga ett självständigt beslut istället för att gå i USA:s ledband har **7: th Nemesis** på den musikaliska arenan tagit stort intryck av förenta staternas dödsmetallscen. På den 3-låtars promo som ger en fingervisning om vad fullängdaren "Violentia Imperatrix Mundi" har att bjuda på längre fram i vår. Inget på långa vägar ont sagt om amerika-döds i stil med **Hate Eternal** och co. dock **7:th Nemesis** tuggar på med en tung döds som även låter skönja vissa thrashiga inslag. Dubbla baskaggar är aldrig fel, men framförallt är vokalisten Sargon rätt man på rätt plats. På det tre utomordentligt välspelade låtarna ger han stämbanden en fet omgång med sitt ypperliga growlande, alternativt något ljusare squealgrowl Tillsammans med Alex på gitarr, Andrew som trummis, Mat med en bas och Xavier vid den andra gitarren visar **7:th Nemesis** att Frankrike har potential även inom dömetallen.

Lars Ekenryd

SEVENTRIBE
"Promodisc" (CD) §§§

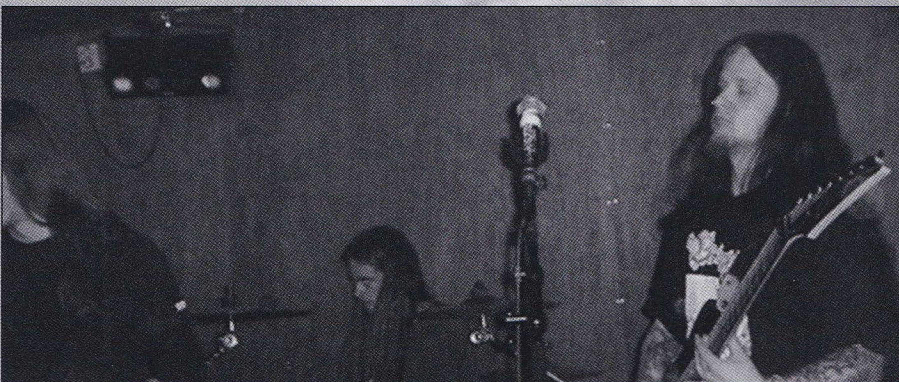
På **Seventribes** hemsida (seventribe.com) blir man upplyst om vad man har att göra med: "Pure Aggro-Core To The Bone." Därmed gör den sju man starka (?) pojkcombon gällande att de skapat en helt ny inriktning inom metalgenren, "Aggro-Core". Det kanske kommer som en smärre chock för vildhjärnorna i **Seventribe**, men så unika i sitt sound är de faktiskt inte. Att **Seventribe** är satan så tuffa och maffiga i framförandet av sin starkt rytmbaserade nu-metal gör dem trots allt värda att hålla ögonen/öronen på. Bandet i fråga består av hela sju medlemmar (vilka jag hoppar över att räkna upp här) och det märks inte minst i den feta ljudbild de fyra spåren på "Promodisc" presenterar. Det är en tight combo som på ett djärv och upproriskt sätt förenar tongångar med rötter från olika ursprung. Om man skulle drista sig till att dra paralleller till band som **Sepultura**, **Hanagorik** eller **Soulfly** skulle man inte vara helt ute på hal is. Här finns likheter så det förslår! Man vill med andra ord omedelbart ryckas med och ge sig ut på dansgolvet när primitiva toner trummar ut ur högtalarna. Att det låter både aggro och core över hela konstruktionen kan jag i det läget hålla med om. Perkussion och trummor av alla de slag har alltid varit min svaghet. Lägger man därtill ett par vassa gitarrer och vokala insatser i sann metalanda, och det dessutom framförs i en aggressiv och frenetiskt ilsken förpackning, kan jag inte låta bli att nicka instämmande. Det är faktiskt riktigt bra. Detta till trots frågar man sig varför de egna idéerna och initiativen inte får mer utrymme. Med lite mer självförtroende och tillit till sin potential skulle **Seventribe** kanske ha varit ett unikt band.

Lars Ekenryd

TEXAS EGO
"Blowout" (CD) §§§

Texas Ego utgörs av tre grabbar ifrån Karlstad och "Blowout" är deras första demo. Under ett års tid har bandet skrivit runt tjugo låtar varav "Blowout", "Crowd Of Fools" och "Fear No Pain" har fått privilegiet att medverka här. Musiken beskrivs enklast som hård rock n roll med lite stänk av **Motörhead** och **Metallica**, en blandning som mycket väl tilltalar min smak. Inte helt oväntat så slår bandet inte alls lika högt som sina förebilder men de är utan tvekan en ganska bra bit på väg. Sångaren Torbjörn Enberg, som även hanterar basen, har en röst som passar musiken alldeles utmärkt, lyssna på "Fear No Pain" så förstår ni vad jag menar. Helt klart är att bandet har potential och har man kommit så här långt på ett år är jag beredd att vänta ett eller två till.

Kristian Forsell

STABWOUND
"Bloodsoaked Serenades" (CD) §§§§

För drygt ett år sedan recenserade jag **Stabwounds** första spelning på Only death is real...9 och jag måste säga att den recensionen inte var rakt igenom positiv. Sommaren 2002 kom jag över ett exemplar av bandets första demo "Malicious Addiction" vilken jag tyckte var ganska bra, även om produktionen inte var den bästa. Hur som helst så har Göteborgssönerna nu släppt sin andra demoplatta "Bloodsoaked Seranades" och nu börjar man ana var det hela är på väg någonstans. Sedan första demon har bandet ändrat stora delar av lineupen, men mest märks det att micken har passats över till en snubbe som kan gurgla som själva fan. Det var inget större fel på den förre sångaren, men Uffe som nu gurglar, har en riktigt grym röst. Mannen varvar gurgel med sköna grisläten, ungefär som Chris Barnes gjorde i **Cannibal Corpse**. Demon innehåller fem låtar och det hela framförs på äkta US maner, man kan höra en hel del influenser från **Discorge** (US), **Brodequin**, **Dying Fetus**, **Devourment** och liknande band och det hela görs riktigt bra. Förövrigt är produktionen väldigt bra och musiken är suverän. Bandet har nyligen blivit signat hos Italienska bolaget The Flood och jag hoppas att bolaget kan erbjuda en bra distribution, för **Stabwounds** musik förtjänar att lyssnas på. Riktigt brutal och bra dödsmetall är inte något det finns gott om i Göteborg, med undantag av bland annat **Immersed in blood**, **Stabwound** och grindcoreboysen i **Relevant Few**. Skaffar du inte den här demon förtjänar du ett kok stryk. Du kommer i kontakt med bandet på: http://listen.to/Stabwound

Dick Lundin

CULT OF LUNA

Det finns verkligen inget positivt i att alltid ta till sig saker och ting direkt, utan att först ifrågasätta. Du inbillar kanske dig själv att du sparar tid, men om du bara visste hur mycket utvecklande saker som undgår dig därute på grund av att det helt enkelt inte är tillräckligt direkt eller lättsmält. Ta er tid, för lathet fördummar som bekant och vem vill kategoriseras som ett outvecklat kolli? Evigt hyllade Umeåbandet Cult Of Luna går helt enkelt inte att definiera, därav deras storhet.

TEXT: RONNIE SCHMIDT - BILD: LEE KEARNEY

Skallgång, bandy och rasande kärlek. Mina första intryck av Norrland kan nästan sammanfattas så efter mitt första besök någonsin där tidigare under året. Tro mig, trots att min kunskap om de är oerhört bristfällig, så har jag en odefinierad kärlek till de personligheter som finns norröver. De har en förmåga att uttrycka värme och kärlek utan att kanske ge sig av i verbala hagelstormar, som egentligen inte säger ett dyft, om vare sig det ena eller det andra. Skenet av harmoni är underbart och det är svårt att inte känna sig välkommen trots att man bräker omedvetet illa med sin göteborgska. Kanske är det oförmågan att uttrycka sig i överflöd som gör att Norrland och då framförallt Umeå har varit så oerhört duktiga på att odla fram framgångsrika akter, stöpta i aggressivitet. Jag tänker då givetvis på fantastiska konstellationer som Meshuggah, Abhinanda och Refused.

Under en längre tid, eller snarare kring det att Naglfar slutade att vara produktiva och Meshuggah fick en släng av storstadsvansinne så har Richterskalan hållit sig ganska lugn kring Umeå-området. Men som alltid så kliver alltid en ännu starkare individ ut ur askan, här i form av Cult Of Luna som med sitt nya album "The Beyond" gör sin definitiva debut. Gitarristen Johannes Persson, precis framgångsrikt hemkommen från arbetet som klädguru på Hennes & Mauritz samt undertecknad, till vardags en halvt misslyckad försäljare av billigt ringmuskeldeterminerande skithuspapper tog sig i alla fall tid i den bittra kylan...

– Det var för jävligt idag på H&M. Alla jobbiga jävla kunder, som dessutom är extra jobbiga när de både har fått pengar samt ska köpa alla julklappar. Men man får ju försöka vara så trevlig som möjligt.

Förutsättningarna kunde med andra ord vara betydligt bättre eftersom jag själv precis spenderat de två senaste timmarna med att svära över kollega Larsas diktafon där det till slut visade sig att det som vanligt var jag som var den uppenbara idioten, som alltid i samband med teknologi. Få har väl både ställt in och återigen aktiverat en intervju inom loppet av tio minuter.

Likt alltid vid uppvaknande av något briljant så får jag det inledningsvis oerhört svårt att inte fullständigt vräka ur mig min förtjusning över Cult Of Lunas nya album. Johannes avbryter ganska snart mina glorifieringar av nya albumet "The Beyond" och replikerar direkt...

– Vad tycker du själv är bättre jämfört med den förra plattan?

Får inget grepp

För en gångs skull så blir jag däremot inte alls speciellt ställd, snarare oerhört motiverad. Allt är nämligen bättre än på föregångaren som för den sakens skull var allt förutom just en besvikelse. Få saker känns ju så oerhört bra som att få en intuition bekräftad. Att få knyta näven någon annanstans än som alltid i fickan och diktera att man i en värld full av tveksamheter hela tiden har haft så rasande rätt. Mörkret och frustrationen är betydligt mer påtaglig på "The Beyond".... ska jag vara ärlig så har jag haft ett litet helvete att överhuvudtaget få nerskrivet en recension av plattan till det här numret.

Beskrivningen finns där och är så självklar, men ändå får jag inget grepp på det. Johannes skrattar gott...

– Det är så otroligt kul att alla säger så. Precis samma sak var det när vi var i Nottingham och gjorde ett Earache-gig tillsammans med **Insision** och **Berzerker**, många förstod ingenting. Vi vill ju göra musik som väcker tankarna utan att det för den sakens skull blir för intellektuellt. Det som är lite synd är att jag antar att du inte har fått texterna. Med texterna så tycker jag själv att **Cult Of Luna** växer ytterligare.

Några dagar senare finner jag texterna på Cult Of Lunas hemsida www.cultofluna.com och det är bara att instämma. Med texterna i hand och ljudbilden ringandes i öronen så är det enkelt att särskilja föregångaren mot fantastiska "The Beyond". Den känns mer som en enhet...

– Precis, det håller jag verkligen med om. Det var lite av tanken med "The Beyond". Förra skivan var mer enstaka låtar som inte direkt flöt ihop. På "The Beyond" tycker vi att detta har blivit mycket bättre. Med detta säger jag inte att låtarna på den tidigare skivan är dåliga, tvärtom tycker jag att de fortfarande är riktigt bra. Efter förra skivan så stod vi i valet och kvalet. Antingen så skulle vi ge oss ut och testa låtarna live eller så skulle vi fokusera oss på att göra en ny skiva på ett riktigt bra sätt. Det tycker jag att vi har gjort nu.

Med tanke på er geografiska situation så antar jag att den ärorika Tonteknik studion var en självklarhet?

– Jo det måste jag nog säga. Men det beror inte bara på bekvämlighet och ekonomi. Även om vi hade fått mycket, mycket mer pengar så skulle ändå Tonteknik vara topp tre. Stämningen är så otroligt bra och utrustningen är av högsta klass. De som jobbar där är så otroligt kunniga. Sedan så underlättar det ju givetvis att Magnus jobbar där också. Vi skrev ju på för Earache dagen innan vi fick in i studion så det var snabba puckar.

Harmonisk inledning

Ämnet Earache är ständigt fascinerande och det är omöjligt att inte styra in en intervju med frågor om det mytomspunna brittiska bolaget som har ett riktigt odrägligt rykte inom skivindustrin. På senare tid verkar det dock ha börjat bli lite ordning i lägret eftersom jag inte har hört något direkt negativt sedan Patrick Wirén tragiskt nog splittrade fantastiska Misery Loves Co just på grund av Earache, vilket jag personligen tycker är en väldigt märklig orsak till en split.

– Hittills har vi faktiskt inget att klaga på. Vi var väldigt noggranna när vi såg över kontraktet och själva diskussionen höll nog på i mer eller mindre två månader. Ett kontrakt är ju en kompromiss och ofta så är man ju inte helt överens. Då får man helt enkelt hitta lösningar genom just kompromisser från bådas håll och vi är väldigt nöjda med. Visst har vi hört snacket om Earache men vi hade naturligtvis varit lika noggranna oavsett vilket skivbolag det var. Vi har ett riktigt mardrömsexempel med ett band som hette **Blind** härifrån Umeå för några år sedan. De blev rejält blåsta och tappade sedan all lust till att fortsätta. Skittrist verkligen.

Så fungerar tyvärr industrin allt för ofta vilket är fruktansvärt skrämmande. All kontroll ligger hos ett fåtal bolag som dominerar med sitt kapital och den stora förloraren är inte bara skivköparna utan framförallt musiken och kulturen kring den. Någonstans klonas dessa musikfascister och sprider sig över marknaden som ett irriterande virus för att etablera sig i alla möjliga sammanhang.

Några blir stjärnrecensenter på kvällstidningarna där de ständigt kämpar om att finna något först eller helt enkelt nöjer sig med få självbekräftelse genom att alltid visa sig betydligt mer kunnig än den genomsnittlige, "de var utmärkta på scen idag men ni skulle ha sett hur bra de var i en källarlokal i Kristinehamn 1983". Andra nischar sig genom att blott leva på en ocean av diverse samlingar som tidigare har släppts med precis samma låtmaterial men med ett annat konvolut och en annan titel. Givetvis är just den samlingen den definitiva och givetvis säljer just den kopiöst mycket tack vare hamrande tv-reklam.

En skrämmande utveckling som Cult Of Luna verkligen inte behöver oroa sig över. Ett ögonkast på de så alltid underhållande skrytbiografierna från skivbolagen lyder att Cult Of Luna minsann inte har några som helst influenser. Går det verkligen att producera musik utan att influeras av något överhuvudtaget?

– Det är faktiskt inte jag som har skrivit det men det stämmer faktiskt till viss del. När man börjar skriva musik så försöker man ju egentligen att kopiera någonting. När på jag allvar började bygga låtar så är det framförallt ett band som har influerat mig till mycket större del än något annat och det är **Unbroken**. Annars så influeras jag faktiskt väldigt lite av just annan musik. Influenserna finner jag istället i känslor istället för i massa olika konstformer. Den känslan som jag försöker nå är lite av samma känsla som 80-tals filmer som "Alien 2", "Bladerunner" och "Terminator" ger. Den desperata mörkerframtiden. Men naturligtvis är det omöjligt att inte influeras av någonting av det man lyssnar på. Kan ju faktiskt erkänna att man kan hitta lite stonerinfluenser på "The Beyond".

Ett band som nästintill alltid nämns i samband med er är Neurosis, avbryter jag...

– Jo det har du rätt i. Det känns som att det är någon slags slapp genväg för journalister att jämföra oss just med **Neurosis** hela tiden. De tar sig inte tid till att försöka ta till sig skivan, ren lathet faktiskt. Kan inte förstå vilken **Neurosis** skiva som de tänker på i sådana fall... Själv har jag knappt hunnit bekanta mig med bandet, det var en kompis som introducerade de för mig för ett tag sedan. Men visst, det finns betydligt värre band att bli jämförda med än **Neurosis**, som ju är fantastiskt bra.

Björkarnas stad

Vad vore våra roterande livsöden utan alla dessa sköna subkulturer? Ur de har nästintill samtliga musikstilar uppkommit eller beroende på hur man ser det, kulturerna har uppstått på grund av de nyinstiftade musikstilarna. På många sätt är Umeå det svenska skötet för ung, aggressiv straightedge/hardcore och har inom Sverige haft samma betydelse för den scenen som till exempel Seattle hade för grungen i USA. Under 90-talet växte sig ideologin stark genom band som Abhinanda och framförallt Refused för att sedan ebba ut till en ganska slät yta utan några större överraskningar. Minkfarmarna är inte längre lika vidöppna som de kvinnliga Big Brother deltagarna och Scantransportörerna behöver inte längre tjacka klippkort hos psykologen. Ett enkelt svar vore att explosionen av band och nytänkande berodde på det rika kulturlivet och faktumet att det bor så många studenter här, men det rimmar inte riktigt för då borde väl till exempel Uppsala och Lund stå i brand vid det här laget.

– Eftersom jag inte är så rasande gammal så kan jag bara redogöra för vad som hände från och med slutet av 80-talet. Redan då var metal och punkscenen ganska integrerad i Umeå men i början på 90-talet så började de två genrerna att segregeras mer och mer. En spelning med både ett metalband, hardcoreband och punkband existerade helt enkelt inte. Sedan hände det något 1994-96 som jag faktiskt inte kan förklara. Helt plötsligt fanns det hur mycket band som helst och varenda spelning var totalt utsåld. Har ingen aning om varför det just blommade till så i Umeå, kanske för att Umeå alltid har varit en "tänkande" stad, där det alltid har funnits någon som vill ifrågasätta. En del tror att anledningen till att det kommer så många bra band från städer som Umeå, Skellefteå och Luleå är att vintrarna är så fruktansvärt kalla. Förresten, har jag nämnt att jag hatar den här jävla kylan, idag är det minus tjugo grader.

Känns märkligt att staden på bara fyra-fem år gick från härligt frenetisk utveckling till totalt stiltje. I princip har det ju inte hänt någonting sedan Refuseds enorma "The Shape Of Punk To Come" släpptes 1998...

– Du har rätt. Visst är det så, idag är hardcorescenen så gott som död. Den finns givetvis, men numera är det mest crust. Ingenting som tilltalar mig alls. Allting i Umeå idag är likadant och framförallt lika dåligt, tyvärr är det så. Metalscenen är jag inte så uppdaterad på, men **Meshuggah** flyttade ju till Stockholm för ett bra tag sedan men **Naglfar** släppte väl något för inte så länge

sedan. Den känns också relativt död. Pop och rockscenen är väl den som åtminstone rör sig lite i alla fall.

Fördomar

Den vidrigaste av svordomar och den överlägset mest ackurata måttstocken över idioti måste vara alla dessa evigt cirkulerade fördomar. Uppkomsten är oftast ordentligt pinsam och som tur är så går de flesta att bota med ren exemplarisk fakta.

Trots en stressad eftermiddag så hann jag ringa runt till några vänner runtomkring i landet, för att be dem att dela med sig av sina fördomar om staden Umeå. Med oerhört snälla citat i bakfickan så slog jag och Johannes våra kloka ihop för att bekräfta eller rasera vansinnet.

"Alla eller väldigt många är veganer/vegetarianer" (Stockholm)

– Japp, det stämmer. Kanske finns det inte så många veganer/straightedge längre, men väldigt många är vegetarianer. **Cult Of Luna** är vegetarianer, förutom jag som är vegan.

"Alla, exakt alla idrottar" (Sandviken)

– Hmm....det tror jag inte....eller jo det stämmer nog till stor del. På sommaren så blir det väldigt mycket fotboll annars är det väl mest hockey och kampsport.

"Alla klar sig i sportkläder" (Umeå)

– Nej, nej, nej. Jättestort nej på det.

"Invånarna i staden anser sig vara lite märkvärdigare än invånare i andra norrländska städer" (Gävle)

– Absolut inte. Vi håller ihop här uppe, då är det snarare lite mer av en "Norrland mot resten av Sverige" känsla.

"Steve Galloway är kung!" (Halmstad)

– Jo det får man väl säga. Han är lite av Umeås svar på Tomas Brolin. Själv kunde jag inte bry mig mindre.

"Hockeytokiga!" (Göteborg)

– Det är de verkligen. Folk försöker få med mig på matcherna hela tiden. Jag var väldigt sportintresserad när jag var yngre och jag är givetvis fortfarande intresserad av sport. Men jag tycker att folk måste försöka tagga ner sitt arrangemang kring ett jävla lag. Folk som till exempel har på sig en Skellefteåhalsduk kan ju åka på rejält med stryk och det är ju helt sjukt. Folk svälter i världen och så sitter folk och skriker och bråkar om något jävla hockeylag.

"Mycket mössor och snowjogging" (Jönköping)

– Tro fan att vi har mössor på oss, det är ju svinkallt. Snowjogging kan jag inte hålla med om däremot, det skulle vara de yngre då.

Tiden glömmer vi av och fortsätter istället att ironisera över hur ometalliska undertecknad och Johannes är med våra kortklippta discoskallar i jämförelse med helgjutna individer som Peter Stjärnvind eller Nifelheim-bröderna. Den förstnämnda har Cult Of Luna killarna bara några dagar tidigare delat tv-programmet "Musikbyrån" med om just ämnet hårdrock.

Men som sagt, du finner det inte i håret, inte heller i kläderna utan i själen och ditt frenetiskt arbetande hjärta. Det är där och ingen annanstans som du finner passionen och engagemanget för alternativ musik.

Immortal
Necrophagia
The Kovenant

Opeth Children of Bodom
Entombed Red Harvest 1349
Soilwork Vader Cadaver
Sirenia Ragnarok Belphegor

Exmortem Taake Perished Runemagick
Audiopain Madder Mortem Raise Hell
Carnal Forge NCO Grand Alchemist
Lost at Last Deride Shadows Fall
Lumsk Koldbrann Alsvartr

INFERNO

METAL FESTIVAL NORWAY

2003

17-19 April, Rockefeller / John Dee, Oslo

(For tickets, please check the Inferno website)

http://www.infernofestival.net

CRADLE OF FILTH

Efter nio veckors hårt slit i studion, nya medlemsbyten och med jätten Sony i ryggen är Englands argaste vampyrer redo att härska världen över med nya opuset "Damnation And A Day".

TEXT: KRISTIAN FORSELL - BILD: STU WILLIAMSON

Minns så väl i när jag i de yngre tonåren fick höra talas om bandet Cradle Of Filth, en sexmannaorkester som med sina fräcka tröjtryck var det råaste och häftigaste bandet man kunde lyssna på just då. Detta var tiden kring "Cruelty And The Beast" (1998), en skiva som fortfarande idag betraktas som bandets absoluta högvattenmärke och som utan tvekan utgör en viktig milstolpe inom den extrema hårdrocken. Idag besitter bandet fortfarande en av de mäktigare tronerna inom extremmetalens hierarki, men under dessa fem år har mångfaldiga händelser kantat gruppen och man har hunnit nå både stor framgång men samtidigt ständigt kämpat i motvind.

Efter tidigare nämnda storverk följde sexspårs-EP: n "From The Cradle To Enslave" (1999). Detta blev det första steget för våra egna Göteborgare, Adrian Erlandsson, mot en position som fast trummis i bandet. På denna EP hittade vi även den omtalade videon till titelspåret, som efter hård censur visats på MTV ett rejält antal gånger. I samband med den efterföljande fullängdaren "Midian" (2000) annonserade gruppen sin nya trumslagare, tidigare nämnd och inte helt okände Adrian Erlandsson. I denna veva abdikerade även dåvarande keyboardisten och nytt blod ingöts i bandet."Bitter Suites To Succubi" var nästa verk ut, ett släpp innehållande ett par nya låtar, en cover samt återinspelningar av gamla kompositioner. Här lämnade även gruppen dåvarande skivbolaget Music For Nations (Hardcore Superstar, Entombed, Spiritual Beggars m.fl.) och släppet skedde istället på etiketten Abra Cadaver. "Damnation And A Day" är nya mästerverket från Cradle of Filth, ett album som sångaren Dani Filth, tillika gruppens enda kvarvarande originalmedlem, ser som "ett väldigt moget Cradle Of Filth-album". När Slavestate har honom på tråden håller han hus på nya skivbolaget Sonys kontor där han redan ägnat flera dagar åt en enorm promotionkampanj.

– "Damnation And A Day" spelades in under hela nio veckor i Parkgate Studios som ligger i Battle. Vi har även använt oss av en ungersk symfoniorkester bestående av hela fyrtio stycken olika instrument, men just de bitarna spelades in där nere.

Karlen har självförtroendet på topp och gör inte mycket för att försöka dölja det...

– Detta är absolut det bästa vi gjort, utav de sjuttiosju minuters speltid som skivan tickar in på är vi nöjda med allihop, berättar Dani och smeker strupen med en klunk utav lindrande sort. Dessutom släpper vi en dvd-singel samtidigt och den innehåller bland annat videon till "Babylon A.D".

Where the fuck did you hear that?

Är ni inte rädda att folk har förlorat intresset för er? "Damnation And A Day" föregicks ju av "Bitter Suites To Succubi", greatest hits samlingen "Lovecraft And Witchhearts" samt "Live Bait For The Dead" som är det senaste tillskottet i diskografin näst efter nya albumet.

– Vi spelar inte musik för..., eller det är klart att vi bryr oss om våra fans, de betyder allting för oss och utan dem skulle vi kanske inte vara någonting. Men det är fortfarande så att vi spelar musik för vår egen skull. De där två släppen är släppta på gamla bolaget, dock var det vi som valde ut låtar till båda paketen så det blev ändå det bästa av situationen. De skivorna hade släppts även om vi inte samtyckt med bolaget, förklarar han.

Känns det som om ni har större press på er nu eftersom ni ligger på Sony?

– Det är väl alltid så att man har jättestor press på sig men som jag sa så spelar vi musik för vår egen skull. Men det är klart att det förväntas ju att vi säljer en hel del så lite stressad är man säkert, förklarar Dani.

Tidigare under året i en intervju förklarar trummisen Adrian Erlandsson att de övriga medlemmarna i gruppen inte är riktigt hundraprocentigt nöjda med Danis sånginsatser, något som han själv inte läst eller hört varpå han förbannat ryter till med "Where the fuck did you hear that?" Jag förklarar att jag minsann läst det i en annan svensk hårdrockstidning men blir snabbt avbruten då rösten på andra sidan luren i trehundratusen bpm på brittisk accent förklarar att så är minsann alls inte fallet och att han inte alls förstår varför det stod så.

– Jag vet att jag har fått mycket kritik utifrån men detta är bara oseriöst skitsnack. Naturligtvis kan jag förstå att folk kan tycka att det kan bli för mycket med highpitchade skrik i en hel platta och detta är något jag försökt jobba mycket med på nya plattan och helt klart är sången mycket mer varierad nu.

Gian Pyres har lämnat krubban

Cradle Of Filth tillhör utan tvekan knappast redaktionens favoriter, men inte är de ensamma om att på ett allmänt musikaliskt plan rikta stark kritik mot gruppen. Bandets kommersiella framtoning väcker stark anstöt mot de "sanna" hårdrockarna men Dani bryr sig inte "som jag sa så spelar vi musik för vår egen skull, vi tvingar ingen att lyssna på oss". Till nya plattan har man dessutom lagt ner ännu mer tid på låtskrivning och i dagarna är de aktuella med första singeln.

– Det stämmer bra det, svarar han. Musiken är mer lättillgänglig nu och det är mer riktiga låtar på ett sätt, mer vers refräng vers refräng förstår du. Vi har utvecklats väldigt mycket på alla plan sedan vi skrev "Midian", allt är mycket bättre arrangerat, låtarna är bättre och det är enklare att se helheten på något sätt, fortsätter Dani.

Utan tvekan tillhör ju ni ett av det absolut största och ledande banden inom dagens extrema metalscen men vilka band lyssnar ni själva på?

– Vi försöker att inte influeras av andra när vi skriver våran musik, vi vill ju låta helt egna men det är svårt, väldigt svårt förklarar Dani. Jag gillar **Satyricons** senaste platta, "Volcano" väldigt mycket, fortsätter han. Soundtrack och mörk, mystisk musik är också något som jag fascineras väldigt mycket av och det ökar min kreativitet.

Men likt så många andra band har även Cradle Of Filths väg mot toppen knappast varit utan motgång. Fram till dagsläget har medlemsbyten varit regel snarare än undantag. Tidigare trumslagaren Nicholas Barker lämnade skutan till förmån för Dimmu Borgir, bassisten Robin gav vika, keyboardisten Lecter slutade även han och senaste avhoppet tillskrivs exgitarristen Gian Pyres som för inte alls längesedan meddelade sitt avhopp.

– Gian slutade alldeles innan vi skulle börja spela in "Damnation And A Day", förklarar Dani. Han har skaffat familj osv. och dubbellivet fungerade inte för honom, han valde familjen helt enkelt men det finns absolut inget ont blod emellan oss. Vi träffas fortfarande och dricker öl och lyssnar på musik. Men än så länge har vi inte skaffat oss någon ny gitarrist, berättar han. Vår "nya" bassist har varit med ända sedan Tattoo the planet-turnén så han är redan gammal, skrattar Dani.

Förra hösten gjorde Cradle of Filth sitt första Sverigebesök på väldigt länge. Tillsammans med In Flames, Slayer och Amorphis härjade vampyrerna under en helkväll på Hovet i Stockholm.

– Den turnén var skitkul och verkligen lyckad, berättar han. Det enda som kanske inte var så lyckat var att vårt ljud inte alltid var det bästa. **Pantera** ställde ju in och då blev vi framflyttade ett snäpp men trots det så fick vi knappt soundchecka så ljudet var lite till och från varje kväll.

Wacken avbokat

Blir lite förvånad över Danis positiva syn på turnén då människor, press såsom fans, starkt kritiserat gruppens liveframträdanden. Kom direkt att tänka på en bekant som vid konserten på Hovet i Stockholm besviket uttryckte sig "Är detta ett skämt? Var köper man öl?", vilket verkar vara något som Dani är helt ovetande om och i all sin ilska ryter han till igen och frågar "where the fuck did you hear that?" Jag förklarar att eftersom jag själv inte fått chansen att se gruppen live varit tvungen att samtala med folk som sett dem istället låta dem berätta om bandets konserter och att kritiken från dessa människor varit stenhård. Dani är oförstående och förklarar att "jag förstår verkligen inte detta, vår senaste turné var ju lyckad men det är ju klart, man kan inte tillfredsställa alla". De Göteborgska fansen som velat se gruppen har fått vänta, inte sedan 1996 har man varit på besök i staden och enligt Dani ser det ut som det kommer att dröja ännu ett tag:

– Vi har bokat in ett helt gäng med spelningar till kommande turnén, avslöjar han. Tyvärr har vi, som vanligt, inga Sverigedatum klara men det kanske kommer, vem vet? Det beror helt på arrangörerna men jag vet ju att vi har många fans i Sverige så visst är det lite konstigt, menar Dani.

Jag läste precis att ni avbokade spelningen på Wacken Open Air i Tyskland...

– Ja, tyvärr var vi tvungna till det för vi ska spela på Ozzfest i USA och den turnén pågår hela juli och augusti, förklarar han. Det går verkligen inte att tacka nej till det här erbjudandet.

Vaggan är sannerligen i gungning, redan i mitten av mars beger sig bandet ut på en över månaden lång Europaturné där man kommer att avverka bland annat Spanien, Ryssland, Schweiz, England och Holland (där bandet har bokat en spelning på Heineken Music Hall, ett ställe som i alla fall på namnet låter väldigt intressant). Efter första turnén väntar ca två månaders uppehåll och semester innan det bär av till USA och Ozzfest där man kommer att dra landet runt i ungefär två månader. Det är sannerligen inte lätt att vara stjärna.

ministry

Terror, terrorism och skräckvälde vs propaganda, tyranni och skräckvälde. Ministrygrabbarnas starka åsikter har nu fått dem att skapa något av ett epos om ämnet, men vad de felar att upptäcka är deras egen fallenhet för telefonterror. Som med en elvisp skruvas känslorna igång när duon konfronteras inför släppet av årets mest svåruttalade och svårfångade album, "Animositisomina".

TEXT: DENNIS LARSSON & BILD: SANCTUARY

Ministry hade ett stort val att göra och alternativen var i deras egen mening dessa, antingen kunde man stanna kvar på bolagsjätten Warner som gav dem en månatlig, fin inkomst med ganska sunda och rimliga avtal. Vi talar ju om en av de större koncernerna i branschen så detta borde, trots allt, ses som en någorlunda stabil mast att vara bunden till. Nackdelarna med detta var dock många. Eller så kunde man hoppa av skutan och söka ett nytt kontrakt som gav dem en kanske något mer osäker grund att stå på, men detta i utbyte mot den mer specialiserade kunskapen om just den genre till vilken bandet ville sammankopplas med. Detta skulle vara ett naturligt alternativ om man vore ett gäng unga killar som ännu inte nått sin produktiva toppnivå och lämnat den bakom sig. Var man det? "Fortsätta tävla eller pengarna?" För två år sedan gjorde man sitt val och duon Al Jourgensen med Paul Barker som livskamrat kastade sina säkerhetslinor för att kämpa vidare – utan Warner.

– Jag snackade med en grek förut som också pratade om Mayan Records, ett bolag som jag inte hade en aning om att vi jobbade med. Sanctuary heter för fan bolaget som vi skrev på för och något annat vet jag inte ett skit om, eller visste snarare, innan greken eklärerade att Mayan alltså sköter delar av den europeiska marknaden. Så som jag förstår det, eller hur är det?

Så snart luren lyfts och startskottet gått hugger Paul, likt en gammal haj som ställer mig som den utfrågade. Han är och förblir under hela vårt samtal en dominerande, argsint man som förväntar sig de korrekta frågorna – frågor som inte finns med i mina planer. Självklart saknar jag svar på hans fråga, men det är lugnt för Paul.

– Vad är vi? Ett band som fortfarande har mycket att ge och som aldrig någonsin vill förknippas med marknadens ständigt återupprepande popband. Warner har ju ändå varit med sedan starten så visst har de hjälpt oss med mycket, men deras önskan att vi ska göra ytterligare en version av "Psalm 69" händer inte. Varken idag eller imorgon. Vi arbetar inte på det sättet, omväxling för tusan. Warner har till skillnad från oss aldrig kommit förbi den skivan, fortsätter han.

Alltid sett sig själva som ett hårdrocksband

Paul låter inte bara arg utan också trött. Trött på allt, som om han har vistats i branschen tio år för länge. Hans röst påminner om en utarbetad, medelålders amerikan. Vem kan förbigå att föreställa sig Kevin Spacey's karaktär från filmen "American Beauty", när man hör den matte, suckande mannen som borde sätta på sig en sådan där alldaglig gubbkeps? Gärna en beige med bruna ränder. Det underlättar inte att han både låter gnällig och irriterad.

– Det var många som hörde av sig när vår dåvarande situation uppdagades. Majorbolag och även mindre och jag vore väl galen om jag påstod att Sanctuary hör till de förstnämnda av dessa, men å andra sidan är det ett konsortium inriktad på den genre vi gillar och även tillhör. Vi har nämligen alltid sett oss själva som ett hårdrocksband som kanske aldrig riktigt har nått ut till den publik som lyssnar på sådan musik. Warner hade aldrig direkt de kontakter vi skulle vilja nå och som Sanctuary ger oss. Det är ju ett hårdrocksbolag som framöver förhoppningsvis ger oss en större lyssnarkrets.

"Twitch", 1986 års danceplatta, fortsättningsalbumen och tillika industrimilsstolparna "The Land Of Rape And Honey" (1988) samt "The Mind Is A Terrible Thing To Taste" (1989) följdes av redan nämnda kultplattan "Psalm 69" (1992) - skivan som av gruppen själv tolkades med "We wanted to record an album with guitar, bass and drums. We wanted to use conventional weaponry for mass destruction". En platta som var starkt hårdrocksinfluerad, visst. Inte bara det, bandet sålde med denna, för första gången platinum. Även "Filth Pig" (1995), grundaren Al Jourgensens egna favorit för att inte glömma "Dark Side Of The Spoon" (1999) hör hemma bland hårdrockshyllorna i skivbutiken. Sedan dess har man släppt liven "Sphinctour" (2002), ett livedokument som via cd och dvd förevigat deras "Filth Pig"- vända 1996.

Utan att blinka skulle jag lägga in mig själv på hospitalet om jag av okänd anledning skulle få för mig att kalla "Animositisomina" för hårdrock. Förrykt är den som kallar skivan för något annat än "industrimetal".

– Oh really?! Jag själv ser enbart hårdrock i vår nya skiva och kan därför inte alls instämma i vad du säger. Fast du kan väl egentligen sätta oss i vilket gudsfördömt fack du vill, även "industrimetal" om det är så, själv har jag nog lite svårt att vara direkt retrospektiv och objektiv. Jag förstår självfallet att den musik som Al och jag har skapat genom åren också har förändrats, vilket är för-

bannat bra - för musiken måste förändras. Det vore trevligt om även andra band kunde inse det ibland.

Musiken måste upprepas?

Oanat glider vi in på Ministrys akilleshäl, Nine Inch Nails. En av de avkommor som härstammar från familjen industri med Ministry som anfander. Paul berättar lite tjurskalligt om det vi alla känner till - att det ofta uppstår genetiska mutationer inom musiken. Band som följer i originalets fotspår och med åren växer sig stora, i vissa fall större än originalet. Om detsamma gäller även i detta fall, lämnas av mig och Ministry osagt.

– Jag syftade bland annat på dem, men även andra grupper bör känna sig träffade. Att kopian expanderar till något större än förlagan sker i alla genrer och det borde egentligen gå att förebygga, men det görs inte. Dagens dogm är att musiken måste förändras upprepar han.

Låt oss se på saken lite mer realistiskt och inse att musiken utvecklas enligt en viss grundprincip och har så alltid gjort. Den genre som fungerar bra för stunden och påvisar starka försäljningssiffror frambringar efterapningar. Jag har visserligen inte förekommit som åskådare av branschen mer än en spottstyver av tiden den funnits, men till och med Dennis vet att nyskapande är sällsynt. Oavsett om det beror på investerarna, marknaden eller banden själva. "To Boldly Go Where No One Else Has Gone Before?" Glöm det, så säger man bara på Star Trek-skeppet Enterprise. Den är väl både dum och fånig som beklagar sig över en sån sak?

– Ok, du har rätt och jag instämmer till 100 procent! Det vore fånigt och det vore dumt ... men hör du oss jämra?

Ja, tänker jag tyst.

– Det har vi lämnat bakom oss och vi är redo att gå vidare med stormsteg. Vi är glada för deras skull och hoppas att de kommer att gå långt i framtiden, Trent (Reznor, sångare i **NIN**. Förf.anm.) är en schysst kille. Framtiden tror vi ändå ligger i våra händer.

Blir aldrig riktigt nöjd

Du talar ständigt om att musiken måste förändras. Hur har då Ministrys musik förändrats genom åren?

– Som jag sa kan jag i själva verket inte ta ett sådant steg ut ur mig själv, låta min själ se på mig och mina verk för att göra en korrekt, lidelsefri bedömning. Jag talar nog för både mig och Al när jag säger att vi ser vår historia som ett fotoalbum, men i efterhand kan man aldrig riktigt bedöma skillnaden, speciellt inte på den känslomässiga sidan. Jag kan sträcka mig långt nog för att påstå att den nya skivan inte alls är ännu en "Dark Side Of The Spoon", likväl kan jag intet mer säga. Bedöm själv. Det hör nog till mångas natur att anta att det enbart är skoj och underhållande att jobba som musiker, där man enbart pysslar med det man helst vill. På sätt och vis är det sant – men vi två, jag och Al, är två oförbätterliga perfektionister som kan jobba med en skiva under hur lång period som helst. Vi blir aldrig riktigt nöjda, trots att vi både böjer och bänder på plattans varje stycke. Det är ett symptom som ibland kan bli en börda. Det går nog alltid att förädla en produktion. Därför var målet inför den här skapelsen att göra det så smidigt som möjligt, annars försvinner glädjen i hela härligheten a l à skräckexemplet "Dark Side Of The Spoon" som synnerligen tog för lång tid att få klart och krävde all vår dåtida arbetskraft. Jag fann mig fullständigt utmattad efter färdigställandet av vårt förra opus och mina tankar drogs ifrån varandra som två motsatta poler ovilliga att samarbeta - det misstaget fick helt enkelt inte återupprepas. Skivan gjorde mig förståeligt jävligt less, trots att jag likväl kan förstå om den av många uppfattas som något bra.

Jag tänker gäcka många gedigna Ministry-lyssnare och påstå att deras sjätte kreation, "Dark Side Of The Spoon", av mig inte bara uppfattas som något bra utan också som den bästa gruppen någonsin gjort. Det var med den som de tycktes lämna lite av sina gamla sidor bakom sig för att bli ett renrakat hårdrocksband. Skivan tog hela 98 dagar, mer lätträknat som 14 veckor att spela in. Smått överambitiöst kanske, men resultatet blev hur som helst praktfullt.

– Du får en något mer resonabel inspelningstid om du drar av tio veckor. Jag vet, jag vet, fyra veckor är fortfarande långtifrån en kort inspelningstid som jag kanske ville få det till inledningsvis, men ha i åtanke att det inte är några andra än **Ministry** som har gjort den och är det vi så kan man knappast räkna med vilket hafsjobb som helst. Det är som en mani, men nu tycks vi ha lärt oss att tygla den och hålla tiden nere på en mänsklig nivå.

Fyra veckor istället för fjorton

Fyra veckor är precis som han säger, en mer tillmötesgående tid för att träla med en skiva om man inte vill slita ut kropp och själ. Men på vilken bekostnad kan

en skapare minska perioden med 350 procent? En fråga som är svår att svara på, med tanke på den klyfta som står att skåda mellan deras förra verk och det nya. Inte minst ljudmässigt som ger sken av en nästintill avgrundsliknande skillnad mellan de två.

Paul själv, rycker lätt på axlarna och påstår sig fullkomligt skita i hur det ligger till med den saken, oavsett resultat skulle han aldrig ge sig på ett mastodontarbete igen, "så nu får det ta mig fan bära eller brista, mer kan vi inte göra åt saken".

– Vårt sätt att jobba går nog efter en jämförelsevis klassisk basis, där jag på ett eller annat sätt skapar musik, om det så är med till exempel gitarren eller kanske något av de olika datorprogrammen, och sedan återstår det för Al att göra vad han kan för att skapa bra texter. Inte sällan är han med när jag leker med ideér och inte sällan är det också tvärtom, men vad tanken är bakom lyriken, ska jag ingalunda uttala mig om. Min åsikt är att de grundar sig på Al's uppfattning om världen så jag ska inte förstöra dem genom att snubbla runt med mina egna uttryck. **Ministry** besitter en bestämd åsikt om världen och vi vet båda var vi står angående de flesta frågor, men politik och religion gör mig bara så fruktat trött. Världen accepterar dagligen en sådan jävla massa skit, åtminstone den större massan som ibland ges en tankeställare när utstickande grupper skakar om strukturen. "Animositisomina" behandlar inte incidenten den 11:e september, men oavsett vilket ämne man behandlar så dyker detta förvisso upp. Jag bor i ett land med den mest inskränkta befolkningen på hela planeten Tellus – där gemene man, amerikanen, inte har en aning om världen runtomkring och till råga på allt har Al Quaidas tillslag mot Twin Towers förvärrat situationen. Jag har självklart en önskan om att våra lyssnare ser våra texter (som för första gången finns illustrerade i årets album. Förf.Anm.) som ett steg närmare upplyning och kanske kunde de till och med gå vidare därifrån och börja studera i fallet men så blir det knappast, småler förkämpen. "Animositisomina" uppfattas troligtvis endast som en skiva i mängden, men förhoppningsvis dock som en bra sådan, skrattar Paul

Animositisomina

Pauls hjärta består till skillnad från oss andra inte enbart av klaffar, vener, aorta och andra bloddrivande organ utan där brinner också hoppet om en intelligent, påläst fan med god karaktär såväl som imponerande yrkesstatus. Ideologi är ibland utopi.

– Självklart är den tanken en illusion i dagsläget för den som befinner sig i den samhällsställningen lockas helt enkelt inte till att lyssna på oss, varför skulle de?, ha ha ha, spånar Paul glatt och någorlunda obekymrat för första gången under vårt samtal. Däremot kan detta vara något av **Ministrys** framtidsvision – att uppnå nog med social status för att förekomma bland högutbildade personer. "Animositisomina" kan förvisso vara en svåruttalad titel, men tanken med att ta ordet "Animosity" och ställa det mot sin spegelbildsvändna version, med Y:et utbytt mot ett 'I' var grundad på en smula humor, det är allt. Animosity, à contraire, syftar till dess raka betydelse: En sorts hat eller agg om du så vill. Jag får nog enklare att förklara om du tar i akt även några av de symboler som pryder omslaget – den femuddiga judestjärnan, det kristna korset samt månen och stjärnan som förgyller den turkiska fanan. Tanken med det är det hat och agg som vi känner gentemot dessa saker - bland annat naturligtvis. Religionen och politiken som jag talade om tidigare och som med skivan bemöts av mig och Al – signerat förakt.

Vi skall enligt Paul på sätt och vis skatta oss lyckliga som befinner oss på den motsatta sidan oceanen, där vi slipper matas av propaganda i frukostflingorna och där George W. Bushs tal inte används som bordsbön. Eller? Vilket land lyssnar egentligen inte på jänkaren som har fler antal dödsstraff på sina axlar än någon annan president någonsin?

– Det är en vanlig uppfattning att världen består av onda terrorister som bara dödar och härjar på barbariskt manér för att de vill och för att de njuter av det. Bush matar omvärldens regenter med lögner som tas emot som fåglar äter fågelfrön. Apati är en infektion som lätt sprids till folket.

Ta till exempel det näst sista spåret, fortsätter han att diskutera när vi glider in på gruppens nionde album. (Detta om man i beräkningen tar med liveskivan samt samlingen "Greatest Fits" förf. anm.) Betitlat "Stolen" behandlar det media som en politiskt förankrad verksamhet som styr budskapet. Ett faktum som inte ens media själva förnekar. Varför skall vi? I övrigt håller sig Al's själsfrände rätt förtegen om lyriken på redan nämnda grund – "Man kan inte alltid tolka andra personers fraser och meningar, oavsett hur väl man än känner varandra".

Al fick hjärtattack?

"Animositisomina" bjuder kanske inte på många överraskningar av det gladare slaget, trots redan låga förväntningar. Det spår som först greppade tag i mitt skrev var det sjätte, "The Light Pours Out Of Me". Det är en cover, men den speglar ändå det sound som bara Ministry kan åstadkomma. Där är i alla fall något som som inte tog skada av den avmagringskurerade produktionstiden.

– Det är en cover av det gamla postpunkbandet **Magazine** som vi brukade lyssna på när vi var unga. Just den här låten har vi använt live sedan 1988 och när Al drog fram vår gamla inspelning av spåret höll han på att drabbas av hjärtattack. Det var till en början så kasst att vi inte ens hörde vad det var, men när det stod klart hade vi bestämt oss för att göra gruppen rättvisa och ge den en ny chans i studion. Men det är en bra låt, det kan jag hålla med om.

"Pink Floyd", "The Doors" med andra - att dessa tillhör delar av era förankringar är klart som korvspad. Även om det är en cover så hörs det vad lite av er inspiration kommer ifrån. Likna den till exempel med "Matilda Mother" från Pink Floyds "A Saucer Full Of Secrets". "Dark Side Of The Spoon" inte minst, en titel som skenbarligen härstammar från Pink Floyds förstklassiga utgivning "Dark Side Of The Moon".

– Det kan nog mycket väl stämma som du säger även om jag själv aldrig slagits av tanken på det sättet. Det har alltid varit något av ett motto för oss att ta en massa inspiration från olika band, däribland dem du nämner, men även ett band som **Led Zeppelin**. För att inte tala om alla postpunkband som har funnits genom tiderna.

Hela albumet har en arom av era rötter, fortsätter jag.

– Det är dock viktigt att komma ihåg de facto att vi alltid gör om den inspirationen till vår egen skapandeenergi, enbart. Där tar rötterna slut och där börjar alltså vi. Vi får ständigt en massa griller i huvudet när vi hör andras konstruktiva material, det har alltid varit som en energiboost för mig och Al. Jag kanske inte delar din uppfattning om just den saken, men det är fortfarande uppskattat med någon annans vinkling, fortsätt med det.

Var ni verkligen så originella?

Suckar och stönanden ... det är trist med en sådan här utträkad, svårunderhållen person på andra sidan linjen, grubblar jag i mitt inre, men att aldrig veta var man har honom vid hans schizofrena utbrott gör mig dessutom förvirrad. Paul bjuder stundom på både irriterande och påfrestande humörsvängningar. Något som får mig att avbryta honom mitt i ett utlägg om deras strävan efter originalitet – var ni verkligen så originella på den tiden?

– Hmm...det försökte vi åtminstone vara, men jag vet inte om vi verkligen lyckades. Jag minns vår strävan och hur viktigt det var att försöka skapa något eget, men var vi verkligen det? Kanske, kanske inte... Jag ångrar självklart en hel del och om jag skulle sätta fingret på just en konkret sak som troligtvis har skadat bandets framgångar är det just denna evinnerliga kamp att vara den förste med det vi skapar. Att vi alltid har sett oss själva som två obrytbara konstnärer som ingen kunde omforma. Dåliga affärsbeslut kan man förstå att man begår om man siktar in sig på att aldrig bryta den linjen. Vi har nog tackat nej till diverse bra erbjudanden just av anledningen att vi var rädda för minskat inflytande – sellout kort och gott. Men det är ju lätt att säga så här i efterhand, med facit i hand.

Han beskriver skivan som ett verk som bör indelas i två delar, den första – snabb och aggressiv. Resterande hälft bygger därefter på den energi bandet består av. Energi? Paul tvekar...ja...märkbart konfunderad över sin egen beskrivning.

– Den består av energi.....öh....den är inte så öppen.......inte så lättförstådd som första halvan, på något sätt. Ursäkta Dennis, kan du hålla dig kvar en stund?

Öh... jaha... jaja. Luren blir härmed tyst. Nja, en lur blir egentligen aldrig riktigt tyst utan man hör alltid ett litet brus om man lyssnar riktigt noga och det gjorde jag. På sätt och vis låter det nästan vackert – som när man håller en havssnäcka mot örat och man hör vågornas brus...nej vad fan håller jag på med? Realia är att mannen, Paul Barker, har lagt på och eftersom jag betvivlar att han kommer ringa upp igen så gör jag det istället. Ursäkter och åter ursäkter, för trött för att bry mig låter jag mig nu enbart underhållas av en enda tanke – att avrunda detta samtal. Paul Barker fortsätter ...

– **Ministry** är i mina ögon, eller det är nog snarare så, att **Ministry** just nu för mig betyder det största sättet på vilket jag kan uttrycka mig. Jag kan i vanliga fall hålla på med en massa saker som agerar agent för mina uttryck, men just nu är det alltså enbart **Ministry** som gäller. Sådär, det var den sista frågan, men nu måste jag verkligen sluta, Dennis. Bye now!

För de vars hjärtan brinner för industrimetallens klang finns det även en del att läsa om under sektionen "Slavestate Hyllar - del IV", det vill säga den avdelning som behandlades i vårt förra nummer, "Slavestatic Santa Slaughter".

Old Mans Child

Med ett nytt Old Man's Child album släppt i början av året och en ny platta på gång med Dimmu Borgir ligger Galder inte på latsidan precis. Som frontfigur och ohotad drivmotor i Old Man's Child väljer Slavestate att ställa honom mot väggen med frågor om nya albumet, den föränderliga lineupen och blackmetal-ideologin.

TEXT: LARS EKENRYD – BILD: SEBASTIAN LUDVIGSEN

Det är klart att man har förståelse för en musikers något tråkiga uppgift att marknadsföra och promota sina verk och att denna del i arbetet ibland ter sig både trist och enahanda. Vem skulle inte efter en lång dag av intervjuer och samtal med diverse löst folk känna en viss mättnad och leda inför att svara på samma fråga om och om igen? När Slavestate får en något blasé Galder, eller Thomas Rune Andersen som han egentligen heter, på tråden denna januarikväll är det i förståelsens tecken intervjun fortlöper.

Står det bra till annars?

– Ja, det är kanon att få släppa en ny skiva. Blir jag bara klar med alla dessa intervjuer så är det ännu bättre.

Det är baksidan av att hålla på med musik att man måste ställa upp på en rad intervjuer och en massa promotion.

– Det ingår ju det också. Det är ju dessutom bra när det kommer med i tidningar.

Det tolkar jag som en något förtäckt uppskattning för det jobb redaktioner och skribenter lägger ner. Nåväl, jag fortsätter med att fråga vart namnet Old Man's Child kommer ifrån, egentligen?

– Det var vår gamla trummis Tjodalv som kom på det namnet. Jag tror han fann det i en ordbok eller nåt sånt. Det betyder väl rätt och slätt Satan, antar jag. Om man översätter det direkt så är det väl inte speciellt "ont". (skratt)

Men namnet syftar hur som helst på Satan eller Lucifer?

– Ja, det är det som är tanken.

Okej, då var det allt och jag får tacka för mig. Nej, jag skojade bara!

– Ha ha ha! Det hade varit jävligt konstig intervju, det!

Fredman är lovande

Ni har använt er av en rad olika studios under årens lopp, i stort sett olika studios för varje släppt platta. Nu senast har ni valt att använda Studio Fredman (In Flames, At The Gates, Arch Enemy, Dimmu Borgir). Har ni svårt att bestämma er, eller hur kommer det sig att ni byter så ofta?

– Jag vet inte... Det blir lite mer intressant om man har ett lite annorlunda ljud på de olika skivorna. Vi kommer säkert även i framtiden att byta studio, även om Fredman är jävligt bra, det är nog den bästa studio jag varit i. Jag söker ständigt efter det perfekta ljudet och det är väl anledningen till att vi avverkat så många studios.

Kanske kommer Fredman att vara en studio ni väljer att använda er av även framöver?

– Kanske det. Han (Fredrik Nordström. Red.anm.) har inte haft så många blackmetalband före oss. **Dimmu Borgir** var ju de första, så får han bara lite mer pejl på genren så verkar det lovande.

Ni är i vilket fall som helst nöjda med resultatet av er vistelse i studion?

– Det har blivit bra. Med tanke på att vi hade en begränsning på tre veckor, så jag är helnöjd.

Jag läste någonstans att du även var väldigt nöjd med resultatet från ert besök i Abyss Studion vid inspelningen av "Revelation 666 – The Curse Of Damnation" (2000), då Peter Tägtgren satt vid rodret.

– Ja, det är också en jävligt bra studio. Det är väl de två studios som är bäst...till det priset. Peter han är duktig han också. De är bra på lite olika sätt helt enkelt, båda kan få fram ett ljud som jag gillar. På Fredman fick vi ett ljud som jag tycker passar lite bättre för den här skivan med en renare ljudbild. Abyss passar kanske bättre för någon annan skiva...

Vill låta som Pantera?

Att Old Man's Child har levt ett kringflackande liv mellan olika studios vittnar inte minst det faktum om att "In The Shades Of Life" spelades in i Stovner RF (1994), "Born of the Flickering" i Studio 3 (1994), "The Pagan Prosperity" i Studiomega (1997), "Ill-Natured Spriritual Invasion" i Sunlight Studio (1998), "Revelation 666 – The Curse Of Damnation" i Abyss Studio (2000) och så nu "In Defiance Of Existence" i Studio Fredman (2003). Det är till synes en ständig jakt på det perfekta ljudet. Eller finns det kanske inget egentligt Old Man's Child ljud som Galder är ute efter på plattorna?

– Det är något åt ett "**Pantera**-ljud" som jag är ute efter. Det är ju svårt att kunna få till på en så kort tid och så. Då måste man vara i studion en längre tid. Med den musik vi spelar är det kanske inte heller nödvändigt med ett sådant **Pantera** / **Metallica**-ljud. Jag tycker ändå att vi genomgående haft ett bra ljud på alla våra skivor.

I och med att ni bytt studio så ofta har ju också inneburit att det varit minst lika många olika producenter på alla plattor. Du själv har efter vad jag kunnat läsa mig till varit involverad i produktionen ungefär från och med "Ill Natured Spiritual Invasion" (1998).

– Jag har egentligen alltid producerat skivorna. Att producera en skiva är ju i stort sett bara att komma på idéer till musiken och det har jag ju alltid gjort. Det är bara ett namn som inte betyder så mycket. Att producera en skiva, vad är det?, skrattar Galder. Det är nog mer i pop-världen som det handlar om att producera, inte inom metal. När musiken är klar så är den ju klar. Det är ju viktigt att den som sköter ljudet är duktig.

Slavestate tar sig friheten att lägga in en brasklapp om att ljudet på senaste plattan faktiskt är något dovare än vad tidigare alster bjudit på. Galder svarar med frågan vad dov är för något. Vad ska jag säga... något mer tamt och mindre distinkt ljud jämfört med tidigare.

– Jag vet inte. Det är jävligt mycket mer bas på den här skivan, som gör att det nästan sprakar i högtalarna. Det var jag ute efter också.

Dovare ljud

Galder blir avbruten under intervjun av någon som kommer in i rummet. Det visar sig att han sitter på Century Medias kontor i Tyskland. Under tiden som han växlar några ord med sin tyska kollega på skivbolaget kan jag ju nämna något om "In Defiance Of Existence" som släpptes den 20 januari i Europa och den 25 mars i USA. Med nio spår bjuder Old Man's Child på en betydligt mer polerad och rumsren salva. Tematiskt är det sig likt, inte minst i valet av sångtitlar där rubriker som "Felonies Of The Christian Art", "Agony Of Fallen Grace" och "The Soul Receiver" markerar tonläget. Ooops, nu är han tillbaks! Dags att fortsätta...

Den ljudbilden som ni uppnått på den här plattan är något ni också har strävat efter?

– Jag är nöjd med ljudet. Det är bara två gitarrer och allt är väldigt enkelt. Har du fyra gitarrer så blir det också mer tryck och så. Men jag ville ha det enkelt på den här skivan, så det kanske är anledningen till att det låter lite dovt. Jag tror nog att det var lite mindre bas på tidigare skivor och jag gillar att ha med mycket bas. Det kanske gjorde att de tidigare blev lite mer distinkta. Jag tror aldrig att vi kommer att hitta något specifikt **Old Man's Child**-ljud. Det går liksom inte att definiera vad ett sådant ljud är – det kan ju vara i stort sett allt möjligt. Vi kan spela in en ny skiva i en annan studio och få det ännu bättre eller åtminstone lika bra.

Det kanske är ett ständigt sökande som gör det hela ännu mer spännande och till en större utmaning?

– Ja, det gör nog det. Det tycker jag i alla fall.

Du är den i bandet som står för i stort sett all lyrik och i synnerhet all musik?

– Jag skriver alla texterna också, men det är musiken som är min grej. Jag gör alltid musiken först och lägger texten efteråt. Så har jag alltid jobbat. Jag kan egentligen inte påstå att jag är någon lyriker. Texterna måste ju naturligtvis hänga med, men det är betydligt svårare att få ihop bra musik i jämförelse med att skriva bra texter. Musiken har därför självklart högsta prioritet.

Sataniska texter

Att definiera Old Man's Childs musik är svårt, men vad kan du säga om Old Man's Child som idé. Finns det någon tanke eller idé med bandet?

– Egentligen inte. **Old Man's Child** har alltid varit ett band som blandat en rad olika stilar. Jag själv är ju uppvuxen med olika sorters musik, allt från metal till det mest extrema och det hörs väldigt tydligt i musiken. Det är alldeles säkert något jag kommer att fortsätta med. Att kategorisera musiken i sig är nästintill omöjligt. Det är melodiöst och brutalt, det är de två inslagen jag gillar.

Det finns inget genomgående tema i Old Man's Child, i till exempel texterna?

– Vi har kört i stort sett ett liknande upplägg med texterna från början.

Texterna bör vara sataniska. Det är mer eller mindre ett måste. Som jag ser det så är det ju de som gör det till blackmetal, musiken är som sagt en blandning av allt möjligt. Det är texterna som gör det hela till blackmetal.

I en tidigare intervju med Galder kunde man läsa att norrmannen i fråga ser på bibeln som något inte vare sig mer eller mindre än en bok fylld av lögner. Lite spefullt tillägger han också att den möjligtvis kan fungera som en nödlösning om toapappret tagit slut. Hur som helst, avslutar han i intervjun, vilken gud eller djävul som är villig att utplåna hela människosläktet, och på nytt låta naturen få råda på jorden, har Galders välsignelse.

Svårt att vara ond norrman

Jag har talat med lite olika band och det har rått delade meningar om vilken roll texterna spelar för att det ska få bli kategoriserat som blackmetal. Vad det är som gör att man faktiskt är ett blackmetalband. Har man sataniska texter är bandet per automatik ett blackmetalband, eller?

– Det kan jag hålla med om till viss del. Det är ju även minst lika viktigt hur personerna i bandet är också. Man måste ju veta vad saker och ting handlar om. Vad musiken handlar om är minst lika viktigt. Man kan liksom inte vara kristen och spela blackmetal.

Du är lite svävande i ditt svar. Tala ut?!

– Man ska nog ha vissa sataniska idéer för att spela musiken helt enkelt. Det är ju det musiken handlar om, utan att gå närmare in på det.

Det är inget du vill gå närmare in på?

– Nej, inte på norska i alla fall.

Det handlar i vilket fall om att man helst bör vara satanist för att förstå musiken och kunna spela den?

– Nja, inte direkt satanist. Men man bör ju ha vissa idéer om lite speciella saker. Jag tycker inte det passar att bara ha blackmetal som vilken annan stil som helst. Man skall vara inne i det på ett mentalt plan också.

Du ser blackmetal mer som en ideologi?

– Ja, kanske det, skrattar Galder. Det råder lite olika meningar om det, men det är så jag ser det.

Man inte bara blir blackmetal, utan det är något man är?

– Det har med hela uppväxten att göra. Sådant du lyssnat på, tankar du har om saker och allt som finns. Man blir inte blackmetallare över natten.

Parallellerna

Att Galder även medverkar som gitarrist i Dimmu Borgir, ett av Norges tveklöst största blackmetal band genom tiderna kan knappast ha gått någon musikintresserad förbi. Medlemskapet kom strax före utgivningen av "Puritanical Euphoric Misanthropia" (2001), vilket anses vara Dimmu Borgirs bästa släpp på många år, då Astennu lämnade combon. I samma veva klev även Nicholas Barker (ex-Cradle of Filth, Lock Up) in som skinnpiskare i stället för Kenneth Åkesson, även kallad Tjodalv (ex-Old Man's Child, Susperia). Att det är ett sjuhelsikes hoppande mellan olika band i Norge berörs även senare i denna intervju.

Det finns, som jag ser det, en ganska stor likhet mellan Old Man's Child och Dimmu Borgir. Är det Old Man's Child som börjat närma sig Dimmu Borgir eller är det Dimmu Borgir som kommit närmare Old Man's Child, hur tycker du?

– Vi började spela relativt lika, även om **Old Man's Child** var före **Dimmu Borgir** med att börja spela. Det här är stilen jag alltid har spelat och jag har inte kopierat något av **Dimmu Borgir**, för att tala klarspråk. Vi har ju vuxit upp tillsammans och alltid varit kompisar och lyssnat på samma sorts musik. Det kanske ligger någon grund även i det.

Du har nu varit med i Dimmu Borgir i tre år nu. Har det inneburit att det uppstått fler paralleller som kopplat ihop er musikaliskt, mer än tidigare?

– Jag ser faktiskt en väldigt stor skillnad på de två banden. Det är kanske inte direkt så lätt att höra, men det är en helt klart stor skillnad på dem. "The Pagan Prosperity" (1997) liknar inte alls något av vad **Dimmu Borgir** har gjort och inte heller "Ill-Natured Spiritual Invasion" (1998). Att vi sedan gemensamt har keyboards gör det oundvikligt att det blir vissa likheter. "Revelation 666..." kanske påminner lite om **Dimmu Borgir**, då det är ett liknande ljud.

Det är snarare de två senaste plattorna "Revelation..." och "In Defiance..." som mest påminner om Dimmu Borgirs sound, eller om det nu är tvärtom?

– Ja, folk har alltid sagt att det finns en liknelse till **Dimmu Borgir**. Till och med på "Born Of The Flickerin" (1995) kom det på tal. Det finns så mycket annat i musiken, till exempel saker som påminner om **Slayer** och **Dissection**. Det är lite keyboard, och det är väl antagligen det som påminner lite om **Dimmu**, antar jag. Det är dock en stil som jag alltid har haft.

Gruvlig

Hur tycker du själv att Old Man's Child har förändrats sedan till exempel "In The Shades Of Life" (1994)?

– Jag vet inte. Jag är inte säker på att det har förändrats så jävla mycket. Det har kanske blivit lite mer brutalt. Även på den tiden var det en mix av alla möjliga olika stilar. Kanske lite mer blackmetal ... jag vet inte. Jag tycker nog att vi hållit i stort sett samma stil hela tiden. Jag sjunger kanske lite mörkare på den här skivan. I grund och botten ligger ju tyngden på blackmetal, men vi har lutat oss mot deathmetal.

På "Born of the Flickering" skivan kan man läsa att all musik är gjord av Grusom (=gruvlig). Vad kommer det sig att du bytte namn till Galder istället?

– Det var Tjodalv som började kalla mig för det under en period. Sedan blev det egentligen bara så att det kom med på skivan. Jag hade helt enkelt inget annat namn. Det var egentligen bara på skoj. Men när jag såg Galder i ordboken så bytte jag till det och det kändes lite mer normalt att ha ett namn som inte alla bara ler åt.

Som en liten kuriosa kan tilläggas att Galder kommer från isländskan gala, det vill säga att sjunga gällt. Det användes som en fornnordisk besvärjelse eller trollsång som även går att finna på runstenar och i fornisländsk poesi. Den som enligt sägnen låg bakom dessa galdrar var ingen mindre än Oden himself.

Ni hade också ett annat namn på Old Man's Child i begynnelsen, Requiem.

– Nja, det var inte egentligen **Old Man's Child**. Det var ett band som spelade deathmetal och vi spelade in en demo med sex-sju låtar på. Vi var alla bara småungar när vi körde in de låtarna på fyra kanaler. Det var mest på skoj!

Corpsepaint eller inte?

Vi talade om det förut när det gällde blackmetal att det även måste finnas med någon själ eller ideologi i musiken. Ni har dessutom kört en konsekvent stil i Old Man's Child med någon form av corpsepaint och andra attribut. Vissa lägger av med dessa tillbehör men ändå fortsätter att spela blackmetal. Ser du även detta som ett måste för att det ska vara blackmetal, att man behåller de ursprungliga attributen?

– Corpsepaint är bara en image som hör till. Har man inte corpsepaint får ju inte publiken se bandet för vad det är – det representerar bandet på ett bättre sätt. **Darkthrone** och sådana utan corpsepaint skulle bli en helt annan grej. Men, som sagt, det är bara en image, det hör till och det höjer stämningen när man spelar live. För min egen del skulle jag gott kunna tänka mig att skippa corpspaint.

Du ser inte bruket av corpsepaint som någon absolut nödvändig ingrediens i genren som även det en del av ideologin?

– Nej, det är ingen livsstil att använda corpsepaint. Hade det varit det hade jag haft det till vardags. Men eftersom vi använt oss av corpsepaint ända sedan start så är det sammanflätat med musiken.

Man kan fortfarande vara "true" black metal utan att bruka corpsepaint?

– Absolut!

På tal om att spela live så tyckte jag mig se dig spela tillsammans med Lock Up på Hultsfred förra året (2002). Kan det stämma?

– Spelade **Lock Up** där? Det måste ha varit någon annan. Jag kommer inte ihåg att jag varit där i alla fall. Då måste jag ha varit jävligt full i så fall!, skrattar Galder

Jag tänkte på att eftersom Nick Barker piskade skinnen så kanske du gjort ett gästspel i Lock Up. På tal om Nick, så har Old Man's Child haft ett och annat byte i lineupen genom åren. Är det svårt att hålla kvar medlemmar eller är det dem som har svårt att hålla sig kvar?

– En grund till att det varit ombyte är ju att alla musiker inte passar till att spela all sorts musik. Dessutom tycker jag att det är kul med lite nya friska fläktar i bandet. Eftersom det är jag som står för all musik, så kan det bli tråkigt att dras med samma line-up hela tiden. Kommer det in någon ny så har den ju med sig lite nya idéer och så vidare. Jag har inte längre något problem med det, förr så var det ett ständigt problem att byta medlemmar. Nu skiter jag i det. Vi spelar inte så jävla mycket live heller.

Alla spelar med alla

Är du kanske så dominant att det blir svårt för andra medlemmar att få sin röst hörd och därför lämnar skutan?

– Nej, det skulle jag inte vilja säga. Det kanske andra vill säga, men inte jag. Det har naturligtvis varit tillfällen då vi i bandet inte passat så bra ihop. Det har nog för det mesta berott på att de spelat i andra band och så. Jag är inte så intresserad om någon spelar i fem andra band; då blir det ju inte speciellt seriöst. Om folk har idéer är jag open minded. Gitarristen har ju fått ihop några riff på nya skivan...

Det är ju inte heller ovanligt inom metalgenren i Norge att var och varannan duktig musiker figurerar i mer eller mindre alla kända band.

– Ja, det stämmer. Hellhammer spelar ju typ i tio band eller något liknande, skrattar Galder

Det är hopplöst att hålla reda på... I synnerhet då ni desstom fått för er att byta från det ena konstiga namnet till det andra beroende på i vilket band ni dyker upp. Ni gör det inte lätt för oss skribenter.

– Nej, vi gör inte det, haha

Baktanken kanske är att omvärlden ska få för sig att Norge består av 1000-tals förstklassiga musiker inom genren fast det i själva verket handlar om ett tiotal.

– Det är ju egentligen bara en handfull som är bra också. I Norge är det max tio musiker som är riktigt duktiga. Då är de också med i tio band. Det ska verka som om det är betydligt fler bra musiker och band än vad det i själva verket är.

Efter vad jag läst så har just trumslagare varit lite extra svårt att få tag på?

– Ja, det är alltid det största problemet. Trummisen är ju det viktigaste i ett band, utan en jävligt bra trummis så fungerar det inte. Jag har provat ett antal medelmåttiga trummisar också, men det går bara inte. Barker och Gene Hoglan (**Dark Angel**, **Death**, **Strapping Young Lad** m.fl) är ju ett par av väldens bästa. Så nu är det bara Dave Lombardo kvar, haha

Hur kommer det sig att Gene Hoglan fick kicken från trumpallen då?

– Han är ju jävligt bra, men han är ju mer åt jazzhållet och inte så bra koll på extrem blackmetal. Han är i vilket fall intresserad av att vara med på någon skiva i framtiden, så det är inte omöjligt att jag använder mig av honom igen. Det gör det inte heller lättare att han bor i USA. Det blir lite dyrt att flyga över honom varje gång vi ska repa.

Nick Barker är lika lös i lineupen som de tidigare med andra ord. Man vet inte vem som kommer att befolka Old Man's Child och i synnerhet inte trumpallen i framtiden?

– Som sagt så är det spännande att byta ut musiker. Men att hitta någon som är bättre än Barker blir svårt. Jag vet inte ännu, så vi får se...

För dyrt att spela live

Vad kan man säga om Old Man's Childs lineup? Är det du och Jon Øyvind Andersen alias Jardar som är de stadiga medlemmarna?

– Jag och Jardar har ju båda varit med sedan begynnelsen och även i **Requiem**. Han passar in bra och är en fast medlem i bandet.

Du ser det inte som ett problem för Old Man's Childs musik med att ständigt byta medlemmar och att det numera är enbart två originalmedlemmar kvar?

– Det hade ju varit en klar fördel att ha ett fast band. Speciellt när det gäller liveframträdanden så är det ju ett jävla jobb att hitta alla dessa musiker. Vi kommer ändå att koncentrera oss på att vara studiomusiker. Kanske blir det någon enstaka konserter, det lär nog inte bli något stort problem. Dessutom kan jag ju spela de flesta instrumenten själv. Egentligen finns det ingen anledning till att ha mycket folk.

Framträdanden inför publik är alltså inget ni känner något större behov av?

– Nja, det är säkert kul för fansen att se oss spela. Men nej, det är för jobbigt att hyra in musiker. Det kostar pengar, alla ska ha betalt och så. Det blir för dyrt helt enkelt.

Det skulle vara för fansens skull ni skulle kunna tänka er att spela live någon eller några gånger framöver?

– Ja. Det är väl kul att spela live i och för sig, men då måste det vara under rätt omständigheter också.

Det är inget turnerande inplanerat med andra ord?

– Nej. Jag ska in i studion i mars med **Dimmu Borgir**, så jag lär vara ganska upptagen de närmaste månaderna kan jag tro. Inga spelningar i det närmaste i alla fall... Men det lär säkert bli några enklare spelningar i Sverige längre fram. Det är inte helt omöjligt.

Med risk för att tjata om ett ämne så läste jag någonstans att du och Shagrath från Dimmu Borgir varit anklagade för anstiftan till kyrkobränder. Stämmer det?

– Vi gick i samma klass som en lite underlig kille. Han blev sedan beskylld för att ha tänt på en kyrka och så påstod de att vi hade påverkat honom till att göra det. Nja, jag vet inte om vi gjorde det precis. Det var i början av blackmetal, så vi var ju ganska inne i det vi också. Han fick i alla fall sitta ett par dagar i fängelse. Men allt det där slapp jag. Vi var bara med i rättssalen och så. Jag tror inte han tände på den där kyrkan heller för den delen.

... men ni var inte själva med och fjuttade på den där kyrkan?

– Nej. Om jag hade gjort det hade jag ändå inte sagt det, skrattar Galder innan vi avslutar denna pratstund.

Året har inte mer än börjat förrän de dyker upp med inte mindre än sitt åttonde studioalster, där även den nye trumslagaren Emil Dragutinovic får visa vad han föddes till att göra. Smattrande sjunger man nu ut på elva välspelade spår med en enda sak som gemensam nämnare, döden. Vad är då bättre än att börja någonstans i historiens begynnelse med en massepidemi – svarta pesten?

TEXT: DENNIS LARSSON - BILD: REGAIN RECORDS

Tolv år i branschen är en merit som många band får problem med att leva upp till, men låt oss kika tillbaka lite i tiden. Under samma period som Marduk släppte sin första demo "Fuck Me Jesus" 1991, en kultomspunnen demo (som 1995 återsläpptes som EP), blåste det upp starka vindar i det bergiga landet i väst, Norge, då den vid det här laget martyrförklarade Mayhem sångaren Per Yngve Ohlin, "Dead" även kallad, begår självmord. En visa alla kan vissla och ingen vill höra den igen, inte heller vad som följde efter det. På den tiden var blackmetal en genre som levde upp till alla myter och historier, ville man höra intriger om sataniska dyrkare och ville man vara riktigt "ond" vände man sig till blackmetal, vilket varenda pojkspoling på den tiden gjorde.

Nu har stormen lagt sig och allt har återgått till det normala, ständigt möts de musikintresserade av chockerande band som försöker bryta trenden och smaka lite utöver det vanliga. Hur klarar sig blackmetal idag? Är det en kreativ genre?

Tveksamt.

– Nja, jag vet inte om blackmetal är direkt kreativt, behöver det vara det?, svarar bandets sångare Legion. Det tycker jag inte, **Marduk** har liksom alltid varit **Marduk** och på sätt och vis har vi alltid förändrats, men lika ofta på ett bra sätt. Till exempel debuten "Dark Endless" (1992), hade en rakare och mycket punkigare framtoning, dels därför att den musikala kompetensen kanske "sviktade" lite på den tiden. Uppföljaren "Those Of The Unlight" (1993) som kom året därpå hade lite mer av vad som sammankopplas med det klassiska blackmetalsoundet. Till "Opus Nocturne" (1994) hade vi utvecklats ytterligare en aning. Vid den tidpunkten var **Marduk** ett band som fick folk att häpna och reagera på vårt sätt att bara mala fram brutal blackmetal. "Heaven Shall Burn, When We Are Gathered" (1996) är ingen dålig skiva, även om den tekniska och ljudmässiga skillnaden mellan den och föregångaren inte är stor, men däremot gjorde vi en riktig godbit i "Nightwing" (1998). Den är något av det mest komplexa vi någonsin gjort, speciellt med tanke på att det faktiskt är vårt enda konceptalbum, eller ja, det är väl egentligen "World Funeral" också, eftersom varenda låt har någonting med död att göra. "Panzer Division Marduk" (1999) är ett kapitel för sig, där vi bara mosar på och krossar allt i vår väg! Grrrr! Det var vårt mål från början till slut att bara röja och ha så roligt som möjligt.

"La Grande Danse Macabre", visade ett stort steg i Marduks skapandeutveckling, de stannade upp i farten och visade på Norrköpings tyngd. Nu bytte man ut nästan kaotiskt manglande mot mastodontiska, melodiösa dödsmetalkryddade gitarrslingor och nästan symfoniska, instrumentala partier. Men mycket annat har också släppts. Liven "Live In Germania" utkom 1997, EP-plattorna "Glorification", "Here's No Peace" såväl som "Obedience" och samlingsdubbeln "Infernal Eternal".

A Clockwork Orange vs Marduk

Erik "Legion" Hagstedt, som sitter inne med grov Norrköpingsdialekt, gäspar efter en hård dag inför ett av årets stora blackmetalsläpp, "World Funeral". Ingen fara, det är lite mycket just nu bara, ursäktar han sig.

– Det första lyssnarna får höra från **Marduk** i år är tvåspårssingeln "Hearse" som släpps den tionde februari. Låten kändes som en naturlig aptitretare, eftersom den innehåller de flesta av fullängdplattans olika moment. Den består av snabba partier såväl som mid- och slowtempo, för att inte glömma partiet med hederlig gammal tvåtakt, myser sångaren och man riktigt hör hur han gnider sina händer likt en ond ränksmidare. Vi har alltid velat göra en **Possessed**-cover fortsätter han och syftar på singelns andra spår. Jag har alltid trott att det skulle bli en låt från "Seven Churches", men så kom vi på att de hade gjort en låt som hette "Phantasm" som handlar om filmen med samma titel. När vi väl hade upptäckt det undanröjdes all tvekan. Vi är ju själva fans av filmen – har du sett den? Den hör hemma bland alla klassiska skräckfilmer, ett praktfullt "måste ses" exempel.

Skräckfilmer är utan tvekan en av de främsta grunderna till allt som Marduk skapar och Eriks texter är inget undantag. Men vem har inte en alldeles egen plats i hjärtat som brinner för 70-tals rysare med tecknat omslag och tandlösa monster?

– "Bleached Bones", mitt egna påhittt som tagen ur en skräckfilm, handlar om en mördare som förföljer sina offer och andra hemskheter för att till sist bruka sig av nekrofili. Andra spår på skivan som bygger på skräckfilmer är redan nämnda "Hearse" och "Night Of The Long Knives". Spår nummer ett, "With Satan And Victorious Weapons", var det Mogge (Morgan Steinmeyer

Håkansson, gitarr) som skrev. Sista spåret, där hade vi egentligen lite otur, för Mogge hade en skiva med medeltida dödsmarscher på och det vore ju coolt att prova det som outro tyckte vi. Någon nämnde att det var musiken från "A Clockwork Orange" (1971) först när allt var klart. Om man kollar på rullen idag förstår man den och uppskattar den på ett helt annat sätt jämfört med tidigare. Då var jag tio år och förstod inte alls ett ord som "ultraviolence". Stanley Kubricks filmer är schyssta, men man vill ju ha sitt egna material att komma med, så det var jävligt trist.

Herman vs Marduk

Egna hopkokade rysarscenarion alltså, om mördare, monster och ....pesten? Ja, vissa historiska grundstenar står faktiskt att finna om man tittar riktigt noga. Även om själva skildringen innehåller lika mycket sanning som Ingmar Bergmans film, "Det Sjunde Inseglet" från 1957 där Max Von Sydow spelar schack mot döden.

– "World Funeral" är min alldeles egna version av pesten kan man säga. Spåret har absolut ingenting med historiska återgivningar á la Herman Lindqvist att göra utan handlar om pesten personifierad. Som en mördande varelse rör den sig mellan världens fyra hörn, med målet att döda allt som kommer i dess väg. Man trodde ju på den tiden att världen var platt.

Den värsta pestperioden under 1300-talet, var kyrkans tid och all makt låg i dess händer, vilket självklart hindrade såväl vetenskapsmän som läkare i deras sökande efter botemedel. Råttan, den riktiga boven i dramat, eller rättare sagt de loppor som kom med råttan nämns överhuvudtaget inte i dåtida skrifter. Trots att städer såväl som landsbyggd var totalt översvämmade av råttor på den tiden, inte minst döda sådana så finns enbart två kända litteraturbeskrivningar som överhuvudtaget nämner råttor - som ytterligare ett offer av pesten.

– Herman och andra historiker kan ha intressanta aspekter på det förflutna, men det är inte så jag väljer att skriva mina texter och jag tror inte att lyssnarna vill ha det så. Läste förresten en annan skildring av händelsen någonstans. Där stod det om en präst eller biskop som uttalade sitt förakt mot människor som hade ätit god, dyr mat. Det värsta man kunde göra efter det var att mätt och belåten sträcka ut sig på en bänk. Det var detsamma som att stirra pesten i vitögat. För att undvika insjuknande skulle man istället leva gudfruktigt och inte synda. Vilket skitsnack egentligen, helt i enighet med kyrkans lögnaktighet.

Kyrkan vs Marduk

Nu när du ändå har tagit oss dit får du gärna beskriva Marduks ställningstagande, till kristendom och religion överlag, hur bör ni uppfattas?

– Det råder idag ingen tvekan om att det som kyrkan gör och alltid har gjort är fel. Religion är uppbyggt på så många lögner, men vi kommer nog alltid att uppfattas på fel sätt av vissa idioter, som vi skiter i.

Vill du förklara hur Marduk skall uppfattas?

– Nej, jag skiter i vad folk tycker eller tänker. Däremot avskyr jag verkligen kyrkan, den är så full av skitsnack och bibeln ska vi inte snacka om. Den har tolkats om och om igen, med helt ny innebörd varenda gång...

Eriks nu eldiga utlägg om kyrkan är varken vackert, fåordigt eller kort, men när han når slutstycket "....konspiration ända nere i Vatikanen" är det slut. Det är nästan så att du låter lite arg, skrockar jag.

– Närå, jag är inte arg, men jag börjar däremot bli lite varm i kläderna nu.

Okej, då så, vad sägs om stycket:
"Jag gick till Job. Jag slog ihjäl hans fru och brände ner deras hus. Sedan släpade jag den skrikande mannen ut på gården och hängde honom i det första fruktträd han hade. Han förtjänade det verkligen inte, men jag gjorde det ändå."

Raderna är tagen från boken "När Änglar Dör" (Andreas Roman), som beskriver Guds skapelseprocess på ett något vinklat sätt. Kolla upp den...

– Introt, kom jag att tänka på, är taget från filmen "I Rosens Namn", som du kanske har sett?

Om jag har? Jag lyser upp när detta mästerverk omnämns. Handlingen utspelar sig, kortfattat, på ett kloster med hemliga gångar som bara en av munkarna, den äldste, känner till och i dessa gångar finns ett bibliotek med böcker som mer eller mindre motbevisar bibeln. När mästerdetektiven Sean Connery till slut avslöjar boktjuven förvandlas allt till ett enda inferno.

– Å ena sina har vi då Sean som springer runt och harklar klyschor, å andra sidan den där galna munken som gör allt för att hemlighålla böckerna – till och med mord! De tror sig kunna ta till vilka knep som helst.

Variation vs Marduk

Okej, okej, jag tror jag fattar, men om du inte vill förklara vad Marduk står för, vilka är då personerna bakom Marduk, vilka är ni när ni har skrubbat bort ert corpsepaint och går och handlar messmör?

– Jag handlar inte messmör, för jag tycker att det smakar skit! Skämt å sido, corpsepaint är något vi enbart använder till showen, det är en livegrej helt enkelt. Något man har märkt fortfarande fungerar, det märks att publiken blir helt vild, bara av det lilla sminket. Sedan är det ju en kul grej, att spexa lite.

Hur ska man beskriva oss då? Till att börja med är Bogge (Roger Svensson, bas) den tystlåtne killen som inte säger så värst mycket. Han sitter alltid längst bak i turnébussen och replikerar "Det ä bare å åke me å hålle käft". Medan Mogge är den av oss som sitter inne på det bästa musiköratt. Han är begåvad och kommer ofta med idéer och förslag och är ofta bra att snacka med. Emil (Dragutinovic, trummor. Även i Jönköpings **Legion** Förf. Anm.) är ju ny så han håller sig mest på sin kant, lite försynt. Fredda (Fredrik Andersson) snabb som tusan på skinnpisk, var mer punk än Emil – tryck på knappen så spelar han, ungefär. Han smattrade på, men mycket intressantare än så blev det aldrig, medan Emil bevisar sin musikbegåvning både på gitarr och piano. Så det är vår man det! Själv är man väl frontmannen, ungefär.

Peter Tägtgren står kvar som den ständigt återkommande femte medlemmen, eftersom han under en lång tid har varit den naturlige producenten, så även till "World Funeral". Erik tvekar inte, att använda sig av någon annans förmåga har aldrig kommit på fråga, men blir det inte lite som om man stannar i utveckling om man använder sig av samma producent? På den punkten vore det kanske bättre med en viss variation?

– Vi har aldrig märkt av något sådant, lika väl som Peters kunskaper har ökat med tiden förbättras också tekniken i Abysstudion. Ofta märks det att han har sysslat länge med det han gör för han vet hur man gör, på det är hans kunskaper omätbara. Det brukar vara jädrigt skojigt att spela in där och traditioner måste man ju hålla på, som till exempel den att vi super till innan vi går in och lägger på sången.

Öl vs Marduk

När väl ölstopen sedan står på bordet kan det dock dessvärre bli svårt för grabbarna att hålla igen och ett enkelt skojbråk urartar lätt.

– Peter slet sitt hår när Bogge och Mogge fyllnade till och i tumultet rev ut drickat i studion. Den stackaren får vara med om mycket, men utrustningen var faktiskt det enda som höll så vi fick göra lite övertidsarbete den helgen och spela in allt igen.

Variationen kom till bandet i en annan form, man valde att gå lite annorlunda tillväga vid inspelningen av "World Funeral" – som i helhet sträckte sig över en månads tid. Efter att ha slutfört inspelningarna åkte man hem och kom sedan tillbaka efter två veckor då det var dags för slutmixningen. Man tyckte sig nu få en bättre distans till arbetet.

– Vi tyckte att vi skulle lägga ner mer energi på skapandeprocessen av den här skivan, jämfört med vad vi var vana vid från tidigare inspelningar. Kan du tänka dig att vi inte lade ner mer tid än tre timmar när vi lade på sången på "La Grande Danse Macabre"? Det blev i stort som

att spela in skivan live i studion, men samma sak innefattar mixningen. Att köra allt i ett sträck och sedan tro att man kan göra en bra mixning är bara att lura sig själv. När det gällde själva skapandet tog vi också andra vägar inför den här plattan. Mogge och jag brukar i vanliga fall gå hem till vårt för att i lugn och ro sitta där och gnugga tankeknölarna med en gitarr, ett instrument jag enbart på grundnivå hanterar. På "World Funeral" har istället alla varit med och skapat tillsammans i replokalen.

MTV vs Marduk

Redan förra året föddes en speciell tanke i huvudet på Erik. Det var under en hårdrocksshow på den tyska metalkanalen "Viva" som han smakade blodad tand av att stå i rampljuset. Promotionvideo, löd drömmen.

– Det var egentligen ingen direkt "show" i dess rätta benämning, muttrar han. Där var jag, Olve (Eikemo, alias Abbath) från **Immortal** och Corpsegrinder från **Cannibal Corpse**. Speciellt Olve och jag har alltid kommit bra överens, inte minst på turnéer då vi brukar sitta längst fram i bussen och dricka öl, som du förstår konsumeras det en del på vägarna. Vi sitter ofta så och pratar om allt mjöligt, långt in på småtimmarna medan bergsmassiven tornar upp sig framför våra ögon. Det är inte bara vackert utan också något av en tradition.

Men finns det verkligen någon kanal som skulle visa era filmer idag?

– Idag finns det inte en chans att vi skulle bli spelade på en kanal som ZTV eller MTV, så jag förstår om du tycker att det verkar konstigt att vi gjorde promotionvideos, men vi gjorde det bara, sedan får vi se om någon är tuff nog att våga visa dem. Förr fanns ju "Headbangers Ball" och andra bara program, men det var längesen, så det är väl till kanaler som "Viva" vi får lägga vår tillit.

I årets almanacka skall det inte stå Marduk på två platser utan tre, även om det sista inte är mer specificerat än till senhösten. Utöver släppet av singeln den 10:e februari och albumet den 24:e samma månad gör man sig nu klar för inspelningen av en DVD. En godbit, speciellt för de som missade förra årets släpp av den limiterade och numera slutsålda boxen med samma titel som sista spåret på årets skiva – "Blackcrowned". DVD:n, huvudsakligen en livedvd, som skall spelas in på tre platser under sommarens Europaturné kommer utöver 60 minuter livematerial bestå av annat extramaterial och de två promotionfilmerna. Allt detta godis levereras från deras eget bolag, till råga på allt. Blooddawn Production har funnits med i bilden sedan "Obedience" släpptes för tre år sedan och allt verkar gå bra.

– Vi hade blivit blåsta av både No Fashion och Osmose innan det stod klart att Blooddawn var den enda riktiga utvägen. Allt ett bolag tänker på är hur mycket pengar de måste tjäna, på ett eller annat sätt och då kommer ofta banden i kläm. På sätt och vis förstår jag skivbolagens problem också men någonstans måste gränsen dras. Känslan av att styra över pengarna själv gör att man får en annan kontroll, samtidigt får vi en utmärkt överblick. Att göra en **Satyricon** och signa ett majorbolag som Sony kan vara en bra, kortsiktig lösning tills den dagen då de står där och hötter med ena näven och håller direktiv och bestämmelser i den andra. Helt plötsligt har man inget att säga till om när bolag har bestämt att det ena eller det andra bör förändras för att man skall följa trenden med högre försäljningssiffror. Även om man vill så är det inte bara att be dem att dra åt helvete när det händer.

USA vs Marduk

Förutom Marduk sysslar de fyra egentligen inte med någonting annat, bandet ger dem nog inkomst för att de ska kunna leva på det, även om Eriks fingrar kliade för mycket för att han möjligen skulle kunna hålla sig lugn. Han öppnade därför i november förra året en tatueringsbutik som nätt och jämnt går runt. Pengar är inte alltid det viktiga, hävdar frontmannen. Trots detta underbara, nästan problemfria leverne har dock varje ros sina taggar och i Marduks fall heter den USA.

– Vi har varit där en gång, 2001 och det var visserligen ett slitsamt turnerande det året, men vi hade fruktansvärt roligt, trots allt. Vi hade gärna återvänt också om det inte vore för händelserna den 11:e september samma år, vilket ledde till att alla besökare nu granskas under lupp och med vårt förflutna är det ganska självklart att vi inte kommer in. Men, vi klarar oss ändå, man skall inte gråta över spilld mjölk.

Det märks att han försöker låtsas som ingenting – visst kanske de klarar sig ändå, men de gör självklart stora marknadsföringsförluster varje år på att nekas turnerande i USA. Under Marduks framträdande i Los Angeles söktes de upp av ingen mindre än Lucifer själv – Glenn Danzig. Där skapades en vänskap som skulle vara.

– Han kom till vår show och sa att han gillade musiken, han lyssnar tydligen jävligt mycket på blackmetal, senare ringde han upp oss personligen och erbjöd oss en USA-turné tillsammans med **Danzig**, vilket vi självklart tackade ja till. Eftersom vi är stora fans av deras musik kom det som ett stort nederlag att vi inte fick hänga med bara för att staten förbjöd oss inträde.

Att det amerikanska luftfartsverket har skickat ett personligt brev hela vägen till Norrköping där han klart och tydligt tackar för Marduks musik såväl som vilja att ta sig en sejour i landet hjälpte föga. I slutänden är det högre instanser som beslutar om vem som får beträda amerikansk mark eller inte och Marduks musik står tydligen inte på topp hos de tjänstemännen. Till slut packade Glenn själv ihop sina prylar och sin orkester och flög över Atlanten, även han måste ju promota sina skivsläpp ibland.

– Att få vara på turné med **Danzig** var som att få en dröm besannad. Det är en stark känsla att få sitta vid sidan av scenen och titta på sin idol i aktion. Helt underbart.

Tiamat vs Marduk

Enligt Sumerisk gudasaga är Marduk beskyddaren av den heliga staden Babylon (2000 f kr - 539 f kr). Marduks störste fiende heter Tiamat, en kvinnlig skapelsegudinna som i en kamp med Marduk möter sin överman.

Efter att Marduk spräckt hennes mage med en pil fortsätter berättelsen:

"Then, returning to Tiamat, he split her skull and cut the arteries of her blood and as he contemplated the monstrous corpse, he conceived works of art. He clove the body like a fish into its two parts."

– Sumerisk mytologi går inte att jämföra med kristen sådan, för den består av en hel uppsjö gudar och krafter som slåss för vardera sida. **Marduk** representerar där "The Elder Ones" medan **Tiamat** tillhör "The Ancient Ones". Om man översätter ordet **Marduk** blir det Gud. Så egentligen är baktanken med bandnamnet **Marduk** att skapa en sorts finurlig blasfemi.

Jo, visst är det en hädelse att i guds namn skapa det Erik & Co. Gjort, men vem skvallrar? Inte jag.

BLOOD RED THRONE

Med medlemmar från tungviktare som till exempel Emperor, Satyricon, Carpathian Forest, Cobolt 60, Slagmark och Scariot är Blood Red Throne absolut ett mangelpaket att hålla ett getöga på. Med sitt andra fullängdsalbum på diskarna i vår kan man inte längre blunda för den brutala verkligheten; norrmännen har fått blodad tand och lär inte ge sig förrän du gett efter. Slavestate räds inte utan serverar härmed en färgstark intervju med Blood Red Thrones vokalist Mr.Hustler.

TEXT: LARS EKENRYD - BILD: HAMMERHEART

Att deathmetal hyser en pikant förkärlek till blod, ond bråd död och lemlästning är för de allra flesta lika självklart som att hip-hop(are) är ett enda stort skämt. Några som anammat detta koncept till fullo är den norska kvintetten Blood Red Throne. Trots sin ganska korta existens, bildades 1998, har combon lyckats göra sig ett namn och inte minst släppt två fullängdare "Monument of Death" (2001), "Affiliated With The Suffering" (2003) och en mcd "A Taste for Blood" (2002). Därtill kan läggas en demo, "Deathmix 2000" från 2000, som även finns med på "A Taste For Blood". Med Tchort (ex-Emperor, ex-Satyricon, Green Carnation, Carpethian Forest) på gitarr i frontlinjen borgar det för mangel av magnifik kvalitet. Naturligtvis är ingen kedja starkare än sin svagaste länk, så Blood Red Throne befolkas även av Daniel Olaisen aka Død (ex-Satyricon, Cobolt 60, Scariot) som andra gitarrist, Flemming Gluch alias Mr.Hustler (Cobolt 60) på sång, Erlend Caspersen (The Allseeing Eye) vid basen och Espen "Beist" Antonsen (Slagmark) bakom trummorna. Espen är den medlem som senast tillträdde lineupen, som ersättare för Freddy B.

Det är med blandade känslor som jag registrerar att det istället för det inbokade intervjuoffret Tchort är Mr Hustler jag har på tråden. Med fem dagar kvar till år 2003 har Tchort gått och blivit sjuk och därför inte förmögen att genomföra en hård utfrågning av Slavestate. Chicken! Nåväl, jag väljer att gå ut lite mjukt med en fråga om hur spelningarna i bland annat Sverige förlöpte.

– Vi spelade i Göteborg, Västerås och Trollhättan. Det var inte så mycket folk på konserterna, men de som kom gjorde ändå ett bra jobb. Vi är helnöjda med det.

Jag såg er inte i Sverige, men däremot i Oslo, där ni spelade helgen innan. Vad tycker du om den spelningen?

– Det var samma sak där, inte så mycket folk som man hade kunnat önska. Vi hade en spelning dagen före spelningen på Betong i Oslo. Vi spelade i Sandnes, rakt ut från Stavanger, på ett ställe som heter Tribute. Där var det vi och **Zyklon** som spelade och det blev utsålt. Det gick väldigt bra!

Tyngre live

Vid tiden för intervjun har inte den kommande miniturnén med Severe Torture i Belgien och Holland ägt rum ännu. Tre gig ska avverkas under lika många dagar under 21 - 23 februari 2003. Severe Torture är ju ett svinbra band, kan jag inte hålla mig från att utbrista. Nästan lika bra som Blood Red Throne, tillägger jag minst lika snabbt.

– Bara nästan!, skrattar Mr Hustler

När vi kommer in på att tala om Blood Red Throne live är det inte mer än rätt att även påpeka för Mr.Hustler att i mitt tycke skiljde sig ljudbilden avsevärt live i jämförelse med de studioutgåvor som släppts. Han erkänner att det visst är skillnad i ljudet mellan live och studio, och berättar villigt om hur ljudmannen använder sig av olika finesser, som till exempel försening, vid liveframträdanden.

– Vi har en ganska erfaren ljudtekniker med oss som sköter alla dessa små finesser och som gör att konserten också lyfter en del.

Ljudbilden lät på något vis tyngre överlag live. Tyngre och stökigare på något vis, om man säger så?

– Jag har inte själv sett någon av de filmer som spelades in under spelningarna. Men vad jag har förstått så lät det ganska tungt.

Död, blod och fördärvelse

När jag nämner att jag inte var fullt nöjd ned ljudet vid spelningen på Betong har Mr.Hustler svårt att förstå vad jag menar. Jag försöker förklara hur jag uppfattade det som aningen grötigt, men beslutar mig strax för att gå vidare och lämna ämnet. Istället försöker vi reda ut vem som gör vad i Blood Red Throne. Tchort och Død är upphovsmännen till bandets existens och även till huvuddelen av text och musik i produktionen. På senaste plattan har dock även Mr.Hustler fått utrymme att skriva texter. Det är även andra delar på "Affiliated With The Suffering" som skiljer sig från tidigare verk, menar Mr.Hustler.

– Produktionen är lite annorlunda. Vi har satsat på, vad ska man kalla det ... brutalitet och skitigare ljudbild. En smutsigare ljudbild som ska skapa en stämning av död, blod och fördärvelse.

Men det är ju inget nytt för Blood Red Throne?

– Nej, det är det vi kör hårt på!, skrattar Mr Hustler

På samma sätt som ni nu tagit in mer element av döds på scenen har ni kanske då även dragit er åt den mer levande känslan á la döds på "Affiliated..."?

– Ja, det skulle jag nog vilja påstå. När det gäller live-framträdandena så har vi nog inte gått in för att förändra soundet, men på nya skivan har vi nog gjort det. När man hör på "Monument Of Death" så är det ett väldigt rent ljud i stort sett hela tiden. Det är ett klart ljud, liksom. På den nya skivan har vi satsat på att få en mer allvarlig atmosfär helt enkelt. Vi vill ha en ljudbild som inte är fullt så ren, fastän du ändå kan höra detaljer. Det tycker vi att vi har lyckats med. Det gör ju att skivan får en ganska egen atmosfär.

Skulle du vilja nämna något mer som är utmärkande för den utvecklingen Blood Red Throne genomgått under åren från start fram till nu?

– Ja, vad kan jag säga... Utvecklingen har väl sin gång... När det gäller utveckling så försöker vi nog göra det mer kontrollerat brutalt, inte nödvändigtvis genom hastighet, men med brutalare riff. Man kan ju gott säga att den senaste plattan är betydligt mer brutal än den första utgåvan.

Det är vad man kan kalla er ledstjärna; ju brutalare desto bättre?

– Men inte brutalt genom att dra upp hastigheten. Vi kan få till det väldigt brutalt med grooveriff, inte så snabba trumtakter och så vidare.

Bortsett från den brutala musiken kan man väl även lägga till den minst lika brutala framtoning och image Blood Red Throne på sätt och vis stiliserat i ert koncept?

– Vi försöker köra en stil som känns igen som typisk för **Blood Red Throne**, men genomgående brutalitet, död och sådana saker. Har du sett omslaget på skivan? Det går ju igen på skivorna att vi använder blod och sånt på omslagen. Vi är ute efter att skapa en igenkännbar stil för **Blood Red Throne**. I det sammanhanget kommer även namnet på den nya skivan in, "Affiliated With The Suffering", som helt enkelt betyder att allt vi gör härrör ur lidelsen – blod, död, smärta och hela bagen.

Ska det vara, så ska det vara ...

Fritt översatt kan titeln med viss finess översättas till "Sammankopplad med Lidandet" vilket helt riktigt ligger i linje med Blood Red Throne, precis vad Mr.Hustler just deklarerat. Tar man och kikar även på de tidigare plattorna rinner de sista tvivlen snart ut i sanden och man förstår att blod är extra kul i normännens värld. Inte nog med det; som limiterad version av "Monument Of Death" följde även ett självmordskit med.

– Specialutgåvan kom ut i 1000 exemplar, om jag inte missminner mig. Bland annat fanns det med ett rakblad som det stod "Dead Humans" på. Dessutom är dessa utgåvor numrerade med ett bläck som blandats med vårt blod. På skivan står det typ "Du har kopia 640 av 1000" och det talet 640 är skrivet med ett bläck som har blod från oss, alla i bandet. Ska det vara så ska det vara ....

Oh, fan! Men har ni sålt av alla dessa exemplar, blev de censurerade eller hur gick det?

– Nej, däremot följer det med en lapp i påsen där det klart och tydligt står att Hammerheart inte är ansvarig för något som finns med i påsen, skrattar Mr Hustler.

Detta ligger även det i linje med ert koncept, att man ska vara lite självdestruktiv samtidigt?

– Ja, gärna det. I en lite galen mening... Att man är lite "insane" när man lyssnar på **Blood Red Throne** och kommer in i den stämningen. Inte så att vi vill att någon ska ta det där rakbladet... men är det så att någon gör det så är det ju bra PR för bandet, hehe. Det finns ju en anledning till att det heter just deathmetal. Då ska det innehålla mord och död i alla former.

Ny trummis

Er tidigare trummis Freddy B (Freddy "Fred the Shred" Bolsø) lämnade bandet efter "Monument Of Death". Vad kommer det sig?

– Det kommer sig av hans jobb. Han blev tvungen att flytta från Kristiansand till Trondheim, och det är långt härifrån. Det blev helt enkelt inte möjligt att fortsätta i bandet. Det är synd eftersom det är en enormt bra trummis. Han kan spela allt helt enkelt. Flink fyr! (= duktig kille!)

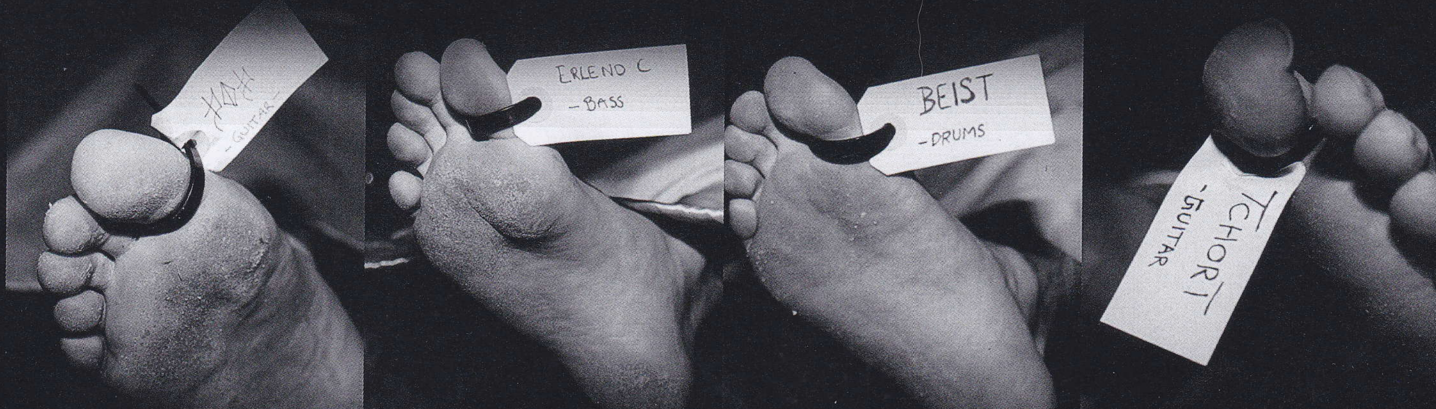
Det handlade alltså mer om avståndet än om att han fick kicken eller meningsskiljaktigheter?

– Nej nej! Det hade inget med det att göra. Det var avståndet som gjorde det omöjligt för honom att vara kvar i bandet. Espen "Beist" Antonsen bor i och för sig i Kristiansand, som ligger lite norröver. Men han är flexibel och villig att komma på repen, så det fungerar bra.

Vad har det inneburit att få med Beist i Blood Red Throne, istället för Freddy B?

– Han har sin speciella spelstil. Han är bland annat väldigt duktig med dubbelpedalerna och kör mer på det. Det är bra! Freddy B har en lite mer teknisk spelstil än vad Espen har.

Espens inträde i bandet har på sätt och vis tillfört

bandet något som låg i linje med ert sound och samtidigt fört det framåt?

– Han har kanske inte fått en så väldigt stor betydelse; men när man får en ny kreativ medlem i bandet så påverkar det soundet naturligtvis. Hade Freddy B fortsätt med oss så vet jag inte om det hade skett så stora förändringar, men det hade nog varit möjligt även med honom.

Avdelning Tchort

Eftersom det tilltänkta intervjuoffret var tänkt att bli Tchort är självklart även en del av frågorna formulerade att riktas mot just denna gutt. När jag istället frågar Mr.Hustler om produktionsförhållandet vid senaste albumet visar det sig att han ändå kan bidra med en del svar. Att Tchort har en speciell vision för Blood Red Throne och därför ivrigt deltar under hela produktionen, som co-producer och så vidare. Huvudsakligen verkar det helt klart vara Tchort som, när det gäller sound och produktion, är betydligt mer i studion för inspelning än vad Død är. I vilket fall när det gäller produktionen, förtydligar Mr.Hustler. När det, som sagt, gäller låtskrivning är de båda lika mycket involverade.

Vad jag förstår så är Tchort även involverad i de kringliggande bitarna med artwork, foto och så vidare?

– Det är egentligen mest hans idéer som kommer på layouten.

"Affiliated With The Suffering" är er sista kontrakterade platta på Hammerheart. Vad kommer att hända efter den – är det ett förnyat kontrakt med Hammerheart som gäller?

– Om ett nytt kontrakt med Hammerheart blir skrivet, det vet jag ännu inte. Det är mycket möjligt... Kanske ser vi oss om efter något annat bolag, men jag vet inte ännu.

Seasons Of Mist har tydligen visat intresse?

– Ja, jag tror att de är intresserade. Allt jag kan säga är att vi kikar på lite andra avtal, men om vi signar Hammerheart igen vet jag inte.

Den nya plattan är inspelad i samma studio som tidigare plattor, DUB studios, Kristiansand. Men till skillnad från de tidigare släppen, som till exempel "Monument Of Death" som är mixad och mastrad av Henrik Larsson i Berno studios, har ni valt att mixa/mastra i Strype Studio, Oslo.

– Vi bytte till en ny studio för att prova något nytt. Vi ville prova att få fram det soundet på skivan vi var ute efter.

... och ni blev nöjda med resultatet?

– Ja, jag tycker det blev väldigt bra.

Det kanske blir Strype även i framtiden?

– Vem vet, kanske det. Eller så väljer vi att gå vidare och prova något nytt ännu en gång. Vi gillar att prova nya saker.

Ni kan inte säga att ni ännu funnit er till rätta, utan fortfarande är på väg?

– Egentligen är det så som du säger. Vi har inte hundra procent den stilen som gör att du kan säga "detta är **Blood Red Throne**", liksom. Vi har inte kommit dit ännu... Vi provar alltid något nytt, när man kan göra det.

Men inte i så måtto att ni kommer att bryta av i stil radikalt? Det blir ingen The Kovenant metamorfos?

– Nej! Är du galen?! Nej nej nej! Vi har mycket kvar att ge av det där vi kommer ifrån, och mycket bra death metal. Vi har mycket att ge ännu!

Är trummis i Cobolt 60

Med en smidig undanmanöver lyckas Slavestate inte helt osökt leda in frågeställningen på vart inspirationen till textförfattandet egentligen kommer. Eftersom Tchort ligger till sängs i förkylning blir det Mr.Hustler som får utnyttja lite av sin erfarenhet, främst från Cobolt 60 och även som nybliven textförfattare i Blood Red Throne, som får upplysa oss. Föga förvånande kommer den största inspirationen från vardagen och hur världen av idag ser ut. Se dig bara omkring, påpekar Mr.Hustler och fortsätter, välden är ganska sjuk. Sen är det ju filmer och annat som inspirerar.

– Jag ser en hel del skräckfilm som också ger bra inspiration. (skratt)

När det gäller Cobolt 60, är du mer involverad där än i Blood Red Throne?

– Där är det mest Død som står för gitarriff och sånt. Men när det kommer till att få allt på plats och spela in så är jag med.

Men Blood Red Throne är ändå ditt huvudband?

– Ja, egentligen är det det. Vi får se... Nu har vi ju bara gett ut en skiva med **Cobolt 60**, så det är inte så mycket att göra där. Vi håller på och får i ordning lite nytt material nu. Vi får se hur det ter sig med **Cobolt** – men nu är det **Blood Red Throne** som tar upp mestadels av tiden.

Vi vill ju inte veta av att du hoppar av Blood Red Throne innan den här intervjun kommer ut i Slavestate?!

– Nej, det är ingen fara. (skratt) Jag lovar att bli kvar! Det ger mig mycket att vara vokalist i **Blood Red Throne**. Väldigt mycket!

I Cobolt 60 spelar du även trummor, i kombination med sånginsatsen. Det ger dig helt olika positioner i de båda banden. Hur fungerar det att stå längst fram istället för att sitta längst bak?

– Jag gillar det verkligen.

Du får utlopp för ditt ego på ett helt annat sätt i Blood Red Throne också?

– Ja, det också, hehe. Det är den här lilla Mr.Hustler som ska släppas fram och göra jäkelskap. Det finns inget bättre än en riktigt bra konsert, tycker jag. Det är enormt bra!

Kombinationen av att både vara vokalist i ett av världens tuffaste dömetallband och att vara NDT-tekniker (svetsinspektör) verkar Flemming Gluch klara galant. Yrket som kontrollant av svetsfogar på oljeriggar och gasledningar innebär troligtvis ett minst så betungande ansvar som att tillfredställa en hungrig mobb av metallskallar framför scenen. Glädjande nog så sätter Mr Hustler musiken i första rummet och låter jobbet som tekniker stå åt sidan när det gäller. Tack och lov har han lyckats få till en beundransvärd deal med arbetsgivaren som ger honom den möjligheten att tacka nej till jobb då musiken kallar. Om det blir en driftstopp på en oljerigg och en NDT-tekniker måste till kan de allt få vänta, för då är Mr Hustler på turné.

Amerikansk respons

I ett försök att runda av återvänder Slavestate till ämnet "Affiliated With The Suffering" och frågar vilken respons skivan fått så här långt.

– Det vi hört är positivt. Folk visar helt klart ett intresse och det är kul. Vi hörde från USA, att när de hör band i Europa som försöker spela som till exempel **Origin** så ler de bara. Europeiska band försöker men klarar inte att spela lika fort som de amerikanska banden gör. Däremot hade de **Blood Red Throne** som en positiv referens då det gäller band från Europa som inte försöker spela så fort som möjligt. De tyckte att vi har vår grej och att vi gör det bra. Vi har mer av groovet i musiken. Vi spelar inte supersnabb dömetall, men groovie, riffbaserad. Det var väldigt bra respons tycker jag. När man får sådan feedback är det väldigt kul!

Osökt kommer vi därför in på den norska musikscenen, i synnerhet death- och blackmetal. Tror du det finns någon framtid för dessa inriktningar i Norge?

– Ja, absolut! Nog finns det många talanger som gör mycket bra musik i Norge. Du har sådana gamla... **Cadaver** till exempel! De var ju ett av de första dödsmetallbanden här i Norge och de lade ju ner under ett par år för att sen komma tillbaks som **Cadaver Inc.** Det är fort; inte så mycket deathmetal som de hade förr. Men det är bra! Jag tror det finns mycket bra på gång i Norge.

... som vidareutvecklar genren?

– Ja, i positiv bemärkelse.

Men det finns även band som driver iväg genren i rakt motsatt riktning. Vi nämnde Kovenant tidigare. Inte för att de har blivit dåliga, men däremot gjort en nittio graders svängom i sin utveckling.

– Det är folk som blivit lite för övermodiga, tror jag, hehe. Men visst, är det så att han i **Kovenant** vill göra den sortens musik så är det inget som hindrar honom. "Nexus Polaris" (1998) är ju riktigt bra. Kunde han bara vidareutveckla nästa skiva till att bli en bättre skiva än "Nexus Polaris" inom metal och inte sådana tekniska grejer som han sysslar med nu. Då tror jag det hade varit mer positivt för hans egen del.

Avslutningsvis är ändå Slavestate och Mr.Hustler rörande eniga om att man faktiskt kan göra en hel del inom genren, utan att dra iväg åt vare sig pop, techno eller rap.

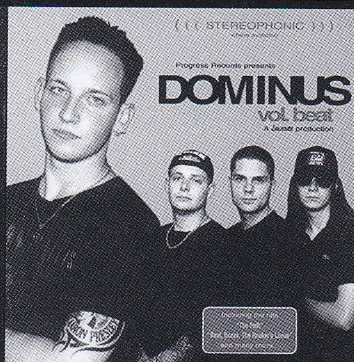
– Det är ju dessutom väldigt många band ute nu. Många känner sig kanske pressade att ta någon annan väg. Men känner man sig inte trygg i det man gör kanske dom inte ska göra det. När det är så många band är det nödvändigt att ha något speciellt för att kunna sälja bra. Många drabbas nog av panik och försöker göra något väldigt speciellt för att få sälja. Det är en kamp utan dess like och det ena bandet vill alltid överträffa det andra.

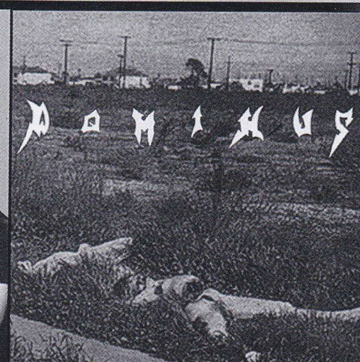
Men det gäller inte Blood Red Throne?

– Nope!

SLAVESTATE GRÄVER UPP LIK DEL 4: DOMINUS (1991 – 2001)

Helt plötsligt reste sig håren på armarna, de är visserligen inte många till antalet, men de gjorde i alla fall ett tappert försök. Året var 1996 och MTV:s Headbangers Ball (RIP) visade "Dancing With Magic" och det dröjde inte länge innan min första Dominus-platta var införskaffad. Dominus, med Michael Poulsen i spetsen gjorde deathmetal som inte gjorde avkall på vare sig groove, tyngd eller melodier.

TEXT: LARSA CARLSSON – BILD: NA

Dominus (som betyder härskare på latin) hann inte göra några kommersiella stordåd innan sagan tog slut 2001. Fyra fullängdare finns utgivna, alla på dansk/tyska etiketten Diehard under en period omfattande sex år. För den nyfikne är "The First 9" (1996) och "Vol. Beat" (1997) en mycket bra början, men även debuten "View To The Dim" (1994) och svanesången "Godfallos" (2000) är bra på sina sätt också. Historien började 1991 i den lilla danska hålan Ringsted och inleddes med två demos, "Ambrosias Locus" (1992) och "Astaroth" (1993) innan en vinylsjua och medverkan på samlingsplattor ledde till ett skivkontrakt. "View To The Dim" heter förstlingsverket och bjuder på medelmåttig deathmetal med stänk av blackmetal, inte minst imagemässigt. Satanism och ockultism var under de tidiga åren ett stort inslag i **Dominus** musik och den visuella biten runt omkring. Michael Poulsen har för varje skiva tagit sitt band bort från denna stämpel, det korpsvarta långhåret landade som tussar på golvet inför "The First 9" och förvandlades sedermera till femtiotalslook under "Vol. Beat"-eran.

Den primitiva ljudkvaliteten på "View To The Dim" lämnar mycket att önska, men bandet hann visa att mer skulle komma. Beskedet kom med efterföljande "The First 9" som är en konceptplatta, bestående av tolkningar av nio olika drömmar Michael Poulsen berikat sina sinnen med under nattetid. Ett mindre gemonbrott skedde med släppet av denna skiva, bland annat hamnade videon till "Dancing With Magic" i rotation på vissa TV-kanaler. "The First 9" hade det mesta man kunde önska sig av en deathmetalplatta på den tiden. **Hypocrisy** mötte **Dismember** med en gnutta gammal **Metallica** instoppat. Självklart kan man även dra paralleller till andra danska deathmetalstorheter som **Illdisposed** och **Konkhra**.

Line-upen har alltid varit ett eget kapitel i **Dominus** historia, då omsättningar på bandmedlemmar har varit omfattande. Vid släppet av "The First 9" hade bandet flyttat från lilla Ringsted till stora Köpenhamn, men tappat Mads Hansen (gitarr) och Jess Larsen (trummor) på vägen dit. Ersättare hittades i form av Pete Storm respektive Lars Hald (som för övrigt haft ett förflutet i **Illdisposed**, dock inte på någon skiva) .

Efter framgångarna med "The First 9" var förväntingarna höga, de flesta som fastnat för **Dominus** var överens om att ett större genombrott var i antågande. I mitten av nittiotalet var dock hela deathmetalscenen satt i en djup lågkonjuktur, de flesta sökte nya vägar från deathmetal. När **Entombed** dessutom släppt "To Ride, Shoot Straight And Speak The Truth" våren 1997 var det inte många band kvar som ville spela äkta deathmetal längre. Michael Poulsen var själv trött på det mesta inom den extrema scenen. Allt var patetiskt i hans ögon, inte minst den rådande blackmetaltrenden. Beviset på att Poulsen ville ta avstånd från scenen gavs genom "Vol. Beat", tillika **Dominus** tredje fullängdare. Redan vid åsynen av det orangefärgade omslaget, med bandmedlemmarnas nyllen i fokus på värsta popmanér, insåg man att en kraftig förändring hade skett med bandet. Deathmetal och orange har aldrig kommit överens och kommer aldrig att göra heller. Den ondska och ockultism som bandet visade upp i början av karriären var utbytt mot 50/60-tals rock n´roll och Elvis Presley-doftande image. Tyngden i gitarrerna fanns kvar, dock filtrerade genom svängig rock n´roll och en markant analog ljudbild.

Efter första genomlyssningen stod man som ett fån och inte fattade någonting, vad fan är det här? Men när chocken väl lagt sig och låtarna klivit ut ur dimman (eller brylkrämen kanske man skall säga?) började leendet klättra högre och högre upp efter kinderna. Idag, sex år efter anländandet rankar jag fortfarande "Vol. Beat" som en av de absolut bästa death n´roll - albumen någonsin. Deathmetal som går hand i hand med 50/60-talsmusik på flera sätt. Tung dist, brylkräm, högt tempo, dubbla baskaggar och sist men verkligen inte minst starka kopplingar till Elvis Presley. Skivan gick riktigt bra längre ner på kontinenten, med vissa topplistplaceringar som följd.

Efter "Vol. Beat" var det länge tyst om bandet, det dröjde enda till slutet av 2000 innan fjärde skivan "Godfallos" dök upp. Någon regelrätt fortsättning av succéplattan blev det verkligen inte. "Godfallos" sammanfattar de tre tidigare **Dominus**-plattorna, det finns både det rockiga från "Vol. Beat" och det brutala från de första två skivorna. Ljudet är som rippat från "And Justice For All" med **Metallica**, som i mina ögon inte är bra i sig och framför allt inte bra för ett band som **Dominus**. Halva bandet var återigen utbytt inför denna skiva. Basisten Anders Nielsen Kjölholm som ersatt Jesper Olsen inför "Vol Beat", ersattes efter endast en plattas tjänstgörande av Franz Hellbos, som tidigare tjänstgjort för bandet som roddare. Brian Nielsen med meriter från ett lokalt **Metallica**-coverband fick hålla i trumstockarna efter Lars Halds avsked. "Godfallos" har sina höjdpunkter, bandets kanske bästa låt "Thine" finns med och avslutande "Angelsitter" får inte heller glömmas bort i sammanhanget. Många av låtarna hade säkerligen blivit bättre om ljudet inte hade plattat till all form av försök till sväng och fläskighet. Dock är det inte bara ljudet som man kan skylla ifrån sig på, skivan saknar den genomgående gnista som föregångaren genomsyrades av.

Sångaren/gitarristen Michael Poulsen hade redan aviserat för de andra i bandet att "Godfallos" skulle bli **Dominus** sista skiva och så blev det. I april 2001 gjorde kvartetten sitt sista framträdande någonsin, på hemmaplan i Köpenhamn. Pete Storm (gitarr) och Michael Poulsen hade planer på att starta upp ett nytt band efteråt, men de båda kom överens om att göra det på varsitt håll med nya förmågor. Michael startade upp **Volbeat**, och gick vidare med den stig som "Vol. Beat" trampat upp. Det är ju en annan historia, men som tur är har Slavestate letat reda på herr Poulsen nere i Danmark och kan därför redan på nästa sida bjuda på en intervju med honom och hans nya konstellation. Så vänd på bladet och stilla din hunger.

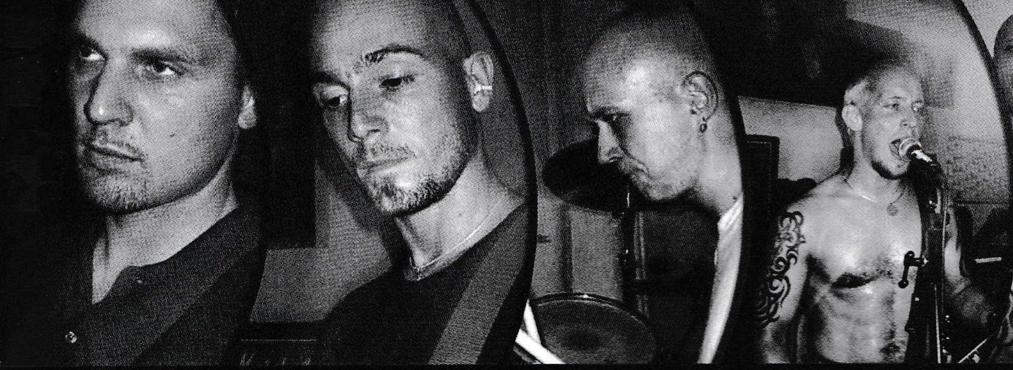
ATT UPPTÄCKA:

Dominus: "The First 9" (1996), "Vol. Beat" (1997) och "Godfallos" (2000)
Volbeat: "Volbeat" (demo, 2002)

TIDIGARE LIKGRÄVNINGAR:

Nummer 1: Dan Spitz (Anthrax)
Nummer 2: Possessed
Nummer 4: Carcass

Ur spillrorna av Dominus bildades hösten 2001 Volbeat, som måste ses som en nystart för sångaren/gitarristen Michael Poulsen, som nu lämnat dödsmetallen helt bakom sig. Volbeat låter andra band spela döds hur mycket de vill, själva levererar de tung rock n´roll som om de vore världsledande.

TEXT: LARSA CARLSSON - BILD: WWW.VOLBEAT.DK

Volbeat har fått en sällan skådad start på karriären. Den självbetitlade debutdemon hade inga som helst problem att sopa hem en femma i betyg i förra numrets demospalt. Aldrig trodde jag att vers/refrängstuket skulle kunna kännas så pass fräscht som när denna Köpenhamnskvartett ser till att den mest stelbente rycks med. Rockabilly möter punk och metal i en härlig psykos, där Poulsens Elvis Presley-influenser lyser igenom på ett charmerande sätt. Dansken, till vardags lärarassistent åt en sjätteklass och personlig assistent åt en handikappad kille, är mäkta glad över responsen som bland annat Slavestate givit hans band. Glädjen är dock ömsesidig, då Volbeats demo lyst upp vintern för mig vid en mängd tillfällen. 27-årige Michael Poulsen är frontman för världens bästa osignade band för tillfället. Se till att komma ihåg vart ni läste om Volbeat först ...

Michael, det är kul att det har gått som bra för dig och bandet, hur står det till just nu?

– Allt är väl. Min gitarrist Teddy är på semester och han kommer att vara tillbaka först i slutet av mars. Så vi använder tiden till att skriva nya låtar och marknadsföra vår demo-cd.

Er musik är svår att placera. Får man en dödsmetallskiva i handen så är chansen 90 procent att de är klonade Morbid Angel eller At The Gates-riff av varierad kvalitet. Även om man hittar influenser, så kan jag inte påstå att Volbeat har kopierat någonting annat rakt av. Vad har influerat dig och Volbeats musik?

– Oh shit, jag lyssnar på så många olika sorters musik. Jag varken köper eller lyssnar på metal längre, men jag har fortfarande kvar några bra gamla album att slänga på vid speciella tillfällen. Mina vänner inspirerar mig mycket. En dag fick jag ett samtal från en av mina bästa vänner, och han talade om för mig att han var sjuk. Jag sade att han borde dricka te och gå och lägga sig eller att göra något. Sedan berättade han för mig att han hade fått cancer i ändtarmen och att han inte visste vad som skulle hända honom. Jag talade mycket med honom under den tiden och skrev en låt, "Always" tillägnad honom. När han hörde låten började han gråta, eftersom den betydde så pass mycket för honom. Jag talade om för honom att de är den bästa låt jag har skrivit, på grund av den känslomässiga inverkan den hade på mig. Han mår dock bra idag, läkarna gjorde ett bra jobb. Man skall visa sin uppskattning för sina vänner så länge man har dem, man vet inte vad morgondagen bjuder på. När det gäller musik så är det svårt att säga. Just nu lyssnar jag mycket på gangsta rap/hip hop, men det är inget som inspirerar mig. Jag lyssnar fortfarande mycket på **Elvis Presley** och rock n´roll från hans tid. Annars är det **Social Distortion**, **Mike Ness**, **Manic Street Preachers**, **The Cult**, **Metallica**, **James Carr**, **Muse**, **The White Stripes**, **16 Horsepower**, **Bruce Springsteen**, **Lifehouse**, **Prime**, **Strokes**, **A-ha**, **Kent**, **Blink 182**, **Zeebrahead**, **Motorhomes**, **B.R.M.C.C**, **Train**, **Iced Earth** och en massa annat som jag lyssnar på. Influenser sade du ... Jag måste säga **Elvis Presley**, **Black Sabbath**, **Social Distortion**, **Mike Ness**, **Manic Street Preachers**.

Att Volbeat är värda ett skivkontrakt är i mina ögon och öron självklart. Hur har det gått hittills på den fronten? Vilken typ av skivkontrakt är bandet ute efter och har några bolag visat intresse än så länge?

– Ett kontrakt som gör att bandet äger hela världen, hehe. Nej, vi vill bara ha ut vårt material till folket, och arbeta med en etikett som vet vad som krävs. Det kan ta fyra år innan ett bolag ens öppnar paketet och det är så frustrerande, eftersom vi är redo nu. Några bolag som visat intresse, har varit för små och inte kunnat göra tillräckligt för oss och vissa har helt enkelt inte varit intresserade. Det mesta av materialet vi har sänt iväg har inte blivit öppnat ännu, och jag tycker utan att skryta att vår musik är värd någonting. Det är upp till bolagen att öppna de jävla paketen och lyssna på det. Så vi får se vad som sker med tiden.

Även gamla dödsrävar gillar bandet

Som jag tidigare nämnt hade Volbeats debutdemo inga problem att hämta hem full pott i förra numret av Slavestate Magazine. Nära och kära runt omkring mig har inte haft några invändningar alls, utan har bara spätt på superlativen. Hur har responser i övrigt varit?

– Responsen har varit riktigt bra och det mest intressanta är att många gamla **Dominus**-fans verkar gilla det. Många lär tycka att det är skit. Men det är okej, eftersom vi inte är här för att göra alla nöjda. Det kunde varit kul, men det är inte möjligt. Vad jag verkligen gillar med **Volbeat** är att vi har en bredare publik och lyssnarkrets än **Dominus**. När vi var i studion och spelade in kände jag att det var bra låtar, men jag blev verkligen förvånad när så många olika sorters människor blev alldeles till sig av låtarna. Men återigen, vår stil innehåller så många olika stilar, men det finns en röd tråd och det är lätt att sjunga med till dem. Nu är vi i behov av att skivbolagen lyssnar på materialet och förhoppningsvis delar samma reaktion som dem som hört det.

Finns det något nytt material skrivet och klart för framtida utgåvor med bandet?

– Ja, jag tror vi har omkring åtta nya låtar för tillfället. Det är samma stil som tidigare, men självklart har vi försökt att ge de nya styckena fräscha infallsvinklar. Vi kommer förmodligen att gå in i studion med Jacob Hansen (**Invocator**) för att spela in några av låtarna, och få ett fetare ljud. Han tror att han kan få ut mer av oss än Take One Studio och det låter intressant för oss.

Det som utmärker Volbeat är inte riffen utan låtarna, vilket väcker intresset hos mig för hur låtverkstan fungerar. Skriver du allt på egen hand eller jammas låtarna ihop i replokalen?

– Jag skriver all musik på samma sätt som jag gjorde i **Dominus**. Jag känner mer frihet i låtskrivandet nu, och när du gör det så tror jag att du blir mer produktiv. Men jag har alltid varit produktiv, men under olika omständigheter. Det är inte på grund av att jag spenderar mycket av min tid med min gitarr, för det gör jag inte. Om en sång fungerar inom femton minuter så lämnar jag den och provar något annat. Ibland skriver jag en låt en halvtimma innan jag träffar de andra killarna i bandet. Om jag hade min egen studio skulle jag förmodligen spendera mer tid med varje sång, men det skulle låta väldigt annorlunda då. Jag gillar att behålla det enkla, och det är det svåra, att göra en enkel, bra låt.

Satan är en kvinna

Det är inte bara Michael som har ett förflutet i Dominus. Även basisten Anders Nielsen Kjölholm var med på en Dominus-platta, nämligen den skiva Volbeat tagit sitt namn ifrån, det vill säga "Vol. Beat" (1997). Jon Larsen (trummor) är en gammal god vän till Michael, han var förstaval för plats på trumpallen när bandet startades. Sist att nämnas är gitarristen Teddy Vang som Michael kom i kontakt via en ex-flickvän. Efter ett telefonsamtal kände de båda herrarna att de låg på samma våglängd, både på det personliga och musikaliska planet. Det tog dock ett tag för Teddy att vänja sig vid Volbeats sätta att spela. Så, Michael, är det något mer som du vill tillägga om dina bandmedlemmar?

– Hmm, jag kan berätta vad de gör vid sidan av **Volbeat**. Jon jobbar på Princes cigarettfabrik. Teddy jobbar på en fritidsgård. Anders jobbar inom metallindustrin, och kommer snart bli fader till sitt andra barn. Jag är hjälplärare till en sjätteklass och jobbar som personlig assistent åt en handikappad kille. Utöver detta så har vi våra flickvänner.

När jag hör Volbeats texter tänker jag på Elvis Presley och Beatles. Gemensamma nämnaren är texter som handar om kärlek och brudar, så frågan är ..... vem är ondast, satan eller elaka brudar?

– Utan tvekan elaka brudar. Det är kul att det enda vi ser när vi ser bilder på någonting som representerar satan, är en man eller en get. Jag tror att satan måste vara en kvinna, eftersom du inte kan motstå satan, och satan är lika frestande som bröst och fitta. Du kan inte få tillräckligt av dem förrän du bränner dig själv.

Det är dags att runda av, femsidorsintervjun får vänta till längre fram i karriären. Vilken är din senaste köpta skiva?

– Nya **Lifehouse**.

Sista frågan, har du fem skivor att rekommendera Slavestateläsarna?

– Nya **Lifehouse**, nya **Bruce Springsteen**, nya **The Cult**, andra skivan med **Muse** samt **Mike Ness** – "Cheating At Solitare"

Att hitta recensioner av dessa skivor i Slavestate lär bli svårt, men att finna Volbeats musik är desto enklare. Navigera din webläsare till www.volbeat.dk eller passa på att bevittna bandets Sverige-debut som kommer att gå av stapeln den 19 april på Club Slacker i Göteborg. Klappar hjärtat för rock n´roll finns det alltså bara en enda utväg.

Enthralled

För en hel del västgötar klingar namnet bekant, inte en sommar med utomhusfestivaler utan Enthralled. Dessa grabbar från Trollhättan har lirat sedan 1996 och de som hört dem förstår inte varför i helvete de inte har skivkontrakt ännu.

TEXT: NINNI SJÖLUND – BILD: NINNI SJÖLUND

Förklaringen kan ligga i att för att komma in i musikbranschen krävs mycket mer än bara talang, det man gör skall sälja också. Därför har många skivbolag fegat ur när det gäller Enthralled som inte vill ändra på sig för att tillfredsställa den stora massan. Enthralled har kört sitt eget race genom åren och de har en trogen skara fans. Enthralled är aktuella med sin senaste demo "Anthropomorphous". Jag ringer upp en ganska bakfull Hjalle (gitarr/sång), som precis har börjat återhämta sig från gårdagens festande. Trots sitt tillstånd är han förvånansvärt klartänkt. Jag ber honom att berätta lite snabbt om bandet.

– Jag, Johannes och Erik har känt varandra sedan vi var små och vi startade ett band för en julshow i sexan. Det var så intresset för musik väcktes, och metal har alltid funnits i våra liv. Vi började lira seriöst 1996 och kallade oss då **Enthral**. Vi fick dock byta namn 1998, pga att det redan fanns ett **Enthral**, vi lade då till en ändelse på det och körde vidare. Eftersom vi har lirat ihop såpass länge är vi oerhört samspelta och är lite som en familj, med allt vad det innebär, pappa Greén, mamma Erik och de två upproriska barnen Johannes och jag (skratt).

Beskriv er musik för dem som inte hört er?

– Vi kör snabb och aggressiv dödsthrash med tekniska variationer. **Enthralled** går in för att sparka stjärt! Att skriva låtar är rätt smärtsamt, det finns så mycket som jag vill uttrycka och få ut genom musiken. När man är arg och besviken kan man avreagera sig genom musiken. Den nya låten "Insane Realization Inside" handlar om, som titeln antyder, om hur man har kommit till någon slags insikt om det sjuka inom en. Lite grovt kommer den att handla om hur man till slut lyckas inse sin egen galenskap, en galenskap som alla går och bär på mer eller mindre. Vi lever onekligen i en galen värld, människan kan hitta på de mest skruvade saker.

Vad har ni för influenser?

– Vi vill inte riktigt få en stämpel på att "vi låter som". Därför är jag emot att nämna influenser, självklart kommer vi alltid att bli jämförda med andra band, men vi har själva som en princip att inte jämföra oss med andra band eller nämna influenser. Vad folk upplever oss som, skall vara deras egen uppfattning och jag vill inte påverka den på något annat sätt än genom musiken. Det finns alltför många band som marknadsför sig via andras namn, istället för att säga "det här är vi". Jag hade inte tyckt att det hade varit okej om vi hade fått kontrakt på grund av att vi låter som något annat band. Till exempel det typiska Göteborgssoundet som **At The Gates** startade. Efter det kom det massor av band som lät som **At The Gates** och många fick kontrakt på grund av att de lät som ett redan känt band, det är fel tycker jag, att åka snålskjuts sådär. Vi tror på vårt material, och om vi får göra en platta kommer den vara väldigt mogen för att vara en "första platta", vi kommer absolut inte att bli nykomlingar bara för att vi får kontrakt. Vår ambition är att skapa det folk vill ha, att skapa trender istället för att följa trender. Det är nog därför vi har fått kämpa så mycket. Vi flörtar inte med den stora massan och vi följer inte trender medvetet. Vi försöker göra låtar som man får en kick av, har mer komplexa låtar än de kommersiella banden och de som tycker om oss, tycker om oss. Vi får mycket bra recensioner av utländska zines och det känns gött som fan. Till exempel har vår senaste demo "Anthropomorphous" fått full pott, 6/6 möjliga, av Heavy Metal Universe (ett franskt webzine). Vår låt "Back to the Asylum" skall vara med på en samlingsskiva från Unexploded Records.

Robert Greén och du samsas numera om vrålen och skriken, till skillnad från förr då du var den enda vokalisten?

– Den främsta orsaken till att vi har två sångare, är för att jag tycker att det är roligare att spela gitarr, jag ville koncentrera mig mer på det. Det har tagit musiken till en helt ny dimension i och med att vi har riktigt olika röster jag och Greén. Det blir jättecoola kontraster, mera variation och därmed roligare att lyssna på.

Demoband bor i princip i sina replokaler, hur är det med er?

– Sådana är inte vi. Vi repar intensivt en tid innan viktiga spelningar, istället för att samlas varje vecka och bara nöta på varandra, det tror jag att man vinner på. Vår replokal är en gammal festlokal som brandmännen brukade använda, men den gick inte igenom brandinspektionen. Innan de fixade i ordning lokalen, och vi flyttade in dit, var inte uttagen jordade, vilket ledde till ett tragiskt dödsfall då en kille slog på sin stärkare. Hör man radion i sin förstärkare ska man vara mycket försiktig, för då är inte uttaget jordat ordentligt, och då kan i värsta fall chassit på stärkaren bli strömförande. Tåget går precis utanför typ var tionde minut. Det är lite "Auschwitz varning" på porten utanför, elektriska grindar man måste öppna med nyckel, taggtråd och stängsel runt hela området, fabrikslokaler och så vidare. Vi har en skylt där det står "Mangelrum" på dörren, kamouflagenät i taket och Greéns "uppfinningar" skräpar ner. Han "tillverkar" gitarrställ och stativ av allt möjligt skräp, (läs: han är som McGyver). Sist men inte minst har vi en Samantha Fox affisch på väggen! Ett måste.

Vilket är det bästa giget ni någonsin gjort?

– Vi spelade med **Evergrey** i Trollhättan för ca ett och ett halvt år sedan. Vi hade jävligt bra ljud, allt gick svinbra och publiken röjde. Efteråt frågade de i **Evergrey** när vi skulle dra ut på turné, och vi som inte ens har kontrakt. Det tyckte de var mycket konstigt; "det är inget fel med er ju!". Annars var giget på Nocturnal, i Göteborg, den 14 september, mycket minnesvärt! Det var det ett jäkla ös, till och med killarna bakom mixerbordet röjde!

För några veckor sedan lämnade trummisen Micke bandet. Varför hoppade han av?

– Han valde att satsa på **Impious** istället och det är jättetråkigt för han är en extremt duktig trummis. **Enthralled** skulle spela på "Only Death Is Real" i Göteborg den 20:e mars, men eftersom Micke hoppat av blir det lite svårt. Vi skall lira i Västerås någon gång när det klaffar med en trummis. Vi söker ny trummis och om du är en djävulistiskt duktig dödsmetall trummis får du gärna höra av dig. Vi skall spela in nytt material innan sommaren och hittar vi inte en ny trummis innan dess blir det farbror Roland, (trummaskin), men förhoppningsvis slipper vi det. Vi hoppas på att detta är den sista demo-inspelningen vi gör nu.

www.enthralled.tk

ACID APE - "Fleshspa"
(Lunasound / Sound Pollution) §§§
Noiserock är inte riktigt min kopp med te, jag har väl egentligen bara hört några enstaka låtar med **Melvins** och dem har jag inte riktigt gillat. Jag är inte ens säker på vad noiserock är, men jag tycker att svenska **Acid Ape** har något. De spelar tung, hård och flummig rock och man skulle kunna säga att de låter som **Entombed** på crack, eller kanske som en blandning mellan **Entombed**, **Today Is The Day** och gamla **Monster Magnet**, svårt att föreställa sig en sådan blandning kanske, men det är så jag vill beskriva musiken. Vid första lyssningen tyckte jag att det hela lät ganska illa, men ju mer jag lyssnade på skivan ju mer gillade jag vad jag hörde. Bäst gör sig musiken när man är förbannad, för **Acid Ape** ger utlopp för en hel del aggressioner och det känns skönt att lyssna till aggressiv musik när man är arg. Jag vill inte verka som en "noiseposer", men jag diggar skivan och jag anser absolut att den är värd att lyssna på mer än en gång.
Dick Lundin

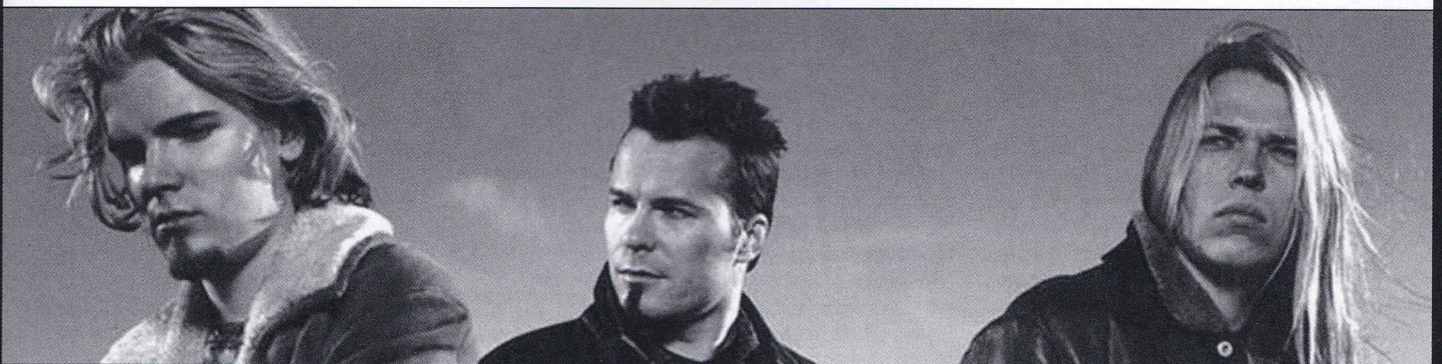
ANCIENT RITES - "And The Hordes Stood As One"
(Hammerheart / Border) §§§
Skivans titel är i alla fall inte missvisande, då alla i publiken tycks ha varit euforiska när den spelades in i Vosselaar i juni förra året. Det skulle väl mycket till för det, med tanke på hur bortskämda belgarna är, med minst ett känt metalband som spelar i var och varannan småstad runtom i landet varje vecka. Nå, även om jag har undgått att höra **Ancient Rites** fram tills nu, har de existerat ända sedan 1989. De spelar metal i deathmetaltempo med keyboards och "normal" sång, det låter riktigt hyfsat och antagligen bättre live. Så får man ett tjusigt texthäfte också, där sångaren Gunther har skrivit ett långt epos om metalscenen under de gyllene dagarna på sena 80-och tidiga 90-talet och berättar lite om bandets historia, sina förfäder och sin livsfilosofi med mera med mera. Som vanligt har antagligen de som var närvarande vid konserten störst utbyte av en skiva som den här, men för andra kan den ju förstås fungera som introduktion till bandet ...
Turid Walderhaug

ANAAL NATHRAKH - "Total Fucking Necro"
(Rage of Achilles / Sound Pollution) §§§§§
De flesta har väl hört talas om **Anaal Nathrakh** vid det här laget då de blivit nästintill kultförklarade för att vara så brutala och primitiva. De har dessutom ett jävligt rått sound som är jävligt uppkäftigt bland dagens välputsade band. "Total Fucking Necro" är inte deras nyaste inspelning, utan en samling med deras demomaterial som de samlat på sig genom åren, och nu bestämt sig för att remastra och släppa som fullängdare. Det är åtta egna låtar, men de bjuder även på en cover och det i form av **Mayhems** klassiker "Carnage" som de tolkar jävligt bra. Dessutom medföljer även en outgiven låt med på denna samling, som heter "Necrogeddon"... en heltokig jävla låt. Det är ju väldigt svårt att sätta ett helhetsbetyg på detta eftersom det är från tre olika inspelningar. Men jag gillar **Anaal Nathrakh** som fan, de har alltid kört med samma sound, primitiva musik och galna sång, så detta är en klar femma ändå. Klockrent!
Thomas Backelin

ANAL STENCH - "Stench Like Six Demons"
(Metal Mind Records / Border) §§§§
Av någon outgrundlig anledning finns det inom vissa kretsar en förkärlek för att döpa sitt band till något innehållande ordet "anal". Det gäller nog i synnerhet inom den mer utstuderat vämjeliga genren grindgore och till stor del även grindcore skolan. Band som till exempel **Anal Babies**, **Anal Magic**, **Anal Mucus**, **Anal Solvent**, **Anal Blast**, **Anal Cunt**, **Anal Penetration**, **Anal Vomit**, **Anal Bleeding**, **Anal Whore** har tydligen bestämt sig för att detta ord väcker mesta möjliga anstöt. Tokmanglarna i **Anal Stench** är inte sämre utan att de också kan anamma denna fysionomiska terminologi. **Anal Stench** involverar i sin noisecore inte bara ett stråk av dödsmetall utan även en stor portion humor. I rätt dos är det ett inslag som välkomnas med öppna armar och **Anal Stench** gör en perfekt avvägning för att inte tappa skärpan. Sextetten från Krakow bestående av Yanuary (gitarr), Waran (gitarr), Psycho (sång), Pig (sång), Ivy (bas) och Alizee666 (trummor) ger klart besked om att Polen inte bara har storheter som **Vader**, **Lost Soul** och **Devilyn** att erbjuda. Även om språkkunskaperna i engelska inte får en att baxna eller att texterna inte är överdrivet raffinerade hålls helheten ihop av de tio utomordentligt välkomponerade låtar som "Stench Like Six Demons" avfyrar. Med titlar som "Satan Cloned The Cookie Pig", "Crucified By Vodka" och "8 Kilograms Of Meat Without Bones" placerar sig **Anal Stench** på listan över bisarra grind/death-manglare. Till innehållet kan även coverversioner på både **Cannibal Corpses** "Stripped, Raped And Strangled" samt **Sepulturas** "Territory" räknas. **Cannibal Corpse** ligger i det här fallet inte allt för avlägset ifrån det egenhändigt hopknåpade materialet, så "Stripped, Raped..." faller naturligt in i ledet. Undrar varför... En viss påverkan har kannibalerna trots allt haft på **Anal Stench**.
Lars Ekenryd

ANTHRAX - "We´ve Have Come For You All"
(Nuclear Blast / MNW) §§§§
Länge fick man vänta, men nu är den äntligen här, **Anthrax** nionde fullängdsalbum. Redan efter introt och "What Doesn´t Die", där bandet blickar både framåt och bakåt på samma gång genom att blanda in **Slipknot**-influenser med vers som kunde varit stulen från "Among The Living" (1987), inser man att det är inte vilket band som återvänt. Den som väntar på något gott väntar aldrig för länge heter ju klyschan. "Superhero" som efterföljande låt heter körde bandet live redan när de agerade förband till **Mötley Crüe** i USA för två års sedan (om jag minns rätt, hittade en helt okej konsertfilm på nätet) och är en ganska anonym låt i jämförelse med de andra spåren på skivan. Sedan kommer en mycket stark mittensektion, där "Refuse To Be Denied", "Safe Home", "Anyplace But Here" och "Nobody Knows Anything" visar upp hela bandets register. Första singeln "Safe Home" är tillsammans med "Refuse To Be Denied" två ruskigt bra miptempolåtar med refränger som sätter sig som klister på tungan. Arrangerat med kirugiskt precision och John Bush har verkligen inte tappat rösten med åren. Den största outsidern på skivan är "Black Dahlia" där Charlie Benante bevisar en gång för alla vem som är kung av blastbeats. Så här pass hårt och fort har bandet aldrig manglat innan. Avslutningen på skivan håller inte samma klass som andra änden, men "Taking The Music Back" har stark hitpotensial. **Anthrax** står inte still, det här är Thrash 2003. ***Läs även intervjun med Anthrax i detta nummer!***
Larsa Carlsson

"Ibland räcker det inte med att vara annorlunda för att geniförklaras"

APOCALYPTICA - "Reflections"
(Island / Universal) §§
Finska **Apocalyptica** är onekligen en frisk fläkt i den alltför sällan gränsöverskridande hårdrocken. Efter att tidigare ha nästintill levt på att tolka band som **Metallica**, **Slayer** och **Sepultura** kommer nu "Reflections" som är ett verk helt bestående av egna kreationer. Äventyret känns överraskande nog ganska så lyckat till en början, men som aktiv militant mot instrumental musik i alla dess former så kittlar detta ganska snart de sömndrivande musklerna. Dave Lombardo gästar på fyra spår vilket naturligtvis är hur tufft som helst men det hjälper tyvärr varken de spåren eller gör de förprogrammerade spåren till något sämre alternativ, för vid det laget har man för länge sedan tröttnat. **Apocalyptica** når trots allt ett godkänt resultat då vissa passager och stycken är riktigt mastiga och här kommer nog mängder av band att stjäla idéer framöver. **Apocalyptica** är onekligen unika, men ibland räcker det inte med att vara annorlunda för att geniförklaras.
Ronnie Schmidt

ARKHON INFAUSTUS - "Filth Catalyst"
(Osmose Productions / VME) §§
Ännu ett mediokert black/deathmetalband släppt på franska skivetiketten Osmose. Börjar faktiskt undra hur Osmose grundare Hervé Herbaut egentligen tänker (om han nu gör det alls?). För det finns inte mycket som är av någon kaliber, eller ens går att lyssna på som han erbjudit omvärlden under det senaste. Det enda som känns positivt med detta alster är ivarjefall att det osar **Carcass** om sången, och i viss omfattning även delar av manglet. Det är tråkigt att **Arkhon Infaustus** inte törs rida på dessa influenser ytterligare, och därefter utveckla något personligt, utan istället hamna i den obemärkta skaran av genretypiska band. Varför jag nu ger "Filth Catalyst" två poäng istället för en, beror på de tyngre tongångarna som infinner sig stundvis, men framför allt och givetvis den utsökta smaken av tragiskt avsomnade **Carcass.**

Robert Hakemo

ATARI TEENAGE RIOT -"Redefine The Enemy"
(Digital Hardcore / Sound Pollution) §§§
Atari Teenage Riot delade verkligen in folket i två läger med sin onekligen nattsvarta samhällsskildring i fullkomligt vansinniga tolkningar. De var den obestridda futuristiska domedagspatrullen som inte skydde något för sina åsikter och till synes alltid stod stolta med höjda knytnävar för att uppmana till alla möjliga former av revolution. Det var enkelt, antingen så hatade man dem eller så älskade man dem. Sedan dog Carl tragiskt och gruppen splittrades ganska så snart. Förhoppningsvis temporärt trots sångaren Alec Empires framgång, för världen behöver lite originella akter, oavsett kvalité. "Redefine The Enemy" är en samling av diverse b-sidor och rariteter vilket ju nästan alltid är ett hopkok av ren skit, men en del spår är riktigt bra som direkta "Deutschland (Has gotta die)" och "Sick To Death" som fullständigt vräker sig fram i ett vansinnigt tempo. En del spår lockar dock till skratt för de är som skapade för ett världsmästerskap i till vardags technotermer som decibel och BPM. **Atari Teenage Riot** går knappast till historien som ett av de bättre banden, men de stod åtminstone för något och vävde inte in det i egoistiska metaforer. Bo Lundgren, såhär känns det att få arbetarklassens knytnäve levererad analt.

Ronnie Schmidt

AURORA BORELIS - "Time, Unveiled"
(Diehard / VME) §§§
Den amerikanska duon **Aurora Borelis** är tillbaka med uppföljaren till två år gamla "Nothern Lights". Bakom trummorna sitter för övrigt Tim Yeung, som smiskade skinn på **Hate Eternals** debutskiva. Den andra halvan av bandet är Ron Vento som står för sång, gitarr och bas. **Aurora Borelis** låter inte speciellt amerikanskt, hade jag inte vetat om deras hemland på förhand hade jag nog gissat på Norge. Bandet har en primitiv ljudbild som doftar påtagligt mycket old school blackmetal. De musikaliska banden är mycket starkare till **Satyricon** och **Immortal** än den inhemska dödsmetallscenen. Trots att amerikanska försök till blackmetal oftast slutar i genanta magplask, så visar denna duo upp förvånadsvärt mycket kvaliteter inom sitt gebit, och det glädjer mig att bandet skippat användande av slemmiga synthar a'la **Dimmu Burger**. Plattan bjuder på sju nya spår och två avdammade demospår från 1994, som håller jämn klass. Tim Yeung håller tempot uppe med sin snabba och aggressiva spelstil och Ventos mörka gitarrslingor nässlar sig in på ett klart godkänt manér. En positiv överraskning, får vi se ett norskt **Korn** nu måhända?

Larsa Carlsson

BIOHAZARD -"Kill Or Be Killed"
(Steamhammer / Playground) §§
Troligtvis är det bara jag som sakta men säkert börjar åldras. Bakfyllan är hårdare än för några år sedan och bevisligen har jag visat upp ett grinigare beteende på jobbet än tidigare. Jovisst måste det vara så, för helt plötsligt känns forna hjältarna **Biohazard** så oerhört trista, pubertala och enformiga. Sedan charmanta "State Of The World Adress" för några år sedan så har egentligen ingenting hänt. Allsångsrefrängerna sitter där och de kan fortfarande skriva slående hits, men **Biohazard** känns emellanåt som en påtvingad religion med övertydliga "eye for an eye" och "all for one" referenser där det känns som om de inte tror att vi fattar. "Kill Or Be Killed" dräller av enformiga strukturer och utan att det säkert är så känns det som vi har hört varenda textrad minst en gång förut. Det är hårt, men Billy och Evan måste börja experimentera omgående, annars kommer omvärlden att växa ifrån dem.

Ronnie Schmidt

BLAZE - "As Live As It Gets"
(Steamhammer / Playground) §§§
Kan direkt erkänna att jag tillhör den till fåtalet lilla skara som uppskattar **Blaze Bayleys** tid som sångare i **Iron Maiden**. Med sitt egna projekt, **Blaze**, har den lille store mannen fått ett större erkännande för var dag som gott och efter två fullängdare var det dags för denna livedokumentation, en dubbel-CD som innehåller material från **Iron Maiden** och **Wolfsbane**-tiden, blandad kompott från de båda fullängdarna samt en cover på **Led Zeppelins** "Dazed & Confused". Rent ljudmässigt känns "As Live As It Gets" mer som en återinspelning av samtliga låtar än en liveplatta, visst är det kul att höra "Sign Of The Cross", "Born As A Stranger" och "The Brave" men jag kan lika gärna lyssna på studioplattorna. Livekänslan är totalt utbliven.

Kristian Forsell

BLOOD - "Dysangelium"
(Morbid Records / MNW) §§§
Vad som en gång för länge, länge sedan påbörjades som ett "fun-noise band" har nu 17 år och sju fullängdare senare utvecklats till ett helgjutet grind/deathmetalband. När ett album rymmer 21 spår på ringa 40 minuter skvallrar det i bästa fall om två saker. Antingen är det en experimentell utflippning från Cold Meat Industry eller också är det en godsak fylld med intensitet och grindmangel. Vid närmare beskådan framstår inte vare sig namnet **Blood** eller skivbolaget Morbid Records vara något som styrker det förstnämnda alternativet, tvärtom. Vad som kokats ihop och etsats in på cd:n är en förtjusande mix av både deathmetal och grindcore från den oborstade skolan. Bortsett från titelspåret som spökar sig fram i strax över fyra minuter. Man landar någonstans i den minerade zonen där **Skinlab**, **Six Feet Under** och **Deranged** mosats ihop i en trippelfrontalkrock. Genom åren av bolags- och medlemsbyten har **Blood** förutom en ansenlig mängd split-plattor och EP-releaser berikat musiklivet med "Impulse To Destroy" (1989), "Christbait" (1992), "O Agios Pethane" (1993), "Mental Conflict" (1994), "Depraved Goddess" (1996), "Gas Flames Bones" (1999) och nu återigen på Morbid Records "Dysangelium". Utvecklingen har trots allt gått i spikrak riktning mot ett allt mer kompetent låtmaterial och det är inte utan att "Dysangelium" är det starkaste släppet från tyskarna hittills. Det är skoningslöst utan att bli enformigt och rått utan att tappa strukturen i låtarna. Det ligger mycket rutin och möda bakom denna mångbottnade death-grind, som kanske också kan ursäkta den ruskigt fula hemsida **Blood** tåtat ihop.

Lars Ekenryd

CARVE - "Stillborn Revelations"
(Black Hole Productions) §§§
Vad som saknades i **Wilkins** utspel (läs recension) täcker svenska **Carve** upp med beröm godkänt. Här är det tung, snabb och betydligt färgstarkare döds som man får sig serverat. Inte utan att det osar bay areadöds har **Carve** präglat sin musik efter i en mer skandinavisk (läs svensk) vals. Det jobbas inte bara frenetiskt vid respektive instrument, utan det formas dessutom ett härligt catchy och svängig grindande mitt i manglet. Matthias Fiebig (trummor) fyller tillsammans med lagkamraterna Emil Koveroth (gitarr), Rogga Johansson (gitarr/sång) och Oskar Nilsson (bas) gott och väl kriteriet för hur hälsosam dömetall ska låta. Det är en välspelad, tight, fantasifull och välkomponerad platta man får i handen, om man väljer att investera sina surt förvärvade stålar på "Stillborn Revelations". Det som trots allt sätter käpp i hjulet är det faktum att materialet generellt sett inte känns tillräckligt originellt. Hur bra det än är så behövs det något som är extraordinärt och eget. Den nog så viktiga detaljen infinner sig sorgligt nog inte fullt ut. Helhetsintrycket ger dock på handen ett verk som lär stilla ett och annat makabert sinne, inte minst de klassiska dömetalltexterna i form av rader som "Lowpitched death ascending / on a hunt for victims / no interception stops this creature / clad in steel and fire".

Lars Ekenryd

CAVE IN - "Antenna"
(RCA / BMG) §§§§
När jag fick skivan och satte mig ner för att lyssna så fick jag en chock. Är det verkligen rätt skiva? Efter att jag försäkrat mig om att rätt skiva satt i så började jag fundera. **Cave In** ska ju vara hårda, var inte de ett hardcoreband eller något liknande? Efter en stunds efterforskning så finner jag att bandet har lagt om sin musikaliska kurs mot helt nya mål. Någon hardcore är det absolut inte tal om, det finns ärligt talat inte en enda hård ton på hela skivan. Men när chocken lagt sig och när man lyssnar på skivan på ett annat sätt, så märker man att detta inte är så dåligt ändå. **Cave In** har från att spela hardcore börjat spela vemodig poprock. Bandet kommer säkerligen att förlora massor av fans, men de kommer garanterat att vinna nya. Jag är ett utav dem.

Daniel Bergqvist

COBOLT 60 - "Meat Hook Ballet"
(Head Not Found / VME) §§§§§
Det dyker som bekant upp många projekt inom just metal och här kommer ytterligare ett ifrån vårat grannland Norge. Jag ber att få presentera **Cobolt 60** som lirar blackmetal med lite synthar och med väldigt mycket thrash inbakat. Jag snackar "Old School Thrash" med coola riff och gungiga komp som varvas med vansinniga blackmetalpartier. Sången är jävligt stygg som det ska vara och ljudet är perfekt rattat för att passa in i den atmosfäriska, men samtidigt onda karaktär av audiovisuella konst som **Cobolt 60** visar upp. Då man för första gången ser det blodiga omslaget av "Meat Hook Ballet", där två kvinnor ligger sönderskurna på ett golv tror man direkt att man har att göra med goremetal av

"Trevande inställsamt"

CHILDREN OF BODOM - "Hate Crew Deathroll"
(Spinefarm / Universal) §§

Jovisst, det är jätteimponerande att **Children Of Bodom** har toppat finska singellistan fyra gånger om och att albumet säkerligen också har gjort det ett par gånger. Personligen har jag aldrig förstått hysterin som antagligen har haussats av divisionen lättlurade powermetal-fanatiker som på senare tid successivt har försökt hitta något lagom hårt i sin övergång till elitdivisionen, division röj. En del, faktiskt en stor del får jag dock rejält nertryckt i halsen av första spåret "Needled 24/7" som är en riktig metalhit. Ett par gånger till stänker det till i ansiktet, men annars så känns det mesta lika trevande inställsamt som på föregångaren "Follow The Reaper". **Soilwork** dominerar fortfarande den här genren totalt, men kommer antagligen inte att sälja ens en tiondel så mycket som **Children Of Bodom** och **In Flames**. Världen är inte bara nattsvart och orättvis, den är fullständigt dum i huvudet också.

Ronnie Schmidt

något slag. Där lurar man sig ordenligt för detta är kvalitativ black/thrashmetal när den är som bäst. Stenhårt, men man förnimmer ändå den där speciella känslan av en ondskefull atmosfär, det är svårt att förklara men ni som gillar den här sortens musik vet nog vad jag menar... och för er är "Meat Hook Ballet" ett givet köp!

Thomas Backelin

CONTEMPT - "Stormforce"
(Diamond Records / VME) §§

Dansk thrashdöds med lite blackmetalsång, varvat med melodislingor som påminner en del om gamla hederliga **Kreator** på sina ställen, så smakar **Contempts** recept. Visst, stundvis låter det riktigt intressant, men varför sväva ut i tråkiga stycken som känns mera som utfyllnad, än till någon nytta? I låtar som exempelvis "When The Wells Dried Out" och den instrumentala "Cailforce" osar det rejält **Iron Maiden** respektive **King Diamond** ala´80 tal. Även gamla **Ozzy**-vibbar slinker in här och där, men snälla hoppa över de ängsliga solopartierna nästa gång. Jag är ledsen men man har intagit denna rätt många gånger tidigare, och då med en starkare kryddning. Så för den här gången ... nej tack!

Robert Hakemo

CRADLE OF FILTH - "Damnation and a Day"
(Sony) §§§

Ett par sekunder in i första låten stannar jag upp och lyssnar. Mina öron smeks med ett rent ut sagt råbrutalt infernaliskt mangel som utan tvekan kan mäta sig med de mest extrema blackmetalbanden, en mycket positiv överraskning. "Damnation And A Day" är alltså det senaste tillskottet från Englands argaste vampyrer, och det är en rejäl uppryckning från den ack så tråkiga och tarvliga "Midian". Plattans svaghet är definitivt dess ojämnhet, efter att rosenröd om kinderna kastat sig på golvet och kastat saker i väggen av upphetsning kan nästa låt innebära en rejäl kalldusch som istället försätter lyssnaren i djup sömn. Topparna är otroligt starka medan lågvattenmärkena är fasansfullt tråkiga. Produktionen är ett mästerverk i sig, körerna är mäktiga och pampiga, trumljudet smattrar köttigt till – näst intill perfekt, gitarrljudet är riktigt elakt och den ungerska symfoniorkestern är ett mycket intresseväckande element som jag gärna såg att gruppen använde sig mer av. Som vanligtvis präglas musiken starkt av frontmannen, tillika gruppens hjärna och enda kvarvarande originalmedlem, Dani Filths karakteristiska gallskrik. Dock har herrn i fråga utvecklat sin röst åt rätt håll och sången är nu mer varierad och underhållande. **Cradle Of Filth**-fans lär inte på något sätt bli besvikna, det är som vanligt, men lite vassare, tightare och mycket fräschare. ***Läs även intervjun med Cradle Of Filth i detta nummer!***

Kristian Forsell

CRUSTACEAN - "Insaniac"
(Cold Blood Industries / VME) §

Gäsp! Ett jävla harvande i sen 80-tals thrash, som varken gör grannen eller mig glad får jag nog fastställa. **Crustacean** har lyckats ställa in tristessen på högsta nivå, och det är väl det enda som imponerar i det här fallet. Zzzzzzzz!

Robert Hakemo

CULT OF LUNA -"The Beyond"
(Earache / MNW) §§§§

Få saker känns så oerhört bra som att få en intuition bekräftad. Att få knyta näven någon annanstans än just i fickan och diktera att man i en värld av tveksamheter hela tiden har haft så rasande rätt. För precis sådär känns det när Umeåbaserade **Cult Of Luna** följer upp sin självbetitlade debut på Rage Of Achilles med något som inte kan benämnas som något annat än ett rent mästerverk. "The Beyond" är så oerhört svår att få grepp om, likt våra själsvänner kvinnorna. Ena stunden tror du dig ha full kontroll och vetskap om hennes nästa steg för att sekunden senare känna dig grundlurad och vips så har utropstecknet återigen krökts till ett benhårt frågetecken. Finurliga passager och fantastiska djup i ljudbilden som inte kan lämna någon oberörd och det är svårt att inte andas melankoli och harmoni med inledningar som i "Circle", adrenalin som i "Genesis" eller eviga frustrationsatmosfärer som i de två avslutande spåren "Deliverance" och "Further". "The Beyond" etablerar **Cult Of Luna** som ett av Sveriges absolut mest lovande band just nu. Staden Umeå glöder inte längre, den står i fullkomlig brand. ***Läs även intervju med Cult Of Luna i detta nummer!***

Ronnie Schmidt

CYDONIA - "The Dark Flower"
(Metal Blade / Border) §§

Cydonias andra släpp som är en konceptplatta, där "The Dark Flower" symboliserar moder jord, är helt och hållet skrivet och producerat av bandets frontman och sångare Dan Keying. Är det kanske just därför det totala uppfattas så långrandigt måntro? Musikaliskt är det välspelat och tight, men det kanske beror på att det används trummaskin på samtliga spår. Produktionen är alldeles för grötig med för högt mixade gitarrer och dominerande synthar, vilka dränker trummorna (medvetet?) och sången stundom. Nej, jag kan inte ta till mig **Cydonias** smöriga powermetalklyschor, det är roligare att spela Bingolotto en solig sommardag.

Robert Hakemo

DAEMONLORD - "The Sign"
(Medusa Productions) §

Patetiskt dålig blackmetal med trummaskin som jag har svårt att tänka mig att ens de döva kan finna lyssningsbar. Att de bara orkar...

Kristian Forsell

DAWN OF RELIC – "Lovecratian Dark"
(Season Of Mist / Sound Pollution) §§

Med sitt första album släppt på Season of Mist lanserar finska **Dawn Of Relic** ett episkt verk innehållande fyra kapitel. De runt 58 minuter musik man får spänner mellan allt från black och death till mer melodiska AOR-partier. Det ojämna och varierade innehållet från kapitel till kapitel får mig att undra om inte hälften hade varit nog. Det vill säga om inte Chapter I: Throes Matrix räckt för att mätta en eventuell beundrarskara. Det hade i och för sig inneburit en halvering av speltiden, men samtidigt förhöjt helhetsintrycket med det dubbla. Som det är nu så dalar det inledande positiva intrycket markant då "The Awakening" som inleder Chapter II och dessvärre omöjliggör en upphämtning under upploppet. Mika Tönning gör dock en fenomenal insats med sin råa sång. Den håller dock inte för att lyfta helheten och det känns för det mesta malplacerad i det för övrigt tama låtmaterialet. Inte hjälper det att i ett desperat försök trycka in en och annan sampling mellan låtarna med ljud och monologer från skräckfilmer för att överskugga den genomgående powermetalvarning som ligger på lur.

Lars Ekenryd

DEFECATION - "Intention Surpassed"
(Nuclear Blast / MNW) §§§

Defecation sattes ihop tidigt sommaren 1987 av Mitch Harris ifrån **Righteous Pigs** (som senare hoppade med i **Napalm Death**) och Mick Harris från **Napalm Death** som släppte sitt förstlingsverk "Purity Dilusion" 1989. Plattan ses idag som en milstolpe och influerade stora delar av just undergroundscenen inom grindcoren vid denna tidpunkt. Nya "Intention Surpassed" kan väl betraktas som ett nytt kapitel för bandet, som numera endast består av Mitch Harris som sköter precis alla instrument och all sång. De tretton spåren levereras tråkigt nog med trummaskin och det tenderar till att bli lite enformigt och stelt fastän många av låtarna är starka. Mitch nyfunna influenser är roliga att höra, som i fjärde låten "Fever Pitch" där ledriffet påminner starkt om "Inhale/Exhale" med **Nasum.** Doften av **The Haunted** i "2/3 Pure" infinner sig nästan hela låten igenom. Tycker dock inte att "Intention..." kan mäta sig med sin föregångare, men jag vill nog ändå medge att jag gillar mycket av det nya materialet. Jag skulle mer än gärna vilja höra det framföras av en riktig trummis.

Robert Hakemo

DEFLESHED - "Royal Straight Flesh"
(Regain / MNW) §§§

"Royal Straight Flesh" (kul titel!) är ljuvlig trashmetal med glimten i ögat och en efterlängtad uppföljare till "Fast Forward" (1999). **Defleshed** nya alster krossar de flesta i likartad genre. Detta blir det fjärde släppet sedan starten 1991 och Gustaf Jorde (sång, bas), Lars Löfvén (Gitarr) samt batteristen Matte Modin (Även **Dark Funeral**, **Non-Exist** och **Sportlov**) piskar på i sann **Defleshed**-anda utan några som helst kompromisser och det är med en häpnadsväckande tighthet, som imponerar ansenligt. Från det lysande öppningsspåret "Hand Over Fist" till sista mangellåten "Brakefailure" (Där Matte visar sina grindtalanger) sveper resterande spår förbi likt en virvelvind och det är knappt så man hinner få sig en uppfattning om det hela. Tyvärr så känns vissa av bitarna som en upprepning och man önskar att variationen varit rikligare när det gäller en del av materialet. Men i det stora hela så funkar "Royal Straight Flesh" utmärkt till snapsarna och kortspelet en regnig fredagkväll.

Robert Hakemo

DISSECTION – "Live Legacy"
(Nuclear Blast / MNW) §§§

Jag vet inte hur många liveplattor jag sett med dessa Göteborgssoundets banbrytare i skivaffärerna, bootlegs eller inte, men den ständiga utgivningen av dem tycks vara lika enveten som ryktena om Jon Nödtveits förestående lössläppande ur fängelset och **Dissections** återuppståndelse som har florerat i ett antal år vid det här laget. Men i vilket fall har jag inte hört någon av deras liveinspelningar förrän nu och jag verkar ha anledning att beklaga att jag aldrig fick tillfälle att se dem live innan herr Nödtveit begick sin utomordentliga dumhet som splittrade bandet. Denna inspelning är gjord på Wacken 1997 och varken själva låtarna eller ljudkvalitén skiljer sig nämnvärt från originalskivornas versioner av klassiker som "Where Dead Angels Lie", "Storm Of The Light's Bane" och "The Somberlain", det enda som verkligen sticker ut är mellansnacket... vilket väl egentligen betyder att den är riktigt bra för att vara liveinspelning och trevlig att ha i skivsamlingen för dem som bevittnade konserten. För oss andra duger det gott att lyssna på de ynka två fullängdare detta eminenta band hann ge ut i sin karriär. För övrigt kan man fråga sig vart de sista spåren "Elizabeth Bathory" och "Night's Blood" som enligt infobladet skulle finnas på denna CD, tog vägen. Tur att jag hört dem innan, annars hade jag blivit riktigt irriterad...

Turid Walderhaug

DIVERSE ARTISTER – "Italian Experiences III"
(Path Of Experiences) §

Från Italienska P.O.E kommer denna samlingsplatta, vars band verkar hämtade från närmsta belägna fritidsgård, vilket gör att detta verkligen känns som en överflödig platta. Det hela är lika spännande och underhållande som Bingolotto. "Italian Experiences" innehåller tolv band varav elva ger mig absolut ingenting. Enda bandet som är metal på denna samling är **Nuclear Devastation** med låten "Radioactivity" som är vansinnig goremetal med kraftig growlsång och brutalt trumspel. Det är också det enda på hela skivan som är bra, så det är absolut inget jag rekommenderar, om du inte gillar skräpig punk och rockpop vill säga. SKRÄP!

Thomas Backelin

DIVERSE ARTISTER – "Ultimate Revenge"
(Metal Mind Records / Border) §§

Generellt sett hyser jag en viss skepsis gentemot kompilationer av typen "best of.." eller "various artists" från ett visst skivbolag. Utan att lägga ut texten allt för mycket i detta ämne finns det trots allt en skillnad i en "best of..." -utgåva och en "various artists" -utgåva. I det förstnämnda har någon annan valt ut åt mig vad som är bra eller dåligt. På en "**Various Artists**" vill skivbolaget i första hand marknadsföra och presentera dess signade band. Syftet med att släppa en "various artists compilation" är att få folk att uppmärksamma band som ligger på utgivarens bolag. Med andra ord handlar det om en reklamkampanj. Det finns något som stinker i att vi som konsumenter för egna pengar ska betala för den reklambolaget väljer att göra, för att naturligtvis kunna sälja fler skivor. Konsumenten är förvisso alltid den som får

"Gruppen kan konsten att variera sig utan att konstla till det"

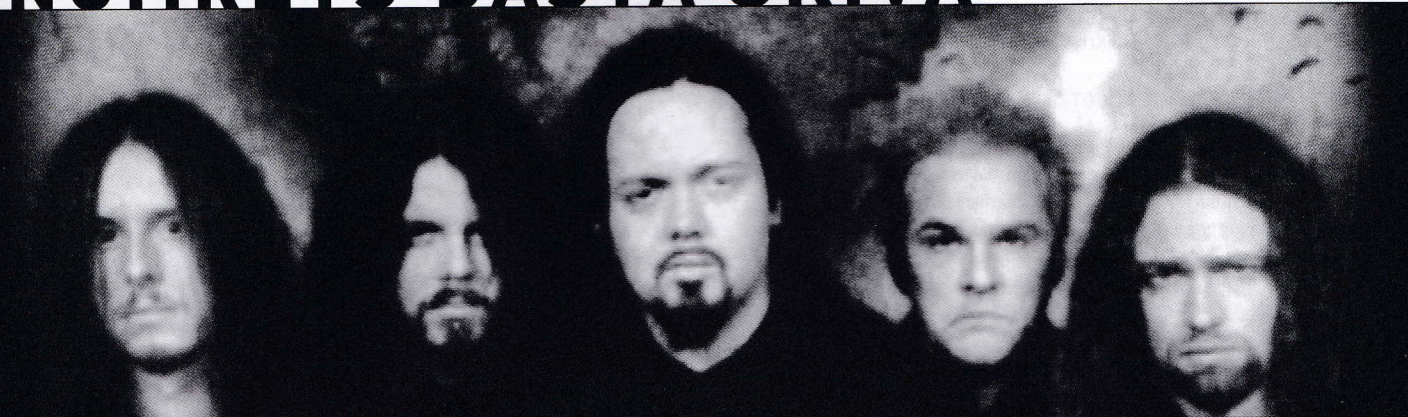

DOZER – "Call It Conspiracy"
(Molten Universe / Border) §§§§

Den senaste tiden har jag funderat över vart all bra stonerrock har tagit vägen. Jag vill ha, jag vill ha ... När kommer nästa skiva med **El Caco**? Ökenguden som bevakar kaktusar och dieseldoftande gitarrer verkar ha hört mina böner, för nu sitter jag här med en höjdarplatta snurrandes i stereon. Kvartetten **Dozer** är ett band, vars namn har cirkulerat i min skalle, men som jag har aldrig tagit mig tid eller ork till att upptäcka. Men nu så, nu är detta avklarat, och jag är mäktа imponerad. Det är så här som det skall låta! Full fart, fuzziga gitarrer, ett öronrivande groove och en sångare med avslappnad röst. **Dozer** har fått vandra en osäker väg sedan deras hopp för skivbolagsbranschen fick sig en rejäl törn efter att förra hemvisten Man´s Ruin gick i graven med stora skulder till bandet. Men som varje knattetränare säger; skam den som ger sig. Bandet är tillbaka, starkare än någonsin förmodar jag, på den egna etiketten Molten Universe. De har utgått från stonerrock i den form vi helst vill ha den. Inget krystat skit, fåniga gitarrskalor som ekar übermenschkomplex eller polerad, välslickad pretention. **Dozer** vill bara fylla tomrummet efter stonerrock i våra själar, inte sälja en massa skivor på ICA. Och som sagt, **Dozer** gör det riktigt bra, ingen av de tolv låtarna känns överflödig och gruppen kan konsten att variera sig utan att konstla till det. När Borlängesönerna drar ner på temot kommer de psykadeliska sidorna fram, likt en musikalisk ecstacytripp. Fredrik Nordin har en behaglig röst, som låter väldigt mycket 70-tal. Måhända är **Dozer** föga nyskapande, men "Call It Conspiracy" känns väldigt fräsch och pigg. Med den energi och nerv som bandet besitter måste bandet vara en bejublad attraktion på livefronten.

Larsa Carlsson

NUMRETS BÄSTA SKIVA

EVERGREY – "Recreation Day"
(InsideOut / Border) §§§§§

Jag vet inte riktigt vart jag ska ta vägen, om jag ska skratta eller gråta, om jag vill leva eller dö. "Recreation Day" är för bra helt enkelt. Göteborgkvintettens fjärde album i ordningen är ett steg till i sökandet efter total perfektion, och inte är dem långt borta. Minns vilka skyhöga förhoppningar jag hade innan "In Search Of Truth" släpptes för cirka ett och ett halvt år sedan. Minns också när jag i samma veva satte på skivan första gången och led av andnöd under de nio spår som skivan hade att erbjuda. Samma scenario har precis upprepats, denna gång är dock känslorna än starkare och svårare att beskriva. Inledande "The Great Deciever" är en riktig rökare och med en gång befäster bandet återigen sin position som regenter i pojkrummet på Brunnehagen 62 i Tuve. Skulle tippa på att det är stor risk att bandet får regera världen runt för det här, mina vänner, det här ÄR total perfektion från början till slut. Återigen har bandet styrt kosan mot Los Angered och Andy LaRouque, alldeles i utkanten av Göteborg. Producentsuppgiften har denna gång dock tillfallit sångare/gitarrist Tom S Englund och gitarrist Henrik Danhage och liksom allt annat spelar även produktionen i en mycket högre klass än tidigare. Under hela elva spår, varav **Dilba**-covern "I'm Sorry" och "Blinded" agerar singelspår, bevisar Tom S Englund att han utan tvivel är världens bästa sångare. Detta är för stort för att beskrivas i ord. Bäst är "As I Lie Here Bleeding", "Your Darkest Hour", "End Of Your Days" och "The Great Deceiver". Otroligt intressant är "Madness Caught Another Victim" där världens bästa sångröst och snygg akustiska gitarrer går i pretentiös symbios. Det nya materialet är definitivt mycket bredare än tidigare men samtidigt tycker jag att de svårare än någonsin att ta till sig, förvirrad någon? Om **Evergrey** fortsätter såhär kommer min topp-5 lista med favoritalbum bara bestå av de grå männen, inte mig emot. "Recreation Day" är definitivt något av det bästa jag hört – någonsin. Stay grey.

Kristian Forsell

betala kostnaden för marknadsföring, PR, reklam och så vidare. Se bara på hur höga skivpriserna är! Hur som helst så anser jag i min naiva lilla värld att dessa kompilationer rimligtvis borde ge mer tillbaka till giriga skivbolag om de användes som den reklam de i själva verket är, nämligen skänktes bort. Hur det nu än är med den saken så är "Ultimate Revenge" en "guide to polish death black metal scene". Många goda pärlor med namn som **Esqarial**, **Lost Soul** och **Anal Stench** går att finna. Men även bottennapp som **Asgaard**, **Horrorscope** och **Darzamat** får plats på den med 21 spår fyllda plattan. Det är med andra ord en obehagligt ojämn samling där hälften vore nog.

Lars Ekenryd

DREAM EVIL – "Evilized"
(Century Media / Border) §§

Demonproducenten **Fredrik Nordström** är tillbaka med sitt **Dream Evil**, bandet som med sin flörtiga heavymetal gjorde en mindre succé med fjolårets "Dragonslayer". De småroliga låtarna "Chasing The Dragon" och "Heavy Metal In The Night" gjorde att jag då tyckte bandet var ganska lyssningsvänligt, lite småkul att sätta på vid partytillfällen etc. Dessvärre har charmen försvunnit totalt och istället byts ut mott ett mer seriöst ställningstagande och det känns på något sätt mindre ärligt och mer anpassat. Sångaren **Niklas Isfeldt**, som vi vanligtvis även hittar bakom micken i humorbandet **Pure-X**, har en ytterst tam röst, saknar kraft och låter mer kvinna än man. Låtarna är tråkiga, tafatta och inte intressanta för fem öre. Gitarristen **Fredrik Nordström** (Nördström i detta fall?) borde istället koncentrera sig på något han klarar av, till exempel producering och inspelning. Den största tillgången i bandet är helt klart gitarristen **Gus G** som stundtals är riktigt duktig och istället borde söka sig till ett bättre band, för **Dream Evil** är bara tråkiga och totalt intetsägande.

Kristian Forsell

EMPEROR – "Scattered Ashes – A Decade of Emperial Wrath" (dubbel-cd)
(Candlelight / Border) §§§§

Egentligen är väl **Emperor** inte så mycket att orda om. Bandet har gått i graven och släpper ett sladdbarn i form av ett bokslut över sin storhetstid. På två fullmatade cd-skivor presenteras, utan uppenbar kronologisk ordning, ett gediget urval av **Emperors** produktion. Även om man är hemtam med **Emperor** och följt norrmännens karriär sedan den självbetitlade EP:n från 1993, har man en lång skön stund framför sig med "Scattered Ashes...". För de som av någon sjukligt dålig anledning inte upptäckt **Emperors** storhet finns en helt ny värld att sätta hörntänderna i. Under mer än två timmar får man njuta av blackmetalhits som "Curse You All Men!", "An Elegy Of Icaros", "Funeral Fog" och käftsmällar som "My Empire's Doom" och "Moon Over Kara-Shehr". I vilket fall som helst är detta en fullmatad samling, som på ett förnämligt sätt ger ett smakprov på **Emperors** katalog, även om det naturligtvis prioriterats bort en minst lika stor del godbitar. Tycka vad man vill om att **Emperor** upphört som band, men att lägga ner verksamheten när man är på topp är ändå förknippat med respekt. Utan att nämna några namn så finns det allt för många som definitivt borde ha lagt av för länge sedan, innan det dalat allt för mycket utför. De tappra gossarna Vegard Tveitan (Ihsahn) och Tomas Haugen (Samoth) har under årens lopp till och från slagit följe med ett gäng eminenta musiker: Trym Torson, Haavard Elefsen (Mortiis), Terje Vik Shei (Tchort), Jonas Alver och Bård Eithun (Faust). Både Samoth och Trym har numera börjat erövra världen på nytt med sitt **Zyklon** och Tchort är även han fullt upptagen med **Blood Red Throne**. Så det finns hopp om framtiden.

Lars Ekenryd

THE EXPLOITED – "Fuck The System"
(Dream Catcher / Playground) §§§

Wattie Buchan är tillbaka med ännu en kanonad signerad **The Exploited**. Låtar som "Fuck The System" och "Fucking Liar" visar att, trots bandet har funnits sedan tidigt 80-tal så har inte ilskans låga slocknat. Bandet har genom åren bevisat sin betydelse för punkgenren men sitt aggressiva sound och sina föraktfulla texter, som så sant infobladet beskriver det. Utan band som **The Exploited**, **Discharge** och **GBH** så skulle inte band som **Metallica**, **Slayer** och **Slipknot** existera. Även fast "Fuck The System" inte är bandets bästa album, så är det ändå skönt med ett band som inte överger sina ideal på grund av trender, utan kör sitt race och gör det de tror på. Ett band som **The Exploited** är viktigt för dagens musikscen och för samhället i övrigt. För inte ska väl en mohikanfrisyr förknippas med David Beckham?

Daniel Bergqvist

FINNUGOR – "Black Flames"
(Adipocere Records) §§

Symfonisk blackmetal är en genre som jag länge varit besatt av, har alltid gillat stämningen och mystiken som genrens band kunnat stoltsera med. Nu är det tyvärr inte, som vanligt, att alla band inom genren besitter samma klass. **Finnugor** är ett av dem. Det franska tvåmannaprojektet, bestående av **Gabriel Wolf** och **Nikolai Stalhammar** bjuder på snygga keyboardmattor och en del coola riff men mycket mer än så är det inte. Stundtals påminner musiken om **Cradle Of Filth** och ibland drar den åt tidiga **Type O**

legative. På något sätt har man även lyckats få med anske världshistoriens sämsta sångljud och det är og framförallt sångljudet som drar ner resten av lbumet i skiten också. Detta är kul i tio minuter.

Kristian Forsell

FORLORN - "Hybernation"
(Napalm Records / MNW) §§§§
iteln finner jag tämligen intetsägande. Omslaget isar sex damer i varsitt bås iklädda något som likar vadmalsbikinis och de sex **Forlorn**-medlemmarna liknande höftskynken, prydligt uppställda i små bås ittemot, alla med tejp för munnen och sladdar fastejpade på sina bleka bringor. (Vad nu det skall vara ra för?) Något sade mig att även detta förutvarande ikingmetalband svalt den elektroniska trenden med ull och hår. Blipp- och zumljuden som mycket rikigt dök upp i inledningen tycktes bekräfta denna nisstanke, men den visade sig lyckligtvis vara rättmätig. På i stort sett hela skivan används synhen faktiskt på det gamla hederliga viset, det vill äga som pianoklink och symfonisk atmosfärsskaare. Visst hörs det en otäck robotröst som får skväträdda som undertecknad att hoppa till i inledningen ill "They Make You Bleed". "Abuse" är genomsyrad av echnorytmer och dito ljud, men det får vara förlåtet ftersom **Forlorn** så länge spelar något som till nitionio procent är metal. Måhända är texterna numera nnorlunda, men det är förvisso omöjligt att veta för ågon som inte har texthäftet till skivan. Jag vill åstå att detta är klassisk norsk dark/black metal ned synth och en sångare med raspigt growlande.)et påminner en aning om bland annat **Gehenna** kanske inte så konstigt med tanke på att gitarrisen, en viss Dolgar, har ett förflutet i bandet). Inte ärskilt originellt eller nyskapande egentligen, men let låter bra nog!

Turid Walderhaug

0 GRIT - "Nothing To Remember"
(Metal Blade / Border) §§§
)et första som slår mig är det kompakta och feta judet gitarrerna ger ifrån sig, helt klart i stil med ad man uppskattar när det innefattar genren som ivits namnet neometal. "No Giving In" öppnar (Om nan bortser ifrån introt) plattan friskt och man blir mmedelbart sugen på att få höra mer och det bådar u gott, men riktigt så blir det inte. Då första låten judit ut och andra låten "Bomb Bottom" tar vid så änns det inte lika fräscht längre, **40 Grit** har plötsligt tappat sin originalitet. Det som retar mig mest ir att resterande spår påminner en hel del om **Papa Roach** och deras arrangemang, framför allt James Santiagos sång som känns snarlik, även om **40 Grit** nar större pondus och levererar det musikaliskt bätre. Höjdpunkterna hör till "Higher Tides", "Taken Aside", "Pull Out" och tidigare nämnda "No Giving In", som håller en högre standard och andas mer ikthet än övriga verk på plattan. Om det inte vore ör **Papa Roach**-känningarna så tror jag att "Nothing To Remember" skulle kunna bli en minst lika stor kommersiell försäljningssuccé som **Papa Roach**, och let är tråkigt med tanke på att **40 Grit** har en höggradigare talang än sina konkurrenter. Vad som rekommenderas är att ge "Nothing To Remember" en chans i varjefall, det är den värd.

Robert Hakemo

THE GATHERING - "Souvenirs"
(Psychonaut Records / Sound Pollution) §§§
The Gathering lär ju ha varit några av dem som skapade den elektroniska trenden inom metalscenen och sägs ha uppfunnit begreppet "triprock". Just därför har jag inte orkat lyssna på eller köpa någon av deras skivor efter "Mandylion" (1996), på vilken de lät nästan exakt som **Tiamat** under "Wildhoney"-eran (inte så konstigt med tanke på att bägge producerades av Waldemar Sorychta). Det var ju ett tag sen... jag måste erkänna att jag blev minst sagt trött när jag hörde de obehagliga elektroniska oljuden redan i introt här, även om jag som sagt var beredd på dem. Men det vägs till stor del upp av Anneke van Giersbergens klara och vackra röst och de melankoliska melodierna som lär tilltala alla som är svaga för "Street Spirit" med **Radiohead.** Det är inte lätt att betygsätta den här skivan, som skulle ha varit riktigt mysig om det inte vore för det ovannämnda oväsendet som stundtals bryter ut i frustande crescendon som skär i öronen... jaja, eftersom man inte kan dela ut betyget "två och en halv" får det bli en svag trea.

Turid Walderhaug

GOD DETHRONED - "Into The Lungs Of Hell"
(Metal Blade / Border) §§
Förväntningarna på detta band var efter kanonskivan "Ravenous" tämligen höga. **God Dethroned** har hittat en egen fåra i dagens överlag medelmåttiga deathmetalutbud. Att kombinera kulsprutemangel med melodier valda med omsorg är signumet för den långlivade kvartetten från Holland. Femte skivan "Into The Lungs Of Hell" gör mig dock besviken. För det första; låtarna. Glömde sångaren/gitarristen Henri dem hemma i Holland under inspelningen i svenska Berno-studion? Jag letar och letar, men dödsmetallhitsen lyser med sin frånvaro. Nummer två: ljudet. Vart fan tog gitarrerna vägen? De låter nedstämt med råge, men inte ett dugg tungt. Inga tunga gitarrer - ingen bra deathmetal. Det är A och O för mig. Men sedan finns det trots allt delar av plattan som bör lyftas fram positivt. "Slaughtering The Faithful" sticker ut med sitt härliga crustpunktrumkomp och kraftfulla refräng. Ja, ni läste rätt, refräng. **God Dethroned** lyckas få struktur på sin musik, vilket ganska många deathmetalband inte har en minsta aning om hur man går till väga för att uppnå. Lyrikmässigt fortsätter bandet på den inslagna banan. Kyrkan skall brinna, de kristna skall slaktas och har man inget annat nöje för sig under mörkertimmarna bör man välta gravstenar. Tycka vad man vill om budskapet, men ibland är det skönt med texter som inte är baserade på synonymlexikonets ersättningsord för mörda, dräpa och stycka. Jag hade hoppats att "Into The Lungs Of Hell" skulle föra **God Dethroned** till en högre nivå, men istället fick man än skiva som inte ens lever upp till "Ravenous"-klass. Är det roliga redan slut? ***Läs även intervjun med God Dethroned i detta nummer!***

Larsa Carlsson

GOOD CHARLOTTE
-"The Young And The Hopeless"
(Epic / Sony Music) §§§§
Klockrent! **Good Charlotte** är ett band som jag aldrig hade hört talas om innan, så förväntningarna var lika med noll när "The Young And The Hopeless" damp ner i lådan. Men oj vad fel jag hade, detta är **Blink 182**-punk av allra finaste märke. Många snygga gitarrharmonier, bra sång och framförallt skitbra låtar. Textmässigt så ligger de också nära underbara **Blink 182**. Texter om att känna sig mest ensam på denna jord, olycklig kärlek, relationer mm. Men hela skivan andas trots allt optimism och lekfullhet, **Good Charlotte** är definitivt ett band som jag kommer att hålla ögonen på i framtiden.

Daniel Bergqvist

GURD - "Encounter"
(Diehard / VME) §
Detta är Schweiziska **Gurds** sjätte album och påstås vara heavymetal. Men när man lyssnar igenom plattans tretton spår börjar man undra om dom vet vad just denna benämning betecknar? Om jag inte har fattat det fel så är väl ändå **Judas Priest**, **Accept** och **Iron Maiden** just heavymetal, rätta mig om jag har fel? När **Gurd** kör sin så kallade metal får jag det till någon slags färglös soppa som vare sig har tyngd eller låter metallisk, totalt intetsägande. Smeten de kokat ihop på "Encounter" gör mig bara jävligt matt. Musiken uppfattas som en enda stor, öh...schweizerost som några skabbiga råttor har frossat på, tills det bara återstår ett hål.

Robert Hakemo

HANOI ROCKS - "Twelve Shots On The Rocks"
(RLF Music / Playground) §§§
Hade det inte varit för **Hanoi Rocks** så hade Guns N'Roses inte existerat överhuvudtaget och Axl Rose hade inte varit vatten värd. De finska glammarna stöpte och påverkade en hel generation musiker och fans, men som de flesta vet så tog allt slut i mitten av 80-talet när bandet stod inför en omfattande USA-lansering. Trummisen Razzle omkom i en tragisk bilolycka. Bakom rodret satt Vince Neil (**Mötley Crue**) som klarade sig oskadd, fullt påverkad av diverse droger. Kort därefter splittrades **Hanoi Rocks** och sagan såg ut att ha nått sitt slut. Men nu, arton år senare, är bandet återförenade och redo att visa vägen igen efter alla bravader och omständigheter. Singellåten "People Like Me" som härjade på försäljningslistans första plats i våras har även spelats på en del svenska radiostationer och uppståndelse har visats på nytt. Med en rad spelningar under sommaren inkluderat ett framträdande på Sweden Rock Festival så har Mike Monroe och kompani fått blodad tand ånyo. På "Twelve Shots On The Rocks" presenterar bandet tretton nya verk som känns starka och som växer allt eftersom. **Hanoi Rocks** är tillbaka och radarparet Andy McCoy / Mike Monroe håller fortfarande hög klass.

Robert Hakemo

THE HAUNTED - "One Kill Wonder"
(Earache / MNW) §§§§
Ibland är vägen till övertygelse oerhört lång och svårnavigerad, ibland men ytterst sällan så självklar och enkel. "One Kill Wonder" är en enda utdragen men aldrig uttråkande orgie i till stora delar allt vad metal innebär. Jovisst, de kanske stjäl lite riff och slingor från diverse 80-tals hjältar, men vad gör det när de hanterat arvet på ett sådant fantastiskt sätt. Björlerbröderna har faktiskt överträffat sig själva och komponerat ihop det bästa materialet någonsin, "Slaughter Of The Soul" inkluderat och de som påstår att Peter Dolving var en vassare sångare än Marco får sig här en rekorderlig känga rakt upp i sheriffen. Denna arma finne, i mitt tycke synonym för tillgivenhet och respekt för sina fans har aldrig våldfört sig på stämbanden på ett bättre sätt än på just "One Kill Wonder". På kommande milstolpar som "Shithead", "Shallow World" och "Godpuppet" för att nämna några få, så fullständigt vräker han ur sig en eter av frustration och aggressivitet som borde ersätta alla adrenalinkomplement på vårdcentraler landet över. "One Kill Wonder" är på samtliga sätt bättre än sina föregångare då vi här hittar en variation och säkerhet som kanske emellanåt har saknats tidigare. Att bryta av malandet med tyngre och groovigare stycken som "D.O.A" och enorma "Demon Eyes" visar en bredd och lust

"När kommer fullängdaren?"

INFERNAL - "Summon Forth The Beast" (MCD)
(Hammerheart / Sound Pollution) §§§

Infernals fullängdsdebut låter vänta på sig. "Summon Forth The Beast" är bandets andra mini-cd i väntan på första "riktiga" skivan som lovats under lång tid. En väntan som tagit gott om tid på sig att klämra fast sig i oss, efter den välsmakande självbetitlade minin som kom 2000. Ledargestalten Blackmoon (gitarr och viss sång) har möblerat om i sättningen, eller rättare sagt återigen återanvänt folk från hans tidigare orkester **Dark Funeral**. Typhos (som ersatte just Blackmoon i **Dark Funeral** efter hans sorti från bandet 1996) är tillsammans med trummisen Alzazmon (ex-**Dark Funeral**) nya i bandet. Förra trummisen Matte Modin har gått motsatt riktning och lirar numera i **Dark Funeral**. Så vad har Themgoroth, Blackmoon, Typhos, Alzazmon, Matte Modin och Equimantorn gemensamt? Jo, de har spelat både i **Dark Funeral** och **Infernal**, dock inte i båda banden samtidigt. Jag blir inte förvånad om Dominion dyker upp i detta band en vacker dag. **Infernals** aktuella utgåva "Summon The Beast" är en mer deathmetalinspirerad historia än vad vi hört med Blackmoon tidigare, åtminstone sett över de två egna låtarna. De övriga tre är covers på **Von**, **Bathory** och **Morbid Angel**. Tyvärr så håller inte de två egna låtarna den klass som förväntas, de känns alldeles för ryckliga och **Morbid Angel**-doftande. Mer tungt än elakt, vilket inte passar in i detta läge. Däremot fungerar "Devil Pig" (**Von**) och "Of Doom" (**Bathory**) mycket bättre. Trots att tempot är lägre känns framförandet av dessa mycket piggare, än de två egna kompositionerna "Branded By Hellfire" och "Infernal Holocaust". Viktigaste frågan kvarstår dock; när kommer fullängdaren? Timglaset börjar sakteliga sina de sista sandkornen.

Larsa Carlsson

för utveckling och det är just denna hunger som kommer att föra **The Haunted** till tronen som ett av de absolut bästa svenska metalbanden genom tiderna. 1983 kom "Kill Em All", tjugo år senare kom "One Kill Wonder", båda ett stycke fantastisk hårdrockshistoria. ***Läs även intervjun med Haunted i detta nummer!***

Ronnie Schmidt

(hed) PE - "Blackout"
(Volcano / Zomba) §

Att lyssna på "Blackout" känns lite som att lyssna på muzak musik. Ni vet sådan "musik" som spelas i varuhus och liknande. Det händer liksom inte särskilt mycket. Det går in i ena örat och ut genom det andra. Man har hört det förut. **(hed) PE** spelar trött neometal som inte berör nämnvärt. Bäst funkar låtarna "Crazy" och "Only One", som visar prov på att bandet nog kan om de vill. Jag kan mycket väl tänka mig att MTV-publiken kan tycka att detta är hur bra som helst. Jag har inte ens MTV och tycker heller inte att detta är bra.

Daniel Bergqvist

HELLRIDE - "...And Then The Earth Moved..."
(White Jazz / MNW) §§§

För att komma från Norge är **Hellride** ett ovanligt svenskt band, då tre av fyra medlemmar är svenskar bosatta i Oslo. Bandet grundades 1997 och de släppte några 7" och 10", men efter att **Hellfire** släppt sin debutfullängdare "Making Out With Fire", hoppade alla medlemmar av bandet och kvar stod grundaren Pete Evil, sång och gitarr. Pete Evil hittade då tre nya medlemmar släpper nu uppföljare. **Hellrides** musik kan närmast beskrivas som rock´n´roll med en viss retrokänsla. Musikmässigt är plattan riktigt bra, mycket sköna rock´n´roll riff och lagom tempo, men det hela brister lite på sången som gärna kunde varit både bättre och tuffare. Visst kan Pete Evil sjunga, men med en ny sångare hade bandet låtit betydligt mycket bättre. En bra platta som garanterat inte snurrat färdigt i min spelare.

Dick Lundin

INFERNAL POETRY / DARK LUNACY
- "Twice" (MCD)
(Fuel Records / Import) §§

Två rätt så obskyra band delar på utrymmet på denna MCD med två låtar var, **Infernal Poetry** och **Dark Lunacy**. Bägge bidrar också med varsin musikvideo. De förstnämnda spelar svårbeskrivlig, ganska ryckig, smattrande och "groovy" death med gitarrer som ylar rejält ibland. Det låter lite grann som **Hypocrisy** och det är konstigt med tanke på att ljudmattan i det här fallet inte är lika massiv, snarare lite tunn. I videon "Hell Spawn" harvar **Infernal Poetry** på live så att dreadlocksen flyger åt alla håll och en bandmedlem tar sig ett bad i ett kar fullt med något som först ser ut att vara sand, men som kanske bara är söta små rosenblad, medan en glad liten flicka tittar på. **Dark Lunacy** beskrivs också bäst som ganska ordinär death/darkmetal med mycket synthstråkar och sparsamma inslag av kvinnosång, och stundtals kan liknas vid **At The Gates**.... Jag fastnade inte helt för vare sig "Defaced" eller "Die To Reborn", men låten i musikvideon "Dolls" däremot är mycket bra med catchy refräng och en stråkkvartett som även syns i videon. I denna får man också se den kostymklädda sångaren sitta och growla och vifta med sitt långa hår i en nyrokokosoffa i röd sammet, en teaterscen och människor i historiska kostymer med mera... coolt! Som helhet är detta korta smakprov på två bands förmågor okej, om än lite tröttsamt i längden... Men **Dark Lunacy** lär iallafall vara värda att kolla upp om de har fler låtar i stil med "Dolls".

Turid Walderhaug

INSANIA STOCKHOLM
- "Fantasy (A New Dimension)"
(No Fashion / MNW) §

Bara titeln och coverartworken framkallar en och annan sur uppstötning. Drakar och demoner och en utstuderat infantil symbolik i bildspråket har aldrig tilltalat mig nämnvärt. Men man ska inte vara fördomsfull utan ge musiken en chans, det är ju trots allt den det handlar om. När Ola Hallén efter en allt för kort inledning går upp i falsett och piper som en fäbojänta är det kört. Jag kastar upp frukosten över soffbordet och drabbas av våldsamma konvulsioner. Med darrande hand lyckas jag dock nå fjärrkontrollen för att, i min naiva tro, komma vidare till någon mindre skadligt på "Fantasy...". Oh, my god! Gitarronani och omotiverat utdragna keyboardinlägg får mig att börja kallsvettas i mina tilltagande kramper. Denna skiva har i stort sett allt som man bör undvika! Det bör i ärlighetens namn sägas att vare sig **Helloween**, **Stratovarius**, **Dream Evil** eller andra lågvattenmärken ligger inom mitt intresseområde och om möjligt än längre bort från mitt gillande. Uppskattar man dock av någon onämnbar anledning ovan nämnda orkestrar är nog **Insania** en välkommen plyschmetalplatta i samlingen. Alla vi andra gör helt rätt i att låta "Fantasy..." falla i glömska.

Lars Ekenryd

IR8 VS SEXOTURICA
(Crophouse / Surfdog) §§

Laguppställning:
Första kedjan: Jason Newsted - Devin Townsend - Tom Hunting.
Andra kedjan: Tom Hunting - Andreas Kisser - Jason Newsted
Matchfakta: Ganska händelsefattig första halvlek där "första kedjan" **IR8** stod för allt spel. Trots individuellt skickliga spelare fungerar inte samspelet, förmodligen beroende på att laget tränat för lite tillsammans. I halvtid byttes "andra kedjan" **Sexoturica** in. Trots att kvaliteten höjdes nämnvärt, så sumpades alla heta målchanser. Trots stjärnglans slutar matchen 0 - 0. En mycket svag insats av den välmeriterade lagkaptenen Newsted, som inte har förmågan att få ut det bästa ur sina spelare.

Larsa Carlsson

JUDAS PRIEST - "Live In London" §§
(Steamhammer / Playground)

Jag vet inte om Glenn Tipton har fått någon skrämmande diagnos om ett kommande dödsfall eller om **Judas Priest** börjar få likviditetsproblem, för nu duggar släppen lite väl tätt av DVD:s och liveskivor. Med största sannolikhet så är det Steamhammer dock som numera släpper en liveskiva och en livedvd i veckan. Oftast kreationer som vi hade klarat oss utan en bra bit in på 2000-talet med band som för länge sedan börjat nonchaleras av groupies. I övrigt är det inget som helst fel på "Live In London", Ripper sjunger fantastiskt bra och jag börjar mer och mer tvivla på om Halford skulle tillföra **Judas Priest** någonting framöver, förutom då givetvis en otrolig publicitet. Tröttnar du aldrig på deras gamla godingar och tror dig finna ännu större glädje i liveversionerna av diverse klassiker så ska du genast skita i husgeråd och klädsel och istället införskaffa "Live In London".

Ronnie Schmidt

KABBAL – "Synthetically Revived"
(Diamond Productions) §§§

Kabbal från Frankrike kastar in en förödande brandbomb med sin första fullängdare "Synthetically Revived". Här hjälper inte ens vare sig asbestkalsonger eller teflonbrynja! Kvartetten Hazaël (trummor), Ghimel (gitarr), Trisophiliac (gitarr) och XZ (bas/sång) lade grunden för sitt intåg på Diamond Productions från starten 1999 genom demosarna "The Wretched" (1999), "Supreme Ritual" (2000) och "Heretic" (2001). I sin aggressiva, men fantasifulla anda ligger **Kabbal** någonstans i det svåråtkomliga gränslandet mellan **Morbid Angel** och **Suffocation**, där en finstilt melodiös döds smälter samman med en flammande löpeld. **Kabbal** drar under närmare fyrtio minuter å åtta välsvarvade låtar plus ett intro till sig extra uppmärksamhet genom ett alltigenom välproducerat material. Det är en tung och tät ljudbild med ett distinkt anslag. Plattan spelades in i Update Studio i Salernes, Frankrike, under ledning av Serge Begnis. Det lät ungefär som en presentation av ett bidrag till melodifestivalen, "...under ledning av Anders Berglund!" Hur som helt är detta ett oerhört bra förstlingsverk som bör tilltala alla beundrare av deathmetal där melodiösa inslag inte fördärvar helheten. Till de mindre goda egenskaperna kan räknas det faktum att det trots allt inte bjuds på några öronbedövande nydaningar inom genren. Många spelar döds – vissa gör det dåligt, andra (som **Kabbal**) gör det glädjande nog bra.

Lars Ekenryd

KAMELOT – "Epica"
(Noise Records / Showtime) §§§§

Nyss hemkommen från chefredaktör Schmidt med en påse fylld av nya skivor sträcker jag ner handen i påsen och får till en mild förtjusning tag i en ny platta med tyska **Kamelot**, ett band som jag än så länge tyvärr bara följt på långdistans, ganska ointresserad. Nyfiken till trots slänger jag på skivan i bilen och blir mycket positivt överraskad. Det material jag tidigare bekantat mig med bleknar vid bara självaste åtanken av "Epica"`s storhet. Senaste gången jag hörde bandet var när de var ute på Europasväng med **Evergrey** och inte hade man då kunnat ana detta. Musiken drar åt progressiv powermetal men lämnar powermetalens klyschor utanför och koncentrerar sig istället på tyngd. De lägger musikens tyngdpunkt på ett mycket djupare plan än alla andra clownband inom den annars avskydda genren. Överraskande nog har jag också upptänkt att det tydligen finns sångare inom genren som håller mycket hög klass och kan variera sin röst på alla möjliga sätt, till skillnad från dem som fått sig en rejäl pungkross och ständigt plågar oss lyssnare med sin vedervärdiga stämma. Khan i **Kamelot** tillhör den första kategorin, hans sångröst är mycket välljudande och behaglig. "The Edge Of Forever" och "The Wanderer" är två helt fullgjutna och klockrena stycken som borde få även den brutale musikälskaren att skaka knä, lägga sig på golvet och brista ut i total förtjusning. Trots tämligen lättlyssnad musik tar det sitt lilla tag innan hjärnan lyckats bearbeta låtarna, men tro mig – väntan är värd varenda sekund.

Kristian Forsell

KATAFALK – "Storm Of The Horde"
(Coldblood Industries / VME) §§

Om man nämner enkel och ösig metal utan krusiduller med drag av death, trash, black och **Pantera** brukar de flesta traditionalister lysa upp av entusiasm. Enkelheten och kompromisslösheten hyllas förvisso i många kretsar, och vad vet jag, det är mycket möjligt att en del kommer att gilla det här. Informationsbladet har rätt på en punkt, **Katafalk** är en "extreme metal machine", med betoning på ordet maskin. Just med tanke på att de håller samma tempo i tvåhundranittio knyck genom hela skivan med undantag för det trettio sekunder långa introt till "Empty Life". Alla låtar (utom två med den i sammanhanget imponerande längden på tre och en halv minuter) är knappt tre minuter långa, texterna är ordinära med många "fuck"... det påstås också på infobladet att alla dessa "dynamiska och välstrukturerade" låtar ska få lyssnaren fokuserad och alert, men i mitt fall fick de en totalt motsatt effekt; sömnpiller!

Turid Walderhaug

KOLDBRANN – "Nekrotisk Inkvisisjon"
(Desolate Landscapes) §§

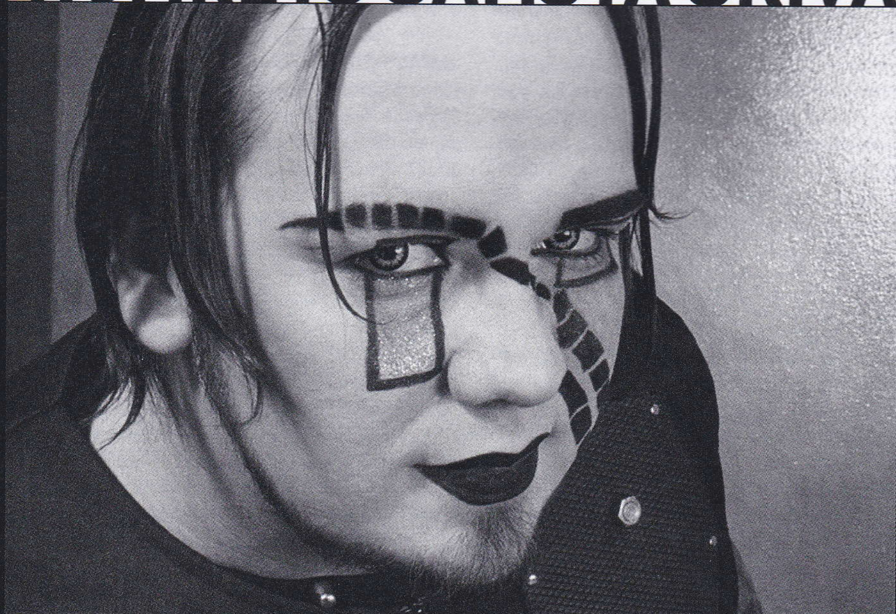
Rejäl oldschool blackmetal! Med sitt debutalbum ger de sig ut på ett uppochnedvänt korståg för en råbarkad, primitiv och minimalistisk blackmetal. En renässans för det ursprungliga soundet inom genren helt enkelt. Om nu **Koldbrann** får som de vill .... Det är dock inte en helt oäven platta norrmännen (vilka annars) fått ihop. För de som uppskattar gamla **Darkthrone**, **Horde** eller **Trelldom** finns antagligen en hel del att hämta på "Nekrotisk Inkvisisjon". Mannevond (sång/gitarr), Kvass (gitarr), Fordervelse (trummor) och Jonas Aus Slavia (session bas) kommer dessutom att vara en av akterna som berikar utbudet på Inferno Festival i Oslo.

Lars Ekenryd

KRUX – "Krux"
(Mascot Records / MNW) §§

Ett annorlunda och egensinnigt projekt av och med Leif Edlings (**Candlemass**) som, enligt ett "lustigt" promotionmaterial härleder namnet **Krux** till den grundingrediens som verkar vara kronisk i Leifs eget liv. Om det nu är dessa påstådda svårigheter i Leifs historia som ligger till grund för utformningen av musiken på denna självbetitlade cd-debut låter jag vara osagt. Textmässigt är det dock både självutlämnande och psykoterapeutiskt sett en krisbearbetning på gång. Hur som helst så har Leif lyckats skrapa ihop en förnäm samling medmusikanter till sitt projekt: Mats Levén (**Abstrakt Algebra**, **Yngwie Malmsteen**), Peter Stjärnvind (**Entombed**, **Murder Squad**, **Merciless** m.fl.) och Jörgen Sandström (**Entombed**). Med en tung variant av doom gungar **Krux** fram i gränslandet av både **Black Sabbath**, **Mercyful Fate** och självaste **Entombed**. Detta dock till en början innan den 12 minuter långa episkt utformade "Lunochod" träder in med sina säregna sju partier. Redan på spår åtta anar man oråd när Leif Edling rycker ut på basen som inledning till "Evel rifaz". Förvisso anser jag att det som kommer därefter är mer tilltalande i all sin experimentella lusta och flummiga pretention. En skön ingrediens i arrangemanget är inte minst användandet av en rad i sammanhanget ovanliga instrument av typen mellotron och moog synth skötta av Carl Westholm. Som ett inte allt för stort fan av Mats Levens sångförmåga måste jag erkänna att det är den insatsen som de facto får **Krux** att gå på grund rejält. Med en tuffare sång hade skivan klivit upp några betydande steg. Jörgen Sandström gör ett förträffligt jobb på gitarren (bortsett från ett och annat

NUMRETS SÄMSTA SKIVA

THE KOVENANT – "SETI"
(Nuclear Blast / MNW) §

"Nexus Polaris" var utan tvekan ett av 1998 års absolut starkaste album. "Animatronic" var en besvikelse i en klass för sig, moderniseringen av storheten vi hittade på föregångaren var som bortblåst och utbytt mot industrielement. Om besvikelsen var stor däremellan finner jag verkligen svårt att hitta ord för att beskriva mina känslor för kvartettens nya alster. På "SETI" är inriktningen totalt ny, man försöker i ett stort misslyckande att få tyngden i **Rammsteins** gitarrljud och blanda den med industriella keyboardpartier och knäppa ljudeffekter. Virrpannan, tillika bandets frontman, Lex Icon kommer utan tvekan att skaka om i fanskaran, jag tror inte det blir många som har hoppet kvar efter något sådant här. Jag sätter mig hellre och lyssnar på senaste **The Cardigans** än detta plastiga bottennapp.

Kristian Forsell

otäckt powermetalutspel) som han tydligen inte jobbat med på si och så många år. Dessutom har ambitionen att skapa något mäktigt, men samtidigt blytungt i mångt och mycket uppnåtts i en form som inte räds att ibland även kliva utanför ramarna. Skivan spelades in i Dog Pound av Nicko Elgstrand. Niklas Flyckt tog väl hand om mixningen i Kha-bang och Uffe Östlig skötte producerandet.

Lars Ekenryd

L.MINYGWAL – "E'er"
(Viruswork Records / Sound Pollution) §§§
Det oförklarliga är alltid, alltid betydligt mer fascinerande än det direkta och tillrättalagda. **L.Minygwal** från Tyskland känns nästan medvetet svåråtkomliga eller hur ska man annars tolka sista spåret som förutom att det spåret liksom övriga är ytterst märkliga är titulerat "Wakarimasen" som betyder "jag förstår inte" på japanska. För det är precis så det känns, jag förstår ingenting men är trots det hopplöst förälskad i detta kräk till musikalisk förklaring. "E'er" är totalt omöjlig att definiera med sin blytunga fusion av noise, industri och sludge. Med makaber kvinnlig sång från Andrea och ett par fullkomligt svårförklarade samplingar så är **L.Minygwal** en enormt uppfriskande kolsvart vårbris som tyvärr antagligen kommer att uppfattas som vansinne och förbises. Vansinne älskar dock sällskap och fler än jag kommer förhoppningsvis att beröras av detta rike av kollisioner. Förstår ni ingenting? Inte jag heller.

Ronnie Schmidt

LOK – "Bästrad Levande"
(Stockholm Records) §§§
Lok lämnar oss med flaggan i topp. Då bandet alltid sett sig själva som en liveakt, är det inte konstigt att den korta, men intensiva karriären sammanfattas med en liveplatta. Inspelad på Heden i Göteborg inför tusentals åskådare, mitt under fjortishögtiden Göteborgskalaset. Istället för att släppa en best-of känns det bättre att **Lok** gör så här och binder ihop det bästa från tre fullängdare och en mini-cd. När jag såg kvartetten för första gången på Rockslagetfinalen 1996 trodde knappast någon att det år 2003 skulle släppas en liveplatta från ett knökfullt Heden (Giget finns för övrigt recenserat i Slavestate Magazine nummer 4). Nu är dock allt historia, och vad än belackarna säger – **Lok** gjorde sin grej bra.

Larsa Carlsson

LOST HORIZON
– "A Flame To The Ground Beneath"
(Music For Nations / Zomba) §
Göteborgarna i **Lost Horizon** kan sin powermetal väl. Men det som slår mig direkt när jag lyssnar igenom skivan, är att det är så otroligt mesigt och ofarligt. Som i de flesta fall i den här genren så besitter gruppen duktiga musiker, men det spelar ingen roll hur mycket man än drar i strängarna och försöker briljera när varenda låt är så platt som **Lost Horizons** är. Sången ska vi inte tala om, det isar i blodet när Daniel Heiman tar ton. Karln kan säkerligen spräcka fönsterrutor med sitt ylande. Jag kommer inte ihåg vem som sa att powermetal är som ett **Alphaville** med distade gitarrer. Det omdömet stämmer dock på pricken, och hur bra är **Alphaville**?

Daniel Bergqvist

LOWBROW – "Sex, Violence, Death"
(Massacre Records / MNW) §§§
Brutal old-school dömetall från Tampa, Florida, USA ... har vi inte hört det förut? När gitarristerna Allen West (**Six Feet Under**) och Ben Meyer (**Nasty Savage**, **Acheron**) tillsammans med batteristen Curt Beeson (**Nasty Savage**, basbändaren Richard Bateman (**Nasty Savage**, **Agent Steel**) och vokalisten Rich Hornberger vevar igång sitt dödsmangel är det ingen tvekan längre. Ja, det här behövs i dagens medelmåttiga dömetallutbud! Det är inte bara en nostalgitripp in i tiden när det begav sig utan även en nytändning och ett prov på att deathmetal från Florida i allra högsta grad lever och frodas. "Sex, Violence, Death", **Lowbrows** andra album på lika många år producerades av ingen mindre än Donald Tardy (**Obituary**) i den legendariska Morrisound Studios i just Tampa. Har någon vid det här laget inte fått klart för sig att vad **Lowbrow** serverar på "Sex, Violence, Death" så är det rak och upprorisk döds med köttiga gitarr-riff och d-takt kaskader?! Då är det bara att plocka fram de gamla alstren av **Death**, **Obituary** eller **Both Thrower** för att polletten ska trilla ner.

Lars Ekenryd

MANDRAGORA SCREAM – "A Whisper Of Dew"
(Nuclear Blast / MNW) §§
Detta är ett konceptalbum, på vilket varje låt behandlar olika teorier om och skildringar av vampyrer, texterna är skrivna efter en historia av författaren Julio Angel Olivares Merino, och att de såklart inte finns med på min promoskiva gör antagligen att en viktig del av helhetsintrycket går förlorat. Men beträffande musiken (som ju ändå är ämnet som ska avhandlas) låter den mest som vanlig gothrock, med jämnt tempo, kvinno- och manssång, mycket synth och många inslag av mystiskt viskande röster mot en bakgrund av skräckfilmsaktiga ljud. Några av dessa är en kvinnoröst som mässar på något som låter som Tolkiens alvspråk, brusande vatten och frustande hästar – säkert från första Sagan om Ringenfilmen i scenen när Arwen trollar fram flodvågen som tillfälligt dödar de svarta ryttarna. Man kan undra om det kostade något att sampla det... Men tillbaka till ämnet: på skivan ingår också en tolkning av den gamla musikalklassikern "Close Every Door". Jag kan inte komma ifrån att melodierna känns småtjatiga ibland med vers-refräng-vers-refräng och "na-na-na-na-na-na-na" (repeat & fade out) vilket får mig att tappa fokuseringen på lyssnandet, men för mig låter det åtminstone mysigt nog att användas som bakgrundsmusik. En sann gothare med svartfärgat, tuperat hår och nätstrumpor skulle förmodligen älska det här. Och nej, jag tog knappast fel, alldeles i slutet på titellåten kan man höra en av Arwens och Aragorns romantiska dialoger på alvspråk och en liten snutt av filmens ledmotiv sjunget av Enya...!

Turid Walderhaug

MARDUK – "World Funeral"
(Regain / Sound Pollution) §§§
Man får oftast bekräftelse på sina förväntningar när man får stifta bekantskap med ett nytt alster av Norrköpings trognaste mörkermän **Marduk**. Den största förändringen sedan två år gamla "La Grande Danse Macabre" är att levande trummaskinen Fredrik Andersson är utbytt mot **Legions** trumtornado Emil Dragutinovic. Att leta skillnader på trumslagarna emellan är överdriven detaljfetischism, det är ungefär som att dissekera och jämföra en röd och blå Porsche med tandpetare. "World Funeral" består mestadels av blixtsnabba låtar av den typ vi vants oss vid på de senaste släppen med bandet. Eftersom höghastighetsfenomenet "Panzer Division Marduk" (1999) gör alla försök till förbättring inom området tafatta, får man inrikta sig att hitta gobitar på de alternativa markerna. "Bleched Bones" och "To The Death's Head True" är inga Formel 1-tempolåtar, utan klingande stycken med svärtande gitarrslingor och domedagskänslan intakt, särskilt i den sistnämnda låten. Det som är det stora minustecknet med **Marduk** är bristen på att finna nya vägledande stigar. "World Funeral" är rutinmässigt inspelad i Abyss och låter självklart därefter. Rent och polerat, med samma kliniska touch som prägat senaste 250 produktionerna som lämnat väggarna i Dalarna. Blackmetal mår bäst av konservativ syn på utveckling, men den fundmentalistiska tro på att Abyss gör det onda ondare känns fullkomligt förlegad i dessa dagar. Men för att återgå och samtigt knyta ihop påsen bör det poängteras att skivan verkligen inte är dålig, men det känns som det är hög tid att hitta på något nytt. ***Läs även intervjun med Marduk i detta nummer!***

Larsa Carlsson

MARYSLIM – "Live n´Loaded"
(Wild Kingdom /Sound Pollution) §§§
Maryslim har tidigare släppt två 7", en 10" och en fullängdare genom White Jazz Records, men lämnade i slutet av 2002 dessa för att signa med nystartade Wild Kingdom. Wild Kingdom startades i sin tur av Calle Schewens, som var med och startade White Jazz 1995. Jag har inte hört något av bandets tidigare alster, på grund av att bandet har jämförts med **Mötley Crue**. Saken är ju den att **Mötley Crue** är ett av mina absoluta favoritband, men band som jämförs med kungarna brukar sällan vara något att ha, antagligen för att de flesta har en ganska snedvriden bild av **Mötley Crue** och deras musik. Nog om detta. "Live n´ Loaded" är, om du inte redan räknat ut det, ett live album. Jag har normalt väldigt svårt för livealbum och jag äger knappt någon liveplatta, men "Live n´Loaded" är förbannat bra för att vara en sådan, mycket för att produktionen är bra och att musiken är så pass välspelad att man inte tänker speciellt mycket på att det hela är live. Skivan är inspelad live på Gävle Cityfest 2002 och musiken är drivig och ganska ösig punkrock, med influenser från blaand annat tidiga **Kiss** och **New York Dolls**. Första låten, "High n´Loaded", är dock en studio inspelning där Peder Carlsson från **Backyard Babies** är med och gästspelar på sitt munspel. Som sagt, för att vara ett livealbum är plattan riktigt bra, tillräckligt bra för att jag skulle vilja se bandet live och tillräckligt bra att inhandlas.

Dick Lundin

MASTERPLAN – "Masterplan"
(Painful Lust / MNW) §§§
Den till fjärdedel tyska konstellationen **Masterplan** har med sitt debutalbum redan hunnit att bygga sig en någorlunda skara av beundrare. Under elva spår har ex-medlemmar från **Helloween**, **Iron Saviour** samt norska progmetalkonstellationens **Arks** sångare **Jorn Lande** slutit upp tillsammans med producenten **Andy Sneap** och snickrat ihop ett mycket starkt debutalbum. Musikaliskt sett hamnar vi någonstans mellan den senare eran av **Helloween**, friskt blandat med element från **Ark**. Progressiv heavymetal om du så vill. Det som gör **Masterplan** intressanta till skillnad från andra liknande band är att de har en riktig sångare. **Jorn Lande** gör ett fantastiskt jobb bakom mikrofonen och sången är varierande och intressant. Det powermetalfan som hade hoppats på slagstarka och klatschiga refränger kommer dock att bli besviken, **Masterplan** arbetar på ett djupare plan och istället har man lagt kraften på att skapa helhet i låtarna. Alltihop är mycket snyggt arrangerat och proffsigt framfört.

Kristian Forsell

"Skivans alla tolv spår håller precis den standard jag söker"

MAZE OF TORMENT - "The Unmarked Graves" (Hellspawn / VME) §§§

Kvartetten släpper härmed sitt första album på etiketten Hellspawn, efter problem med såväl Necropolis och We Bite/Corrosion Record, som Iron Fist, men allt som allt blir det nu deras fjärde studiofullängdare. Peter Tägtgren står för produktionen och trots att hans finger finns med i så många produktioner i dagsläget har jag inget negativt att komma med angående hans insats på "The Unmarked Graves". Skivans alla tolv spår håller precis den standard jag söker - när jag köper thrashvinyler från åttiotalet utgivna på bolag som Combat eller Music For Nations. Med andra ord känns skivan oerhört retroaktiv, både på gott och ont, men man har i alla fall hållit sitt ord att aldrig följa trenden. Det goda med den här skivan är att den sträcker sig över på tok för många riff, kompat av såväl tråkiga trumkomp som äkta thrash-vrål. Dessa tre är treenigheten i all thrash som någonsin skapats och något av döds-thrashens signum 2003. Det "onda", eller nackdelen, med sådan här musik är att jag äger ungefär trettio exemplar av just den här skivan, inspelade någon gång mellan 1983 och 1989. Man kan köpa dem på vilken skivmässa som helst - ett tips kan vara att kolla **Kreator**, **Destruction** eller **Sodom**. Man bör i alla fall hålla sig till den Europeiska thrashhistorien eftersom deras likheter till den mer kommersiella bay-area thrashen är små. **Slayer** frånräknat. För den som troget snöat in totalt på den här sortens musik finns ett annat band som inte känns allt för avlägset när det gäller den här sortens retroaktiv musik - **Hypnosia**. Men jag ska inte vara elak nu, för skivan är, som jag inledde med, mycket bra - om man gillar döds-thrash!

Dennis Larsson

IERAUDER - "Bluetality" Century Media / Border) §§§

ew Yorksönernas debut "Master Killer" från 1995 önte framgångar världen, mitt första möte med andet var videon till titelspåret och en turnérap-ort på MTV Headbangers Ball, tidigt 1996. Sedan om uppföljaren "Five Deadly Venoms", som blev örbisedd av de flesta, även undertecknad. Bandet ar otur att spela hardcore ur den gamla skolan i en id då ingen vill bekanta sig med scenen på allvar. ider då NY-akter som **Sick Of It All**, **Biohazard** ch **Madball** var det hippaste man kunde lyssna på r förbi. **Hatebreed** har till mångas eufori startat en amerikaniska hardcorens återtåg och deras amgångar borde öppna välkomnade dörrar för **lerauder**. "Bluetality" är halvt och halvt en emaplatta om polisvåld, en fråga som till och med ktuelliserats i Sverige sedan Göteborgskravallerna 001. Titeln säger det mesta, **Merauder** pussar inte nuten på kinden. Det vrålas och frustas ut lärdo-nar om att civilisationen måste ta situationen på llvar. De blå övermännen som patrullerar gator och org med varierat resultat får verbala snytingar en fter annan under plattans tio spår. Jorge Rosado är osenrasande när han med raspiga röst fräser fram vriken till "41 Shots", "Bleeding Wounds", Payback" och titelspåret "Bluetality", som i mina gon är skivans bästa låtar. **Merauder** är inget band ör resultatkåta koncernchefer att anteckna, de ommer alltid att köra sin metalliska hardcore utan tt kompromissa. De lever för scenen och agerar i en. Men man blir som recensent ändå lite dubbel-moralisk, när man inser att en fetare budget skulle unna ge utlopp i en bättre produkt. Ljudet är lite ent emellanåt, men har du överseende med det, ch inte förväntar dig några glättiga TV-hits så är et fritt fram att greppa tag om **Merauder**. Det som aknas på "Bluetality" och med bandet i överhu-udtaget är de riviga gitarrerna och avsaknaden av ögre tempo. Att som hardcoreband låta sången ara främsta vapen låter inte som ett vinnande kon-ept i längden. Vikarierande trummis på denna plat-a är för övrigt Dave Chavarri (**Ill Nino**, ex-**M.O.D.**, ex-**Pro Pain**) som med sitt rutinerade trumspel livar upp en hel del. Även Chavarris gamla **M.O.D.**-kollega, amerikanska white thrashens slolta skyltfönster Billy Milano infann sig även i studion, som producent. Ingen kan hejda snuten, kan snuten hejda **Merauder**? Vi minns **Ice-T**s kärleksballad "Copkiller" som drogs in efter att skivbolagsfolk mordhotats ... av polisen.

Larsa Carlsson

MORTAL LOVE - "All The Beauty" (Massacre Records / MNW) §§§

Den norska kvintetten **Mortal Love** debuterar med att på detta konceptalbum förtälja en kärlekshistoria i sann romantisk gothmetalanda. Låttitlarna, stilen i texterna och det komprimerat romantiska temat får mig av någon anledning att associera till TV-serien "Skönheten och Odjuret" och andra filmhistorier i samma stämningsläge, där folk sitter och läser dikter i stearinljusens sken, sett igenom en softlens. *"We have touched for the last time/ You are long gone, in love with someone else"...*

Det är mycket synthorienterat och ljudet är i det närmaste kristallklart, liksom sångerskan Cats röst. Här och där påminner synthmelodierna vagt om **The Gathering** under "Mandylion"-eran. Ibland blir det lite för mycket av allt, nästan på gränsen till smörigt, men på det hela taget hittar jag inte så mycket att klaga på. Antar att detta kan vara ett bra soundtrack för någon som just blivit dumpad, trots de klyschiga fraserna som dyker upp: *"I've got something to tell you. I don't love you anymore. I'm seeing someone else".*

Turid Walderhaug

MOURNING BELOVETH - "Dust" (Sentinel) §§

"Dust" kom första gången ut år 2000 men ges nu ut i en re-release där ytterligare två spår medföljer. Inte för att det tillför så mycket för lyssnaren, mer än ett spår från kommande album "The Sullen Sucus" som redan borde vara ute. För övrigt tillför det nog enbart en och annan krona i skivbolagets kassa. Hur som helst så går tonen på "Dust" i en otäckt närbesläktad **My Dying Bride**-anda och ibland blinkar copyrightvarning på displayen. Visst, **Mourning Beloveth** gör det bra och de kör allt från dubbelvokal á la growl och ren sång till den karaktäristiska leadgitarren som visar vägen genom det melankoliska landskapet. Det är en oerhört släpig doom/goth som dessvärre inte tillför tillräckligt mycket inom genren.

Lars Ekenryd

NAIL WITHIN - "Nail Within" (Listenable / VME) §§

Jaha, ska man hylla **Nail Within** nu bara för att de är ifrån Israel och spelar tuff trashmetal i stil med gamla **At The Gates**? Nix, det blir inget med det. Detta är slätstruket, enformigt och produktionsmässigt väldigt tråkigt i mina öron. Hela plattan känns som en enda upprepning av vad äldre akter såsom just **ATG** levererade en gång i tiden, fast åtskilligt vekare. Har heller aldrig förstått mig på varför man ska ha ett gäng gäster med sig på sin platta (speciellt när det handlar om en debut). Är det bara för att locka till sig en större publik och hoppas på att det kommer att sälja mer, eller hur tänker man? Vad jag saknar är personlighet och ärlighet i låtmaterialet, för det mesta av plattan känns plagierat och uttjatat. I låten "Dirty Coloured Knife" gästar Tompa Lindberg (**Great Deciever**, **Skitsystem**, **Lock-Up** och **Disfear**) där han gastar på i vanlig ordning och gör ett utomordentligt jobb. Även Mille Petrozza från **Kreator** gör ett gästspel, men det hela känns ändå som ett försök till att sälja mer plattor, tyvärr. Det uppfattas som lite fattigt och **Nail Within** sticker inte ut ur mängden av jämförliga band i samma fack. Mellanöstern får allt komma med lite mera originalitet innan undertecknad börjar stampa takten och river loss till Israelarnas tongångar.

Robert Hakemo

NEGURA BUNGET - "N Erugu Bradului" (Code 666) §§§

Ett blackmetalband från Transylvanien i Rumänien,

hur tufft låter inte det? Jo, det låter faktiskt riktigt tufft, även musikaliskt. Med en grundmurad tro på blackmetal som ett "universalt transcendentalt koncept", bortom tid och rum, har **Negura Bunget** allt sedan starten och första demon "From Transilvanian Forests" 1995 enträget jobbat sig fram till en nytillkommen signing på Code 666. Därmed också för första gången en rejäl distribution utanför hemlandet Rumänien.Den ursprungliga duon Hupogrammos Disciple's på gitarr, sång, panflöjt och keyboard och Negru på trummor har dock inför släppet av "'N Erugu Bradului" fått tillökning med gitarristen Sol Faur Spurcatu. Men hur låter det då? Plattan ger ett ganska blandat intryck, då den innehåller en hel del nya spännande ingredienser som enligt **Negura Bungets** egen hemsida kan härledas till rumänska ballader och folkmusik. Dåligt bevandrad som jag är i denna musikaliska sfär kan jag bara konstatera att det lutar åt blackmetal med vissa progressiva och experimentella inslag. Genom sitt fåtal antal låtar med en genomsnittstid på cirka 13 minuter var tar sig materialet många olika former under resans gång. Enda spåret som skiljer sig är sista låten som går i ett spöklikt skimmer och lockar till fantasibilder över ett dimhöljt Transylvanien. Det ter sig dock oftast oldschool blackmetal med rå och brutal growl, för att på ett oantastligt vis strax övergå i ett mer melodiöst parti byggt på ett oborstat midtemporiffande. Trots att det är rått och grovhugget och till stora delar ett intressant upplägg både inom- och mellan låtarna känns det allt för sällan fullt ut engagerande. "N Erugu Bradului" är dock väl värd ett antal genomlyssningar, inte minst för den primitiva- och inneboende urkraft som **Negura Bunget** på ett ärligt vis ger utlopp för.

Lars Ekenryd

NEURAXIS – "Truth Beyond..."
(Morbid Records / MNW) **§§§**

Neuraxis (nü-rak'sis) är dels en vital del av det centrala nervsystemet där, om nu någon är intresserad, nervimpulser strömmar med en hastighet upp till 100 m/s; dels är det också en orkester från Montreal, Kanada, som gasar på skapligt bra de med. När det gäller combon från Kanada lutar det mer åt en tät ström av grind/dömetall snarare än elektriska impulser. En fet, våt och varm dödsmetall uppblandad med grind och en fragmentarisk tendens till black kommer en till mötes under närmare fyrtio minuters speltid. Det är tungt, det är brutalt, det är sinnrikt – det är nordamerikansk dömetall. Sätter man fingret på den heta plattan kan man dra paralleller till band i stil med **Morbid Angel**, **Kataklysm** och **Incantation**. Initiativtagarna Steven Henry (gitarr) och Yan Thiel (bas) satte hjulen i rullning redan 1994 och tillsammans med Pilipé Quinzanos (gitarr), Mathieu Royal (trummor) och Maynard Moore (sång) sattes debutalbumet "Imagery" på pränt 1996 i Montreals egen Peter Pan Studio med Jean-Francois (**Kataklysm**) som producent. Säg det band som inte möblerar om i lineupen, så även **Neuraxis**. Robin Milley (**Torn Within**) ersatte Filipé på gitarr, Alexandre Erian (**Despised Icon**, **In Dying Days**, ex-**Hidden Pride**) tog över trumpallen och Ian Campbell (**Spiritual Might**) harklade upp sig som vokalist. Ett flitigt turnerande med band som **Cephalic Carnage**, uppträdande på bland annat Montreal Metal Fest tillsamman med godingar som **Emperor**, **Borknagar**, **Earth Crisis** och ett EP-släpp vid namn "A Passage Into Forlorn" tar oss fram till år 2003. Nu briserar alltså "Truth Beyond..." i våra salonger. Inspelad i Pierre Rémillards Z-Sound Studio (**Obliveon**, **Gorguts**, **Cryptopsy**) med Yannick St-Amant vid spakarna.

Lars Ekenryd

NEUROSIS
– "Official Bootleg 01 Lyon France 11.02.99"
(Neurot Recordings / Border) **§§**

Det tog ett tag men till slut så höll han vad han lovade undertecknad den där höstdagen. En av de allra första intervjuerna som gjordes för Slavestate och som även prydde vårt första omslag var med Steve Von Till, tillika sångare och sprudlande källa i **Neurosis**. Under det samtalet vräkte han ur sig sin besvikelse över kvalitén på många av de **Neurosis** bootleg som cirkulerade på marknaden. Han sa då att en dag så kommer de att fånga upp de bootlegs som var bra och själva kanske släppa de i en serie så att folk inte skulle få fel uppfattning om dem som en erkänd liveakt. Den här sex spår långa första delen i denna serie kommer från en spelning i Frankrike från 1999 och håller faktiskt en ganska överkomlig kvalité. Själv förstår jag inte alls syftet, då **Neurosis** för mig är något som ska upplevas både visuellt och audiellt vilket de själva gång på gång bekräftar och den känslan får jag inte av ett sådant här släpp. Detta är endast något för de extremt inbitna, de övriga får ut mycket mer av **Neurosis** nysläppta DVD "A Sun That Never Sets" som på ett fantastiskt sätt blottar kraften inom **Neurosis.**

Ronnie Schmidt

NIGHTINGALE
– "Alive Again: The Breathing Shadow Part IV"
(Black Mark / Sound Pollution) **§§**

Nightingale är smörig, progressiv, polerad och symfonisk 80-tals baserad hårdrock med kraftiga influenser tagna från **Yes**, **Marillion** och **Genesis** kataloger, men i de kretsar som dessa nämnda giganter florerar i kommer knappast Swanö och kompani i närheten av, även om de bemödar sig. Jag lyssnar hellre till just originalen, även om Swanö, Nouga, Oskarsson och Björn gör ett tappert försök. Tyvärr, **Nightingale** ger mig ingen större mersmak. Antar att

"... och njut natten lång – i alla fall i ca 37 minuter"

NECROPHAGIA – "The Divine Art Of Torture"
(Season of Mist / Sound Pollution) **§§§§**

Ur en sjuklig fascination för gore- och splatterfilmer beslöt sig Killjoy att manifestera denna morbida bildkonst i ett lika skrämmande som galet soundtrack. Som en transformering av vad Luci Fulci, Dario Argento, och George A. Romero lyckats skapa på vita duken föddes **Necrophagia** inom musiken. När Killjoy under en period under början av 90-talet la **Necrophagia** i malpåse hoppade Phil Anselmo (**Pantera**, **Down**, **Superjoint Ritual**, **Eibon**) in i bilden och sparkade liv i liket. Resultatet blev bland annat de två vid det här laget klassiska "Black Blood Vomitorium" och "Holocausto De La Morte". "The Divine Art Of Torture" kan man med sorgblandad förtjusning konstatera att det är första fullängdaren på hela fem år. Inte lite varmt välkommen med andra ord. Nog lever albumet upp till de förväntningar som är satta efter en lång väntan; med skoningslösa riff som en nyslipad lie plöjer de tio spåren nya fåror i hjärnbarken. En tung, brutal och raffinerad goredöds med många finesser, inte minst de obligatoriska samplingarna finns där. Killjoy med sin inblandning i bland annat **Viking Crown**, **Eibon**, **Amicuss**, **Enoch**, **Revenous**, **Hellpig** och **Wurdulak** och den inte desto mindre aktive Frediablo (**Gorelord**, **Soul Forsaken**, **Wurdulak**, **Deride**, **Svartpest**, **Ave Sathanas** m.fl.) är de enda återstående medlemmarna. Med andra ord har Phil Anselmo lämnat skutan. Om det är den bidragande orsaken till att låtmaterialet på "The Divine Art..." är mer homogent och strukturerat lämnar jag till andra att sia om. Det saknas inte vare sig experimentlusta eller klassiska beprövade knep. Däremot finns det ett mer stabilt, genomgående gung i låtarna som i vissa låtar får det att svänga rejält. Lite mer varierad oldschool skulle man kunna säga... Vissa låtar har en skön influens av upplägg, typ **Witchery**, medan till exempel "Maim Attraction" buggar stundtals loss i något som påminner om **Cathedral**. Bortsett från titelspåret som kanske tilltalar de som behärskar det italienska språket och som samtidigt har koll på skräckfilmgenren. I övrigt, köp plattan och njut natten lång – i alla fall i ca 37 minuter.

Lars Ekenryd

jag kommer att få ta en del skit efter denna recension, men det får jag acceptera isåfall. Vet att dessa herrar har en trogen skara fans, men jag är dock inte en av dem. Kommer att se dem uppträda på 2000 Decibelfestivalen i maj. Får se om jag har ändrat mig efter det, men det betvivlar jag.

Robert Hakemo

OLD MAN'S CHILD – "In Defiance Of Existence"
(Century Media / Border) §§§

Old Man's Child är ännu en gång tillbaks med ett starkt album som försöker både locka och förföra lyssnaren med sina charmiga arrangemang. Uppsättningen medlemmar har föga förvånande på nytt förändrats till förmån för den utomordentligt träffsäkra skinnpiskaren Nicholas Barker (**Dimmu Borgir**, **Lock Up**, ex-**Cradle Of Filth**). Borta är alltså både Kenneth "Tjodalv" Åkesson (**Susperia**, ex-**Dimmu Borgir**), som gästspelade på förra albumet "Revelation 666 – The Curse of Damnation" (2000) och Gene Hoglan (ex-**Death**, ex-**Strapping Young Lad** med flera). I övrigt är **Old Man's Child** en orkester uteslutande byggd på och kring Galder (**Dimmu Borgir**) och hans vapendragare Jardar. Trist nog presenterar denna potenta trio tillsammans en något alltför tillrättalagd och välansad studioproduktion. Något man hört till leda är att **Old Man's Child** i allt för många hänseenden lutar åt **Dimmu Borgir** och detta ligger av förklarliga skäl norrbaggarna i fatet. Inte helt ologiskt eller orättvist kan man nog drista sig till påståendet att de båda konstellationerna närmat sig varandra allt sedan Galder och Nick Barker trädde in i **D.B.** lagom till inspelningen av "Spiritual Black Dimensions" (1999). Snarare det än att något av banden ensidigt har närmat sig det andra... Hursomhelst så är beröringspunkterna betydligt fler än vad som kanske är önskvärt. Inte riktigt det grovmalda i gitarrerna och produktionen som trots allt behövs i blackmetal, om det inte oförtjänt ska bli omtalat som powerblack. Nick Barkers frenetiska trumspel i kombination med en adrenalinstinn uppbackning på gitarr och bas hade kunnat göra susen. Men envisas **Old Man's Child** med att dra skalor åt höger och vänster och mätta av det hela med en rumsren keyboard blir det dessvärre inte bättre. En jäklars så bra platta, som tyvärr inte räcker hela vägen. ***Läs även intervjun med Old Man's Child i detta nummer!***

Lars Ekenryd

OPUS ATLANTICA – "Opus Atlantica"
(Regain Records / Sound Pollution) §§

Allt på skivan går i bästa 80-talsstil, förutom själva musiken förstås kan titlarna med namn som "Line Of Fire", "Judas Call", och "Holy Graal" nämnas för att styrka påståendet. Inte utan att det saknas ett airbruschat omslag med drakar och demoner i bästa **Boris Vallejo**-stil, plus bilder på pudelfriserade bandmedlemmar... men till saken nu: Denna retroheavymetal är mycket synthbaserad och har ett stundtals lite tunt sound och ett nästan oföränderligt tempo. Ibland låter det förfärligt pompöst och dramatiskt på det klassiska sättet och ibland är det tralligt och glatt, som i "Anthem". Sångaren har en ganska ordinär röst som ibland drar igång ett för genren ganska typiskt vibrato och naturligtvis finns här också en kör, i vilken det ingår en person med en lustigt **Ozzy**-liknande röst. Personligen känner jag oftast bara för att lyssna på sådant här vid festliga tillfällen, men då duger det ju gott som festunderhållning ändå... att vifta med ena knytnäven till skrikandes "hey hey hey hey" med en ölburk i andra handen mitt i ett gäng tokfulla hårdrockare.

Turid Walderhaug

PAGANIZER – "Dead Unburied"
(Forever Underground) §§§§

Bloodbath med meriterat folk från bland annat **Opeth** och **Katatonia** hyllade Stockholmsdödsen på ett ypperligt sätt, och nu dyker **Paganizer** upp från ingenstans och låter hyllningskortégen rulla vidare. I och med att **Paganizer** valt Stockholmsdödsens mecka, Sunlight för inspelningen och vridit alla rattar på mixerbordet till läget "Döds 1991" gör bandet nästan mer äkta retro än **Bloodbath**, om man nu känner sig tvungen att jämföra de bägge akterna. De senaste åren har dödsmetallen i mitt tycke förlorat sin själ, den är nu förtappad bakom övertriggade trummor och gitarrmeck som inte har med scenen att göra. Fler band borde göra som **Paganizer**. Plocka fram sexpacket från kylen, ladda stereon kvällen lång med **Grave**, **Dismember** och **Entombeds** första skivor för att slappna av lite och inse vad som är bäst. När du hört tvåtaktshiten "Landscapes Made Of Flesh" från "Dead Unburied" har du svaret. Och mer kommer, hela skivan är en ren och förträfflig kavalkad av mysiga Stockholmsdödsriff och opretensiös mullrande gruffsång. Marschen tappar lite mot slutet, hade hela skivan haft samma pondus och driv hade betyget förmodligen vart ett snäpp högre, det vill säga toppbetyg. Det skall tilläggas att skivan inte är dagsfärsk, men det är inte mitt fel. Väntar med spänning på fjärde fullängdaren som redan är på gång. ***Läs även intervjun med Paganizer i detta nummer!***

Larsa Carlsson

PAPA WHEELIE – "Live Lycanthropy"
(Crophouse / Surfdog) §§

39-årige Jason Newsted har under senaste året fått ur fler skivor än under den 13-årsperiod han var basist i **Metallica**. Fast det beror ju på hur man räknar, jag tog bara med "And Justice For All ... (1988), "Metallica" (1991), "Load" (1996) och "Reload" (1997) i mina beräkningar. **Echobrain** som var först

"Rock´n´roll i samma liga som Zeke och Motörhead"

PUFFBALL – "Leave Them All behind"
(Burning Heart / MNW) §§§§

Nu jäklar tar det hus i helvete! Vad säger man om ett gäng i trettioårsåldern som älskar bilar, ser ut som att de kommer direkt ifrån bilverkstan och lirar rock´n´roll i samma liga som **Zeke** och **Motörhead**? Jo, det ska jag tala om för dig: FÖR JÄVLA BRA! **Puffball** har tidigare släppt ett antal 7", 10" och fullängdare och medverkat på så många samlings- och tributeplattor att ingen kan hålla reda på alla. Musiken låter, som sagt som en blandning mellan **Motörhead** och **Zeke**, med andra ord så är det ett jäkla drag på "Leave Them All Behind". Musiken rammar allt i sin väg och lämnar inget kvar åt gamarna. Några av låtarna låter som att de lika gärna kunde varit **Moröhead** covers och jag var tvungen att läsa igenom bookleten några gånger för att försäkra mig om att så inte var fallet. Sångaren Tossa, Mikael Tossavainen, låter när han tar i ordentligt som L-G Petrov från **Entombed**. Men **Puffball** är absolut inga rippoffs, musiken är deras egen och den är fantastisk!

Dick Lundin

ut gjorde knappast någon människa glad. (Läs recension i Slavestate nummer 2) **Papa Wheelie**, **IR8**, **Sexoturica** och **Voivod** heter de band som inkluderar Jason denna vår. Skivan med **Papa Wheelie** är en liveinspelad historia, där Jason förutom skrål och vrål utövar gitarrspel. Det är skaplig rock n´roll med stonerrockflörtar, men inte mer än så. Hade Jason inte haft en CV av rang hade ingen brytt sig om varken **Papa Wheelie** eller de andra "Newsted-banden". Säkerligen så har Jason insett att han inte kan stå säkert på egna ben, eftersom han nyligen tagit över platsen som basist i **Ozzy Osbournes** band.

Larsa Carlsson

THE PEEPSHOWS - "Refuge For Degenerates"
(Burning Heart / MNW) §§

Det lilla jag tidigare hört från **The Peepshows** lät inte alls så här. Det var mer åt punk´n´roll / punkrock hållet, men nu har de lugnat ner sig betydligt. Nu låter de mer som en blandning av senare **The Hellacopters** och **Thin Lizzy**, och visst svänger det om en del av låtarna, men skivan är alldeles för slätstruken för att falla mig i smaken. Under första, andra och även tredje låten lyssnar jag ihärdigt och intresserat, men sedan tappar jag intresset mer och mer ju längre skivan går. Missförstå mig inte nu, man kan gott och väl lyssna på hela skivan och de flesta låtarna är ganska bra, men det är inte många låtar som sticker ut ur mängden, vilket gör att man inte riktigt håller koll på vilken låt som är vilken. Kanske hade det räckt med en mini-cd?

Dick Lundin

PISSING RAZORS
- "Live In The Devil´s Triangle"
(Spitfire / Playground) §§§

Detta är bandets första liveskiva och är inspelad i bandets hemstad El Paso i september förra året. Fans av **Fear Factory**, **Sepultura** och **Crowbar** utlovas att bli nöjda med denna utgåva, och visst kan vi det. Men jag måste påpeka att **Pissing Razors** drar mer åt hardcorehållet än ovan nämnda band. Stundtals så tycker jag mig höra influenser av **Earth Crisis**, och det är ju aldrig fel. Ljudet är bra och det låter inte som bandet har försökt polera liveljudet allt för mycket. Detta är helt ok.

Daniel Bergqvist

POISONBLACK - "Escapextacy"
(Century Media / Border) §§§

När Ville Laihala inte är dyngrak med finska gotpopdödsarna **Sentenced**, plockar han fram gitarren och ger skäl för sin musikaliska talang i **Poisonblack**. Trots att Laihala inte sjunger i **Poisonblack** är det knappast natt och dag att jämföra de bägge banden. Det är tungt, men inte för tungt, och det är djupt, men inte för djupt så att man hamnar på depphavets botten. J-P Leppäluotos sånginsatser är inte fy skam, en nykter finländare i studion är ju alltid bättre än en full på scen, det kan ju de som sett **Sentenced** live intyga. Leppäluotos och Laihala utljud ur strupen är i samma skola, skillnaden är stundtals minimal. Dock positivt, rösten är mycket behaglig att lyssna på. **Poisonblack** är verkligen något att sätta tänderna i för **Sentenced**-fansen, nu när bandet har tagit en paus. Det är en knippe sköna låtar att vräka på när det är hångeldags, men allt är inte av godo. Trots att det mesta faller inom ramen för gothmetal, så finns det flera elaka vibbar som stör. Trummorna ekar **Bon Jovi** och **Van Halen** medan basgitarren inte heller känns speciellt fräsch 2003. Är det så himla svårt att få till ett mörkt, nedstämt trumljud nuförtiden? Lyssna på "True Belief" med **Paradise Lost** och lär. Men, för att framhäva det positiva - skivan har sin poäng och hantverket är godkänt framfört. Hade det inte varit för trumljudet hade skivan plockat en pinne till.

Larsa Carlsson

THE PROVENANCE - "Still At Arm's Length"
(Scarlet Records / Sound Pollution) §§

Dark- eller gothmetal är väl vad man närmast kan kalla detta, med flöjt, synth, piano, growl samt kvinnosång, dock inte riktigt efter den gamla "Skönheten och Odjuret"-principen. Gitarrerna, särskilt de akustiska gitarrmelodierna och pianot för tankarna till **Opeth** och melodierna är stundtals riktigt vackra, som i instrumentala "The Ardbeg Experience". Men vad mer kan jag säga... i skrivande stund är det tredje eller fjärde gången jag lyssnar igenom skivan och jag kommer hela tiden på mig själv med att koppla bort mig och tänka på annat. Den blir lite småtjatig i längden och saknar helt enkelt det där lilla extra...

Turid Walderhaug

REPTILIAN - "Thunderblaze"
(Regain Records / Sound Pollution) §§

Precis som bandnamnet och titeln antyder är detta gammal klassisk 80-talsheavymetal, något för alla gamla rävar och nyfrälsta **Hammerfall**-diggare. Och de får precis vad de väntar sig, varken mer eller mindre... det enda oväntade här måste vara rösten som growlar i bakgrunden i första låten. Så har ju alla musikgenrer sina odödliga klichéer och klyschor i låttexterna och på tal om förväntningar: förvånas någon i sådana här sammanhang av orden "warrior" och "fire", och fraser som "quest for glory" eller "You will diiiie by my haand/(...)I´m the conquerooor"?

Turid Walderhaug

REVENGE - "Triumph, Genocide, Antichrist"
(Osmose Productions / VME) §

Jaha, det är nu man börjar undra hur en del bolag ser på kvalitén i ett band, för detta är nog en av de uslaste produktionerna jag någonsin stött på. Kan förvisso hitta lite influenser eller rättare sagt vibbar av gamla **Venom** här och där bland de åtta spåren som avverkas, men bra är det dock inte. Vid andra avlyssningen kom jag på mig själv att jag somnade till stundvis och hur bra är det på en skala från ett till tio, man bara undrar? "Triumph, Genocide, Antichrist" överväldigar inte, i synnerhet om det inte vore för att det garanterar mig migrän och vånda. Osmose har tydligen tappat greppet totalt, dags att vakna kanske?

Robert Hakemo

SARGATANAS REIGN
- "Euthanasis...Last Resort"
(I Hate Records) §§§

Med tre demos,"Sargatanas", "The God Below" och "Satanic Hymns" utgivna under 1998 samt en 7" ep, "Hellucination" (2001), i ryggsäcken släpper mångsysslarna **Sargatanas Reign** kalasplattan "Euthanasis...Last Resort" (2002). Verket sattes på plats i Endarker Studios med combon själva som producenter samt Magnus Devo Andersson hand bakom engineering, mixning och mastring. På "Euthanasis...Last Resort" kan man få ta del av två låtar som även finns att njuta av på "Hellucination". För övrigt har ingen mindre än Morgan Steinmeyer Håkansson (**Marduk**) givit sitt bidrag i form av lyriken till låten "Amon", som finns på både ep:n och nu även fullängdaren. I övrigt är det tio mycket högoktaniga dödsmetallåtar där den mer traditionella skolan råder. I likhet med fantomer som **God Dethroned**, **Cobolt 60** och **Blood Red Throne** manglar **Sargatanas Reign** en teknisk och kittlande aggressiv dömetall av föredömligt hög standard. Förutom Magnus Devo Andersson (**Pain**, **Overflash**, ex-**Allegiance**, ex-**Marduk**) sång, Kristoffer Ushatar Andersson (**PzYkOfArMaKa**, **Kret**, **Laug Timor**) gitarr, Niklas Samuelsson (**U-238**) bas och Stefan Vrashtar Kronqvist trummor, gör även Marcus Lundberg (**PzYkOfArMaKa**) gitarr sättningen komplett.

Lars Ekenryd

SEETHER - "Disclaimer"
(Wind-Up) §

Staind, Nickelback, Puddle Of Mudd, Creed. Ni vet vad det handlar om. Frågan är om vi behöver ännu ett band i samma skola? Man börjar undra om det finns en rockbandskloningsfabrik i staterna? Allt låter så skrämmande lika. Det här är musik för människor som lyssnar på **Eric Gadd** och liknande avfall till vardags, och som vill känna sig lite "galna" och lyssna på någonting "hårt". Det enda positiva på denna skiva är refrängen i låten "Fuck It".

Daniel Bergqvist

SERPENT ECLIPSE
- "The 7 Desires & Wolves Blood"
(Adipocere Records) §§§

Amerikanska blackmetalband är inget vi är bortskämda med, kanske inte så konstigt då det knappast har känts behövligt när vi endast några timmar härifrån gränsar till landet som genom åren varit världsledande på den svarta musikmarknaden – Norge. **Serpent Eclipse** från USA marknadsförs som brutal dödsmetall men i mina öron klingar blackmetaldragen mycket starkare, ett intryck som ganska snart efter skivans gång förstärks av både såväl keyboarden som sångarens elaka röst. Stundtals fullkomligt skriker det gammal norsk svartmetall, för att i nästa stund låta som en blandning av **Deathstars** och **Dark Funeral**, en salig blandning helt enkelt. Produktionen och ljudbilden är ganska stökig och kaotisk, men det känns ändå som om att detta passar bandet ganska bra. En vecka i Studio Fredman hade garanterat inte hjälpt dessa gossar. Ibland låter dock gitarrerna lite väl amatörmässiga för min smak och kanske borde man fila lite på trummorna, men helt klart är att bandet har potential, är någorlunda tekniskt kompetenta och kanske får vi snart se mer av amerikanska blackmetalband på marknaden? Gärna för mig.

Kristian Forsell

THE SEVENTH GATE
- "Cheap Sex & Painkillers"
(Satan Rock Records) §§§§

Vissa kan tycka att expressionistisk improvisationsjazz kan vara svåra att ta till sig – själv tål jag inte skiten. Att **The Seventh Gate** med sin andra fullängdare "Cheap Sex and Painkillers" till viss del kan vara svåra att ta till sig betyder inte att de förtjänar en chans. På första albumet "None So Bloody As The Kingdom Of Christ" var det mer raka puckar som gällde. Inte fullt så tight och fullfjädrat som man skulle önska kanske. Nu visar däremot den från Fairfax Virginia, USA, hemmahörande dödsskvadronen både primitiv brutalitet, men också prov på finess och initiativrikedom. Om man bortser från att det är en oförskämt kort platta man pillar in i stereon, får man med besked en varierad kompott av vad en vidsynt vildhjärna har att erbjuda. Variationerna sträcker sig inom en radie av allt från renodlad black till mer "finstämd" grunge. Sången är så varierad och mångsidig att det är svårt att tro att den enbart är sprungen ur en och samma strupe.

"Pappren och skivorna på datorbordet hoppar"

SHADOW SEASON – "The Frozen" (MCD)
(Sound Riot Records) §§§§
Rå norsk blackmetal "av den gamla skolan", dock med det för konstarten något udda och sparsamma inslaget av en viola, framförd av en viss Trym (ex-**Emperor**) samt Winter och Void från irländska **Witchhammer**. Det går fort som tusan, så att pappren och skivorna på datorbordet hoppar. Och inte för att det finns några bra ord på svenska att ta till när man beskriver en blackmetalvokalist, men Winter har en ganska ovanligt mörk, mer deathvokalaktig (ja där hör ni, rättstavningsprogrammet satte genast ett ilsket rött streck under ordet) röst i en genre där de flesta andra som bekant låter som förkylda hundar eller i sämsta fall Kalle Anka. Dessutom gästar Sanrabb **(Gehenna)** och Dolgar **(Forlorn)** på denna inspelning med sina raspiga elaka stämmor och bidrar ytterligare till den redan -förlåt dessa uttjatade klichéord- mörka, kaotiska och onda atmosfären. Hopplös violinfetishist som jag är hade jag gärna velat höra lite lite mer av violan, men i övrigt finner jag denna skiva helt till belåtenhet, vilket även de flesta svartmetallare (ännu ett dåligt översatt ord) bör göra, till och med de mest hårdnackade traditionalisterna...

Turid Walderhaug

rundstommen ligger dock i en helgjuten dödsgrind är skinnpiskaren Michael Beer gör ett dugligt jobb å baskaggarna. Vokalisten Steven F. Kerchner II om tillsammans med gitarristen Nick Ellis och yförvärvet på bas från Brasilien Edson Guerro tgör den kompletta kvartetten **The Seventh Gate,** enar uppenbarligen blodigt allvar med att sälja in själ för musiken. Mycket av själ och hjärta är elt klart nedlagt i detta relativt okonventionella aterial. Trots att plattan inte är fullt ut fulländad ller ens felfri visar den ett otäckt prov på vad som förhoppningsvis) komma skall. Här finns en ovang innovation och kreativitet där gränser är till för tt tänjas och "måsten" är något man bara fnyser t. Därmed inte sagt att det är kaos och oreda rakt v. Tvärtom, arrangemangen är väl avvägda och ompositionerna ligger väl i fas med de inneboende ch naturliga låtstrukturerna. Därför snarare växer Cheap Sex & Painkillers" än tråkar ut eller förblir gripbar. De bästa skivorna växer man trots allt in med tiden. Det återstår att se om det gäller även ör **The Seventh Gates** utgåva. Hittills bådar det ock gott. ***Läs även intervjun med The Seventh ate i detta nummer!***

Lars Ekenryd

HEAVY – "Synchronized"
Rise Above / MNW) §§§
r **Ozzy Osbourne** i huset? Nej, inte ens "The sbournes" är på i Larsas lilla etta. **Sheavys** sånare Steve Hennessey låter nästan så pass likt **zzy**, att jag tror att till och med den på senare id utskrattade hårdrocksfarfarn skulle ta fel om an spelade upp skivan för honom. **Sheavy** låter äldigt mycket **Black Sabbath**, fast med en något er uppdaterad ljudbild. Bitvis är skivan hur bra om helst, men för att andra stunden förpassas till kvalmusik bortom min koncentration. Sköna titelåten med sitt drivande tempo och trevliga orgelinga får tillsammans med lågmälda sjuminuterseoset "Ultraglide" representera skivans goda sidor. eith Foleys insatser på tangentbordet är värda tt prisa, han ger skivan en rejäl dos identitet och ntregritet, något som allt för ofta saknas i dessa retsar. Men sedan var det ju det där med **Ozzy** vs **heavy**. Ibland känns det som att jag lyssnar på n coverskiva, och det säger ju en del. Rise Above är skivbolaget, någon som är förvånad?

Larsa Carlsson

SINNER – "There Will Be Execution"
(Nuclear Blast / MNW) §§§
Detta verk torde datera sig från perioden mellan sent nittonhundraåttio- och tidigt nittiotal, epoken före grungen. Kanske var det 1991, detta sista skälvande år förebådande **Nirvanas** ankomst, innan dessa otvättade kanaljer sakta nedgjorde allt och alla i sin väg som med rätta kunde kallas vid namnet hårdrock. De band som inte dödades genast fick framleva en borttynande tillvaro i skuggorna, hånade och bespottade av alla under epitetet "pudelrock". **Sinner** överlevde dock i exil i fristaden Tyskland både tidens härjningar, grungen, nu-"metallen" och andra konspirationer gentemot hela metalscenen, och denna skiva släpptes så sent som i januari 2003. Den låter, för att använda samma gamla ord som i mina andra recensioner inom denna genre, givetvis mycket klassiskt och jag som tidigare undgått att höra dessa gamla hjältar tänker spontant "**Iron Maiden**" och "tuggande **Metallica**-riff" så fort skivan går igång. Under några sekunder åt gången tycker jag mig även höra ett och annat ylande **Skid Row**-riff med lagom mycket ryckande i svajarmen på sina ställen. Skivan avslutas dessutom av en kort så kallad "powerballad" vars like man inte hört sedan tiden före antikens stolta högkultur mötte sitt slut... ungefär. Men var beredda när det "gömda bonusspåret" i form av en falsksjungande kacklande gammelgubbsröst dyker upp och försöker skrämma er några sekunder efter balladens slut. Se upp så att ni inte flyger upp i taket och slår i huvudet.

Turid Walderhaug

SOLACE – "13"
(Listenable Records / VME) §§
Solace vet exakt hur man ska göra för att låta som **Black Sabbath**, och att sångaren Jason låter snarlik **Ozzy** gör att intrycket förstärks. Men om man bortser från dom största likheterna med **Black Sabbath**, så hittar man lite stoner, sludge, blues och traditionell hårdrock. Inte alls så illa faktiskt. Vi finner även två coverlåtar på skivan, **Pentagrams** "Forever My Queen" och "With Time" med **Agnostic Front**. Man kan nästan sammanfatta hur **Solace** låter om man tittar på några akter som bandet turnerat med. Att låta som **Black Sabbath**, **Dio**, **Cathedral** och **Sugartooth** är ju inte fy skam.

Daniel Bergqvist

SOUL DEMISE – "In Vain"
(Season of Mist / Sound Pollution) §§
Tyska **Soul Demise** har turnerat flitigt under förra året med bland annat **Immolation**, Svenskarna i **Deranged**, **Destroyer 666**, **Decapitated**, Danska **Illdisposed** och sist men inte minst de evigt turnerande **Napalm Death**. Antar att bandet har blivit en sammansvetsad liveakt med dessa meriter på nacken, och att de har en trogen skara fans på plats vid varje speltillfälle, men på platta så saknas det en hel del dessvärre. "In Vain" är likt "Beyond Human Perception" (2000) även den inspelad i Berno studio (**The Haunted**, **Deranged**) i Malmö, så man kan höra varthän bandet hämtar sin skaparanda ifrån. Med den pumpande tvåtaktsthrashen som genomsyrar varje låt plattan igenom, förs tankarna till Sverige och "The Gothenburg Sound". Det hela klingar välbekant, men utan någon som helst egen nisch på det hela och det är väl därför "In"Vain" går in i det ena örat och ut ur det andra. Originaliteten lyser med sin frånvaro och allt har upprepats ett flertal gånger tidigare under de senaste tio åren och det är ett fåtal band i genren som lyckas bryta igenom. **Soul Demise** måste försöka hitta ett eget sound till nästa släpp, annars finns det en risk att bandet dör ut.

Robert Hakemo

STABB – "This Joke´s On Me" (singel)
(Music For Nations / Zomba) §
Klubben för inbördes berundran har gjort tummen upp och hyllat bandet under en tid. Det skiter jag i, för fy fan vad det här låter. Belinda Kordic lär ha karisma, men en behaglig röst – nej. Bilderna jag får upp i fantasin säger regnig söndagmorgon. Jag ser mig en utslagen dam fimpa sin sista handrullade cigg och kämpa mot avtändningens krämpor. Läckert va? Stabbs sångerska har en röst som förvisso inte låter som alla andras, men jag tror inte annan vill låta så här. **Stabb** lät intressant på infopappret, men verkligheten var en annan. Nog för att fröken Kordic är en identisk kopia av flickebarnet på Sun Maids russinpaket, men lite lyssningsbar musik skulle inte skada.

Larsa Carlsson

STAIRLAND – "Shapeless"
(Fuel / Import) §§§
Man kan saga precis vad man vill om Stockholmsdebutanterna **Stairland**, men en sak kan man knappast ta ifrån dem och det är deras starka vilja för det originella. "Shapeless" är med sitt skyfall av frenetiskt mangel kombinerat med ibland riktigt listigt programmerade drum'n'bass ljud något som verkligen lovar gott inför en fullängdare. En symbios som jag länge har väntat på inom hårdrocken, trots att Satyr i **Satyricon** under sin experimentlusta inför "Rebel Extravaganza" lyssnade en hel del på just drum'n'bass, vilket även märktes på den fantastiskt lyckade utgången. "Shapeless" innehåller tyvärr bara fyra spår vilket antagligen förklarar den något monotona utgången. Låtarna skiljer sig inte nämnvärt åt men jag tror att **Stairland** har något lovande inom sig som de bara väntar på att få vräka ur sig över en fullängdare. Om **Massive Attack** skulle utnyttja allt det mörker och den aggressivitet som jag vet att de egentligen besitter så skulle det låta ungefär såhär bra.

Ronnie Schmidt

STOMPED - "Stomped" (MCD)
(Egen produktion) §§
Danska **Stomped** försöker sig på att låta som **Korn**. Givetvis så kommer dom inte i närheten, men några schyssta försök gör bandet dock. Ibland så bjuder de upp till ett rejält sväng, men tyvärr är det alldeles för sällan som det inträffar. Bandets största svaghet är sången. Skriken och de mörka vrålen sitter som de ska, även den plagierade Jonathan Davis-sången. Ni som har hört låten "Twist" med **Korn** vet vad jag pratar om. Dock är den vanliga sången rätt kass, men övning ger ju oftast färdighet. Enligt bandets infoblad så har Ross Robinson och hans I AM Recordings, samt även Nuclear Blast visat intresse för bandet. Så vi kan kanske kan räkna med **Stomped** i framtiden?

Daniel Bergqvist

STRATOVARIUS - "Elements Part I"
(Nuclear Blast / MNW) §§
Inför recensionen av **Stratovarius** senaste alster hade jag lovat mig själv att vara objektiv och bemöta skivan med ett öppet sinne. Efter fem sekunders lyssnande sprack det löftet eftersom första spåret fullkomligt dryper av homosexualitet. Powermetal har aldrig varit min kopp med te, men trots detta måste jag erkänna att det finns bättre och sämre band i genren. **Stratovarius** hör inte till de bättre trots att de nu är ett av de ledande banden i keyboardmetal träsket. "Elements part I" är faktiskt bandets tolfte skiva och bandet har funnits sedan 1984 och de släppte sin debut "Fright Night" 1989. Jag har inte hört särskilt mycket av bandets tidigare alster, helt enkelt för att **Stratovarius** aldrig har intresserat mig och denna nysläppta platta lär inte ändra min uppfattning av vare sig bandet i fråga eller powermetal genren i sig. Powermetal är fortfarande musik för de som försöker vara hårdrockare, men inte tycker om hård musik. Man kan däremot inte sticka under stol med att medlemmarna i **Stratovarius** är duktiga musiker och sångaren är en duktig sådan. Här och var finns det faktiskt några halvgoa riff och melodier, men det lyckas bandet oftast sabba genom att komma in med keyboards och annat trams. Gillar du powermetal och **Stratovarius** så kommer du garanterat köpa plattan vad jag än säger om den, men för den som funderar på att lyssna in sig på powermetal, så råder jag att isåfall hellre skaffa något av **Helloweens** album från åttiotalet, då metal var metal.

Dick Lundin

TALIANÖRÖGD - "Neverplace" (Mini-CD)
(Adipocere Records) §§§§
Femmannaorkestern med det högst ovanliga bandnamnet kommer från Frankrike och de bjuder oss på en högst intressant och spännande mini-CD på hela sex låtar. I sann symfonisk, norsk blackmetalanda briljerar bandet sig igenom låtarna och de lyckas utan tvekan variera sig bra och skapa intressanta övergångar och arrangemang. Visst låter det **Dimmu Borgir** om dem, men den egna stilen överväger och man drar stundtals även lite mer åt trashmetalhållet vilket håller intresset uppe alla sex låtar igenom. Som jag har förstått det är trummisen inte någon fast medlem utan är inlånad enbart för detta verk, något som jag inte är riktigt säker på då bandets hemsida är på franska - vilket absolut inte hjälpte mig i mitt sökande. Corpsepainten har man helt lagt åt sidan och istället koncentrerat sig på naturfenomen och vackra landskap varav sistnämnda är något det finns gott om i den fräsiga bookleten. Textmässigt står jag lite splittrad i mitt tycke. De är visserligen inte dåliga, men det känns mer som om svåra ord väger tyngre än en riktigt skriven text och därför känns allt lite väl mycket tillgjort. Någon som känner igen fenomenet? Hursomhelst är helhetsintrycket riktigt bra och bandet förtjänar verkligen en genombrott med ett verk som detta.

Kristian Forsell

THANATOSCHIZO - "Insomnious Night Lift"
(Rage of Achilles / Sound Pollution) §
Om du gillar bra, energisk och jävligt intressant musik så ska du absolut INTE köpa "Insomnious

"Intelligent mangel"

STRAPPING YOUNG LAD - "S.Y.L."
(Century Media / Border) §§§§
Geni eller inte? Hur som helst, Devin Townsend har många fans, men det riktigt stora genombrottet har aldrig kommit. Fråga mig inte varför, **Strapping Young Lads** "City" var så pass bra att bandet behövde sju år på sig att göra en vettig uppföljare. Under tiden har dock Devin sysslat med sina resterande 42166 band, medan hjässan förlorat ungefär lika många blonda långa hårstrån. "S.Y.L.", bandets tredje studioplatta sätter ribban högt från början med introt "Dire" som följs av starka "Consequence" och "Relentless". Det är argt och snabbt på samma sätt som vi hoppats på, och drömt om under de år bandet hållit sig borta. Mittenpartiet är skivans bästa del, med kanonlåtarna "Last Minute" och "Devour", varav sistnämnda givit namn åt ett Devin Townsend-dedikerat coverband i Göteborg. "Last Minute" är en annorlunda låt, med en otroligt skön avslappnad känsla instoppad. Inte den mest händelserika låten världen lyssnat på, men desto mer effektfull, avskalad och genomsyrad av intelligenta arrangemang. **Strapping Young Lad** är intelligent mangel. Men även en riktigt bra skiva har sina fläckar. Devin & co har inte uppdaterat soundet sedan "City" utan istället letat sig bakåt i tiden till ett mer thrashmetalliknande sound, dock inte på ett fullfjädrat sätt. Plattans stora minus är nämligen ljudet, som inte kommer upp i den standard som man kan förvänta sig. Virveltrumman hörs knappt, det enda jag hör från Gene Hoglan är baskaggesmattret. **Slayers** gitarrist Kerry King påstår att Hoglan slår för löst på trummorna för att få vara med i **Slayer**, och Hoglan gör på denna skiva allt för att Kings uttalande skall stämma in med verkligheten. Plattan skulle vunnit mer på en mer dominant Hoglan. Jag hoppas på ett mer nyanserat trumspel på nästa skiva, om det nu kommer någon mer skiva under namnet **Strapping Young Lad.** Devins kommande soloplatta "Accelerated Evolution" är i antågande ...

Larsa Carlsson

Night Lift", för fyfan vad dåligt det här är. **Thanatoschizo** spelar någon form av progressiv och enligt de själva teknisk metal. Jag kan inte hitta det där tekniska någonstans, då det hela känns ganska otight, slött och ointressant, man stundvis nästan somnar till sångarnas (en manlig och en kvinnlig) outhärdligt tråkiga sätt att sjunga. Bägge sångarna sjunger dessutom fruktansvärt falskt stundvis. Produktionen är fattig, framförandet bristfälligt och materialet i sig saknar kvalité.

Thomas Backelin

TOTAL CHAOS – "Punk Invasion"
(Dreamcatcher / Playground) §§

Det känns onekligen kul att stifta bekantskap med punkarna i **Total Chaos** igen, det var några år sen sist. "Punk Invasion" är inte bandets starkaste album enligt mig, men bjuder ändå på godis som "D.U.I" , "War in L.A." och en rätt kul punk version av **Twisted Sisters** "We´re Not Gonna Take It". Egentligen behöver jag inte skriva något mer, det räcker med att citera bookleten: *"This record is dedicated to the true punks of the world. Those who stand against conformity, piss off the majority. And raise their middle fingers to authority. United we´ll stand and fight to the end. We are the future and punk´s not fucking dead."*

Daniel Bergqvist

TOURNIQUET
– "Where Moth And Rust Destroy"
(Metal Blade / Border) §

Jaha, vad fan är detta nu då? Jo, det ska jag säga er, detta är **Tourniquet**, som är torr och kristen progressiv thrash som kan jämföras med en lättöl. Tråkig, vattnig och ger absolut ingen effekt så det är bara bortkastade pengar. "Where Moth And Rust Destroy" är välproducerad och välspelad, men med fruktansvärt tråkiga ideér och fattigt material. Det enda som är bra på denna platta är alla gitarrsolon, men det är tydligen inte de själva som spelar solo, utan det är inhyrda musiker som står för all gitarronani. Det är inga mindre än Marty Friedman (**Megadeth**) och Bruce Franklin (**Trouble**) som lirar alla solon på plattan. Annars är detta en fruktansvärt tråkig och enformig platta, som bara känns helt meningslös. Ännu en gång ett snyggt paket fullt med skit.

Thomas Backelin

TYRANT EYES – "The Darkest Hour"
(Scarlet / Sound Pollution) §

Detta var ju så hårt att man baxnar ... eller inte. Heavy/powermetal med thrashmetalinslag, där refrängerna är utstuderat till mesighetens allra yttersta spets. Glada syntar och allsångsrefränger, fy faan! Noll procent orginalitet och sökande efter de mörka hålen i skaparhimmelen, men det hade inte hjälpt när bandet är berikat med en sångare som verkligen är totalt värdelös i sammanhanget. För att göra skivan till en komplett stinkbomb har bandet hittat alla klyschor som gick att finna till lyriken. Så stick och brinn, ni stjäl min dyrbara tid. Det enda sätt ni kan gottgöra mig på är genom att lägga ned verksamheten.

Larsa Carlsson

VOIVOD – "Voivod"
(Chophouse Records) §§

Ooops, I did it again! Råkade visst sätta på **Motörheads** platta "Another Perfect Day" istället för denna fattiga promo-cd: med **Voivod**. Nej, det ÄR **Voivod**! Att som **Voivod** på inledningsspåret "Gasmask Revival" rippa riffen från "I Got Mine" rakt av hade inte setts med blida ögon av Stim, Bert Karlsson, Musikakademien m.fl. – om den nu varit ett bidrag till Melodifestivalen. Nu är det dock Slavestate som sätter materialet under lupp och då visas ingen nåd. Trots den inledande antiklimaxen fortsätter albumet i en något seg oinspirerad **Voivod**-anda. En boogie/punk/thrash man i mångt och mycket kan klara sig utan. Med sin nyanlände basist Jason "Jasonic" Newsted (**Metallica**, **Flotsam & Jetsam**) har **Voivod** även fått tillgång till Jasons egna Chophouse Records. Jason har trots allt ryckt upp sig och lämnat den sjunkande skutan **Metallica**. Dessutom har han tagit bladet från munnen för att erkänna det vi alla uppmärksammat, att **Metallica** är till salu för högstbjudande. Om det är nog för att lyfta den gamla räven **Voivod** ur rock'n'roll-punkträsket verkar tvivelaktigt. "Voivod" ger inte mycket utrymme för en lysande comeback. Uppskattar man en soppa med poprockare som **Queen Of The Stone Age**, **Sons Of Cyrus** med **D.A.D** som neutraliserare lär man inte bli besviken på **Voivod** anno 2003.

Lars Ekenryd

WELKIN – "Angel Inside"
(The Spew Records) §§

Ännu ett band som lirar amerikansk döds. Den här gången kommer gänget från Belgien med en historia på hela sex år i ryggen. Med en intensitet och råhet som för tankarna till band som **Malevolent Creation** och **Immolation** brakar "Angel Inside" loss med åtta fullödiga låtar. Även om **Welkin** presterar en något blekare version av den egensinniga dömetallen från supermakten i väst håller Pepijn (gitarr), Frank (trummor), Demis (sång), Steven Lqw (bas) och Davy (gitarr) en godkänt hög klass. Trots att plattan sattes på pränt i CCR Studio och producerades av Kris Be (**Aborted**, **Leng Tch'e**, **Liar**, **No Return**) ger inte produktionen musiken riktigt rättvisa, då det saknas en hel del tyngd och gung. Demis djupa härliga growl till trots, lämnar inte **Welkin** några bestående men efter sig. Det är en platta som definitivt visar att Belgien sitter inne med ännu ett väl godkänt kort i rockärmen. Trots att de inte riktigt får till det är "Angel Inside" gosig döds som är väl värd uppmärksamhet. Lyssna bara på avslutningsspåret "Wonderland" och **Welkin** bevisar att de är att lita på.

Lars Ekenryd

ZIMMERS HOLE - "Bound By Fire"
(Virusworx Records / Voices Of Wonder) §§§

En nypressning av debuten ifrån 1999 ges nu ut igen på grund av att USG Records lade ner verksamheten år 2000 och i och med detta får vi nu även åtta färska bonus spår på köpet. **Zimmers Hole** startades av Byron Stroud (Bas) och Jed Simon (Gitarr) vilka är mer kända ifrån Devin Townsend's **Strapping Young Lad** . Genom hela plattan varvas det av allt ifrån powermetal, trashmetal, blackmetal med mera och med en gigantisk dos av humor driver de med hela metaldomänen idag. Låtar i klass med "Rent A Cop", "This Is Metal" och bonus spåret "The Dark Church Of Whatever" får en att skratta sig halvt fördärvad med följd av magknip, det handlar alltså om humor på lägsta nivå. Grejen är att man orkar inte riktigt lyssna på hela plattan i ett svep utan man får försöka höra på den i mindre portioner, annars så lutar det åt till att bli för mycket av det goda. "Bound By Fire" rekommenderas varmt till förfesten och jag lovar att skrattkalaset, som drar igång därefter kommer att spegla resten av kvällen. Mycket nöje!

"Vill för mycket"

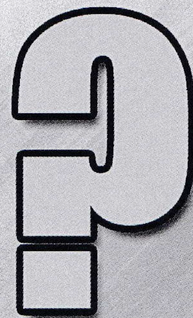

YATTERING – "Genocide"
(Candlelight Records / Border) §§§

Att musikindustrin ibland kan vara både förödande och vilseledande fick inte minst **Yattering** erfara innan signingen med brittiska Candlelight. Tipset lyder: läs kontraktet in på minsta bokstav och låt inte någon jävla boss skratta er upp i ansiktet eller kalla låtmaterialet för ett skämt. Efter många turer är då äntligen **Yattering** tillbaka, starkare än någonsin. Trots att jag jag inte hört debutplattan "Human's Pain" (1998) utan bara den mästerliga "Murder's Concept" (2000) kan det konstateras att **Yattering** genomgått en stor förändring i sin musik. Ingen som helst tvekan om att polackerna utvecklats som musiker och som låtskrivare. Det är fortfarande maffiga riff, tungt och extremt brutalt, men de utstuderat tekniska framsteg kvartetten gjort sätter tydliga avtryck. Ekvationen tekniskt kunnig är inte alltid detsamma som en ökad kvalitet eller attraktionskraft. Zabek svettas med all sannolikhet litervis bakom sina trummor vid varje spelning, med tanke på med vilken energi han tar sig an uppgiften. Detsamma kan nog sägas om Hudy (gitarr), Svieszcz (bas/sång) och Thrufel (gitarr) som tydligen gått in för att variera sin musik. I vanliga fall brukar jag klaga på att band inte vågar ta ut svängarna och göra något mer eget. Nu framstår jag som motsägelsefull när jag i **Yatterings** fall hävdar att combon i stora stycken helt enkelt vill för mycket. De är inte överpretentiösa eller högmodiga i allt vad "Genocide" har att erbjuda, tvärtom. Till skillnad från "Murder's Concept" tappar "Genocide" en hel del tempo och flyt. Mycket på grund av just den ibland lite väl ryckiga låtstrukturen och de komplicerade takter som bakas in. Det är i det stora hela mer deathmetal över nya verket än gore/grind metal som dominerade förra utgåvan. En mycket bra skiva om man ser till helheten, och är beredd att ge den lite mer tid än en traditionell dömetallplatta. Tips nummer två är att den snarare kommer att växa än krympa i musikörat.

Lars Ekenryd

DU VILL VÄL INTE MISSA NÄSTKOMMANDE NUMMER AV SVERIGE TYNGSTA TIDNING

– NEJ, JUST DET!

ETT ÅR (FYRA NUMMER) DIREKT HEM I BREVLÅDAN KOSTAR 150 SVENSKA KRONOR

Digital betalning:
bankgironummer 5292-1061

Analog betalning:
Slavestate Magazine, c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa.

– GLÖM INTE ATT ANGE STARTNUMMER OCH ADRESS –

INFO@SLAVESTATE.SE – WWW.SLAVESTATE.SE

ILLDISPOSED
VS. SVENSK DEATHMETAL

I väntan på danska Illdisposeds kommande platta som går under parollen "Fee-metal", passar Jakob "Batten" Hansen som nyss bytt upp sig från fyra till sex strängar att göra ett blindtest med uteslutande svensk metal. Låtarna är tolv till antalet och släppta mellan år 2000 och 2003. Exklusivt för Slavestate försökte stackars Jakob så gott han kunde, förkunskaperna var väl inte det bästa visade det sig.

LEKLEDARE: LARSA CARLSSON

Jakob Hansen finns det två stycken utav. Den ene spelar i Invocator och producerar skivor (Iniquity, Raunchy med flera). Sedan finns denna namne, en 25-åring som har varit med på danska svinstiedödsarna Illdisposeds två senaste skivor, först coverskivan "Retro" (2000) och sedan även "Kokaiinum" (2001). Förutom musiken sysselsätter sig Silkeborgssonen genom att jobba med datorer. Risken att blanda ihop dessa herrar är med andra rätt stor, även för undertecknad som författat frågor om producentjobbet till denna man. Helt fel ute alltså. I Illdisposedlägret händer det dock grejer. Efter att sologitarristen Tore Pimp Mogensen lämnat skutan i höstas har Jakob få ta över hans position i bandet, medan en ny basist, Jonas Kloge införskaffats. Även bakom trummorna har ett medlemsbyte skett, ny handhavare av trumstockarna är Tomas Muskelbux. För att pejla av läget innan blindtestet skall gå av stapeln fick Jakob ett par uppvärmningsfrågor att svara på.

Arbetstiteln "Fee-metal", vad kommer den i från? Syftar ni på att det är avgiftbelagd metalmusik?

– "Fee metal" är slang från Århus (som vi kommer ifrån) för "Fed metal" som i sin tur betyder "fet metal" på svenska. "Fee" är ett ord vi använder ofta i Århus eftersom vi är bondlurkar.

Vad är din generella åsikt om svensk metal? Har du några favoriter?

– Jag vet inte mycket om svensk metal. Jag känner till **Lost Horizon**, **Entombed** och **In Flames**, och en gång hörde jag ett band som hette **At The Gates**. Jag vet att Sverige har väldigt många duktiga musiker, men ofta förstör de musiken med konstigt ljud och produktion. Här i Danmark förstör vi våra talanger med öl, sprit och droger. Säkerligen förstör det oss, men det är åtminstone roligt. Hur som helst, jag är mer inne på engelsk och amerikansk metal.

BLOODBATH
"Ways To The Grave" (Resurrection Through Carnage, 2002)
– Detta har jag inte hört tidigare. Detta band har verkligen ett konstigt gitarrljud. Musiken låter väldigt "old school", jag tror att bandet har gjort mer än ett album, men jag är inte säker. Refrängen är bra, den påminner mig om gamla **Dismember**. Detta skulle jag vilja kalla "typisk svensk deathmetal".

RELEVANT FEW
"Who Are Those Of Leadership?" (Who Are Those Of Leadership, 2002)
– Jag känner inte till det här bandet heller. Om någon skulle få för sig att slänga på detta i stereon skulle jag be honom att spola ner det i toaletten. Det finns ingen som helst talang här. Dessutom är ljudet jävligt dåligt.

THE HAUNTED
"Bury Your Dead" (Made Us Do It, 2000)
– Ja, detta känner jag till, det är **The Haunted** – mycket bra metal! Bandet vet verkligen hur man använder sina instrument och det är väldigt välproducerat. Detta är verkligen ett av de bra "nya" banden. Jag gillar speciellt trummisen .... hehe (Dansken Per M Jensen, ex-**Konkhra** mfl förf. anm)

IN FLAMES
"Cloud Connected" (Reroute To Remain, 2002)
– Vi fortsätter ... denna känner jag också till. Detta är en låt från nya **In Flames**-skivan. Detta är en av de tre-fyra bra låtarna på skivan, jag tycker att "Clayman" är mycket bättre. Alla låtar är bra på det albumet.

MUSTASCH
"Down In Black" (Above All, 2002)
– Åhh, skit också, denna kan jag inte. Det kan vara **The Hellacopters** men jag är inte säker. Jag har hört en eller två låtar med **The Hellacopters**, jag tror att det var på MTV. Hur som helst så gillar jag inte punk

DARK TRANQUILLITY
"Monocromatic Strains" (Damage Done, 2002)
– Detta börjar bli pinsamt, jag kan inte denna låt heller. Den är väldigt likgiltig och tråkig.

DERANGED
"Beaten, Raped, And Fuckin´ Left to Die" (Plainfield Cemetary, 2002)
– Gissa vad, jag kan inte! Låten är väldigt grötig, riffen är dåliga, det påminner mig om mitt gamla band **Infernal Torment**.

MADRIGAL
"Taint Of Shame" (I Die, You Soar, 2001)
– Har inte hört detta band tidigare. Men det låter helt okej, men kanske lite för mycket "grädde på moset". Dansa kind mot kind.

LORD BELIAL
"Unrelenting Scorge Of War" (Angelgrinder, 2002)
– Jag känner inte till detta och låt mig göra en sak klar. Jag hatar blackmetal, nog om det. Musiken stinker, kass sång, dåliga riff. Rena lekskolan!

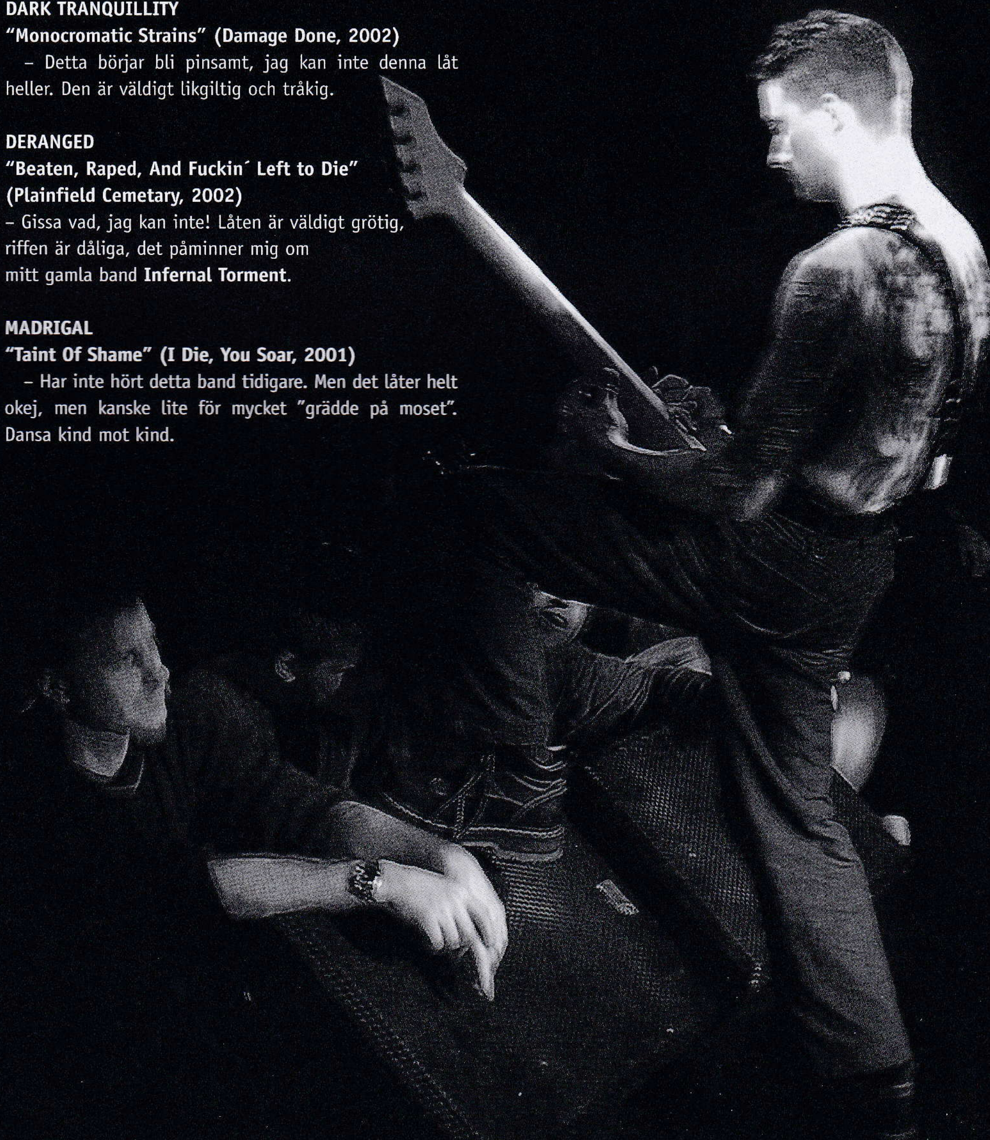
SPORTLOV
"Svarta Pisten" (Snöbollskrieg, 2002)
– Samma sak som om låten innan

DEFLESHED
"Hand Over Fist" (Royal Straight Flesh, 2003)
– Jag vet inte vad för något det är, men jag gillar det. Detta är absolut en av de bästa låtarna på cd:n. Verkligen bra death/grind. Uppenbarligen vet de hemligheten bakom att spela snabbt och brutalt; trashiga och catchiga riff. Jag skulle vilja veta mer om detta band, jag gillar det!

ENTOMBED
"I For An Eye" (Morning Star, 2001)
– Detta är **Entombed**, ingen tvekan om det. Jag känner inte till just denna låten, men de har ett unikt sound som gör att alla känner igen dem. För åtta-tio år sedan lyssnade jag mycket på deras två-tre första album. Jag gillar **Entombed**.

– Sammanfattningsvis hoppas jag inte att dessa tolv låtar representerar eliten av Sveriges metalband idag. Jag menar, om detta är toppen, så vill jag inte veta vad som händer på undergroundnivå. Jag tycker att det var bättre kvalitet på den svenska metallen jag lyssnade på för åtta-tio år sedan.

TIDIGARE LÅTSNACK
Nummer 1: Anders Jacobson (**Nasum**)
Nummer 2: Blackmoon (**Infernal**, ex-**Dark Funeral**)
Nummer 4: Alex Auburn och Martin Lacroix (**Cryptopsy**)

September 2001. Terrorattacken mot World Trade Center och de efterföljande mjältbrandshoten gav skrämselhicka åt en hel värld, oförberett stod helt plötsligt thrashmetallegenderna Anthrax med världens brutalaste bandnamn, utan att ha bidragit med något kreativt på flera år. Ett och halvt år senare efter Al Quidas besök i hemstaden är bandet aktuella på egen hand, comebackskivan efter fem års tystnad heter "We´ve Come For You All" och visar upp ett band som återigen vet vart skåpet skall stå. Grundaren och gitarrisen Scott Ian lät en av 230 intervjuer inför den nya skivan ske med Slavestate Magazine.

TEXT. LARSA CARLSSON Å BILD: ANDY BUCHANAN

Frågan om varför jag har fått vänta i fem långa år sedan förra skivan "Volume 8 – The Treat Is Real" är den självklara starten på intervjun. Jag tror nog att de flesta läsare har hunnit med mängder av livsavgörande saker under de år som gått sedan sommaren 1998. Även Scott Ian.

– Vi har suttit och ätit chips .... nej, men vi har turnerat en hel del för "Volume 8"-skivan och sedan har jag spelat in och turnerat med **S.O.D.** Efter det tog vi en kort paus för att sedan arbeta med "We´ve Come For You All". Så jag har allt varit upptagen ...

Det nya verket innehåller fjorton låtar. Med tanke på den tid som fortflutit sig sedan sist måste det väl ha blivit material över?

– Nej, inget alls. Det var bara en låt som inte kom med på skivan.

Okej, kan jag få en försäkran på att väntan till nästa skiva blir lika lång? Får jag vänta fem år igen?

– Nej, definitivt inte. Eller .... det borde man kanske inte säga. Om denna skiva säljer tjugo miljoner exemplar, så kanske vi blir tvungna att turnera under de kommande fyra åren. Jag skulle bli väldigt glad om det hände, men jag kan nästan lova att nästa skiva kommer mycket tidigare än om fem år.

När undertecknad listar skivor som betytt mycket under uppväxten kommer Anthrax tio år gamla klassiker "Sound Of White Noise" på en garanterad topplats tillsammans med Slayers, Panteras och Metallicas bästa skivor. Klockrena hits som "Only" och "Room For One More" delade aluminiumplats med vackra "Black Lodge", samt hårdare bitar som "1000 Points Of Hate" och "Burst" där Scott Ian en gång för alla bevisade att de tjockaste strängarna på gitarren är de som ger de maffigaste riffen. Fyra tillhörande videos visades bland annat på sorgligt avsomnade MTV Headbangers Ball som de flesta metalintresserade byggde upp sin allmänbildning kring under nittiotalets första hälft.

Efterföljaren "Stomp 442" dök upp två år senare. Medelmåttig i jämförelse med föregångaren och ett frånstötande mottagande väntade, både ifrån fans, MTV och annan media. Vips så stod bandet ute i kylan och dealen med skivbolaget Electra var över. 1998 var det så dags för "Volume 8 – The Threat Is Real". Formkurvan pekade upp igen och tiden för revansch kändes läglig, men någon sådan blev det inte. Skivbolaget Ignation gick i konkurs och Anthrax harvade runt i ett ingemansland där man förmodligen inte visste vart man skulle ta vägen. Scott Ian och Charlie Benante (trummor) sysselsatte sig med sitt andra band S.O.D. och gav med dem bland annat ett uppträdande på Hultsfredsfestivalen 1999.

Safe Home

Världsopinionen om George Bush har vänt radikalt under den tid som förflutit mellan den 11:e september 2001 och slutet av januari 2003, då denna pratstund ägde rum. Den empatitub som på klockrent amerikanskt manér klämdes slut till sista skvätt med stödgalor och ersattes av fundamental nationalism. Anthrax övervägde att byta namn efter World Trade Center-attacken, men som tur var gavs dessa planer upp. På "We´ve Come For You All" finns bland annat "Safe Home" (för övrigt första singel från plattan) och "What Doesn´t Die" som jag på förhand trodde hade lyrikmässiga kopplingar till livet i New York efter allt som hänt. Scott avbryter mig och lägger fram korten på bordet.

– Nej, de har inget alls att göra med det. Det finns en sång på skivan som heter "Refused To Be Denied" som är inspirerad utav mina känslor kring det som hände, jag fick ut mycket av mina känslor i texten till den sången.

Du ligger med andra ord fortfarande bakom mycket av textförfattandet?

– Ja

Musiken då?

– Ja, det också ...

Lite i skymundan har det framkommit att det är trummisen Charlie Benante som skriver det mesta av Anthrax musik. På "Stomp 442" skrev den stilige mannen rubbet, medan han på "Volume 8 – The Treat Is Real" fick viss hjälp av Scott och Frank Bello (bas). Charlie säger sig själv vara bandets typiska låtskrivare, hur har musikskapandet sett ut denna gång, har du varit aktiv?

– Ahh, det är alltid samma sak, det är jag, Charlie och John (Bush, sång) som skriver allt tillsammans, avbryter Scott mig med innan jag talat till punkt.

... men Sverige då?

Scott är uppenbart trött och talar till mig med en något irriterad ton. Korta svar på alla frågor och absolut inga utsvävningar eller givande diskussioner så här långt. All Europeisk press görs denna gång från Tyskland, där Anthraxs nya vårdnadshavare Nuclear Blast håller till. Uppgifter om att stackarn på andra sidan luren har fått göra 230 intervjuer under denna promotionvistelse ger honom ett godkänt alibi för den slappa inställningen till min intervju. Jag får helt enkelt gå vidare med att styra in Scott på vad som komma skall istället. Är det någon turné inbokad?

– Vi kommer till Europa den 5 mars och är här en månad, sedan åker vi över till USA och lirar där i en månad. Vi kommer sedan tillbaka till Europa till sommaren för att spela på festivaler.

Några stora kända festivaler?

– Jag tror att det blir flera stora festivaler, vi kommer snart att ha klart med vilka festivaler som vi kommer att spela på.

Wacken Open Air kanske? Ju mindre powermetal och annat hockeyfrilleskit där, desto bättre. Kan man få hoppas på ett gig där?

– Ja, jag hoppas att vi kommer att få spela där.

Något svenskt framträdande då?

– Som jag sade tidigare, inget är klart än, men jag hoppas. Jag hoppas att vi både skall få spela på festivaler och få göra vanliga gigs i Sverige.

Kommer du ihåg när du spelade i Sverige senast?

– Ja, det var med **S.O.D.** på Hultsfredsfestivalen.

Helt rätt, det var dessutom ett jävligt bra och underhållande framträdande flikar jag in ...

– Cool!

Minns du senaste gången i Sverige med Anthrax, det är faktiskt hela sju år sedan?

– Nej.

Sverige är förmodligen inte mycket att minnas för en amerikan som turnérat överallt. Undertecknad var självklart på plats på konserten som var en del av "Stomp 442"-turnén. Förväntningarna från min sida var så pass höga att man knappt vågade åka dit på grund av att man var rädd att bli besviken. Hur som helst, upp till Stockholm åktes det och med ögon stora som meloner stirrade man sig blind när bandet gick på scen och körde i gång med "Random Acts Of Senseless Violence". Tio sekunder senare låg jag på golvet då ett galet fyllo dykt rakt ner från ett högt podie som en scudmissil med mina axlar som detoneringsplats.

S.O.D. är över ...... eller?

Kultbandens absoluta kultband, Scotts andra band S.O.D, som charmat världen med utgåvor vart sjunde år, studioalbumen "Speak English Or Die" (1985) och "Bigger Than The Devil" (1999) samt liveskivan/hemvideon "Live At Budokan" (1992) har det blossat upp hårda strider runtomkring det senaste året.

Förutom Anthrax-medlemmarna Scott och Charlie finns även Danny Lilker (Nuclear Assault, ex-Anthrax, ex-Brutal Truth m.fl.) och Billy Milano (M.O.D) med i detta sidoprojekt, varav den sistnämnde är känd för att vara onödigt stor i käften. Milano talar visserligen aldrig varmt om Anthrax, men efter att Scott & co inte framhävt Danny Lilkers roll i Anthraxs historia i en TV-dokumentär slog det slint i skallen på honom. Första rapporteringen basunerade ut att S.O.Ds dagar var räknade. Sedan drogs dödsannonsen in eftersom Milano fått för sig att ge Scott och Charlie sparken och på deras platser tillsätta före detta Fear Factory-medlemmarna Dino Cazeras och Raymond Herrera. Dessa två herrar tackade dock nej till erbjudandet, och sedan dess har det varit tyst om S.O.D.

Hur står det till egentligen, Scott? Är S.O.D.s dagar förbi?

– Nej, **S.O.D.** är något jag håller på med när jag känner för det, jag kan tyvärr inte svara på när eller om jag kommer göra något med bandet.

Så du och Charlie är inte utbytta mot andra musiker?

– Nej. Lägg av med att läsa skitsnack på Internet. Är det något jag lärt mig av denna promotionturné så är det att folk bryr sig för mycket om skitsnack.

Hur ser relationen ut mellan dig och Milano. Är det någon konflikt?

– Mellan mig och ..... du får fråga honom istället. Han vill säkert besvara dina frågor, förmodligen väldigt högljutt.

Många har reagerat över Milanos inlägg i debatten om USAs krigspolitik. Han har bland annat gått till hårt angrepp mot krigsmotståndarna Serj Tankian (System Of A Down) och Tim Morello (Audioslave) och kallat dem både det och det andra. Som grädde på moset har

han inkluderat låten "Assganistan" på nästkommande M.O.D.-skiva. Milanos fundamentalistiska hyllande av egna nationen får både en och annan att höja ögonbrynen över S.O.D.s texter som alltid placerats under den ironiska avdelningen. Kanske finns det andra tankar bakom texterna till låtar som "Speak English Or Die" och "Fuck The Middle East". Har du några invändningar mot Milanos utspel?

– Jag lämnar gärna det ämnet, det är Billys åsikter. Hans vältalande tunga säger vad han tycker, jag har inget med det han säger att göra. Du vet vart orden kommer ifrån, det är allt jag kan säga. Jag hoppas att folk som läser rykterna förstår att **S.O.D.** är ironi och fortfarande ser allt som skämt. Jag kan inte svara för Milano.

Nuclear Blast överlever?

Fjorton låtar thrashmetal av både len och taggig art finns att finna på nya skivan "We´ve Come For You All", vars helhetsomdöme finns att läsa på recensionssidorna. Alla fans håller tummarna för att skivan skall gå ett mer värdigt öde tillmötes än föregångaren "Volume 8 – The Treat Is Real" som försvann fort från skivhyllorna, orsakat av att skivbolaget gått i konkurs. Det kan ju knappast varit en rolig sits för er i bandet?

– Jag kan inte gå runt och oroa mig för saker och ting, och jag kan inte kontrollera saker. Ett skivbolag kan gå i konkurs och försvinna ur branschen. Vårt album försvann ..... det suger! Men och andra sidan, vad kan jag göra åt det? Jag kan inte sitta deprimerad hemma och gråta resten av mitt liv. Jag går vidare och blickar framåt, detta är det bästa **Anthrax**-album som jag arbetat med och jag är redo att slå på stort igen. Men, vem vet, samma skit kan hända igen om tre månader. Jag lever inte mitt liv på det sättet, jag har alltid varit en optimist.

Jag kan nästan hålla med dig, Scott. "We´ve Come For You All" är ett riktigt höjdaralbum, men inte det absolut bästa. Vi får väl hoppas att Nuclear Blast överlever ett tag till då ....

– Det är bara en europeisk deal och den är gällande för ett album i taget.

Anthrax har dalat i populäritet de senaste åren, som i mina ögon inte har något som helst med att göra att bandet har gjort dåliga skivor. Faktumet är ju att "Volume 8" knappt syntes i butikerna och att det dessutom är fem år sedan den kom ut. Jag som svensk undrar då om man kan försörja sig som musiker, kan man det i Scotts fall?

– Nej, jag kör truck ... hahahahaha .... vad fan tror du? Det är klart att **Anthrax** betalar mina räkningar!

Jasså, där ser man. Utskrattad och nästan förlöjligad av sin tonårsidol. Tur för Anthrax att de är från New York och inte från någon svensk småstad. Då hade de banne mig fått panta burkar ....

Lilla lilla Sverige .... stora stora Refused

Bäst att byta samtalsämne tycker jag, så jag styr över konversationen mot vilka som är de bästa banden idag?

– Jag lyssnar mycket på nya **Audioslave** nuförtiden, det är förmodligen den skiva jag lyssnar på mest av allt just nu.

Din åsikt om uppstickande giganter som Slipknot och System Of A Down?

– Ja, jag gillar dem bägge två.

Har du några svenska favoritband?

Är **Dimmu Borgir** från Sverige?

Nej, de är från Norge ...

Ok, I´m sorry ....Jag ber om ursäkt för mitt misstag, säger Scott med en ironisk ton som får mig och Sverige att kännas ännu mindre.

Scott kommer efter några sekunders grubblande fram till att Refused är, eller rättare sagt var, från Sverige. De två sista skivorna med Umeås hardcorerebeller tillhör favoritskivorna hos amerikanen, men Lyxzéns nya rebellpopband (International) Noise Conspiracy är inget som faller honom på läppen.

Hade **Refused** fortsatt efter "A Shape Of Punk To Come" tror jag att de hade kunnit slå stort, även i USA.

Scott extraknäckte som VJ tidigare, men nuförtiden är det Anthrax som på egen hand tar hand om 39-åringens vakna timmar. Han säger sig inte ha tid till att göra något annat än att jobba för bandet. Först skall intervjuer göras, sedan skall skivan ut och efter det skall det preliminärt turneras i cirka ett år.

Inte 1987 längre

Så värst mycket snack om nya skivan har vi hunnit med hittills under intervjun. Hur skulle Mr Scott vilja beskriva den?

– **Anthrax** 2003! Det är det enda sättet jag kan beskriva den på. Den beskriver hur vi låter nu, inte så som vi lät 1987.

Hur ser du idag på förra decenniets utgåvor, jag tänker själv på först och främst "Sound Of White Noise" och "Stomp 442"?

– Jag tycker att de är bra skivor. Jag har aldrig varit lyckligare än under perioden runt "Sound Of White Noise".

Så du tror att Anthrax är tillbaka på banan igen?

– Vi har aldrig lämnat den.

1991 dök det upp en duett mellan Anthrax och Public Enemy, med titeln "Bring The Noise". Rap och metal hade aldrig tidigare möts på samma sätt innan, men det dröjde inte länge innan nya renodlade rapmetalband rönte stora framgångar världen över. Idag, tolv år senare, blandas det fortfarande rap och metal på ett storsäljande manér, med Limp Bizkit och Linkin Park i främsta ledet. Hur ser du, Scott, på dagens rapmetalscen, du var ju faktiskt på sätt och vis medverkande i uppbyggnadsfasen?

– Det är faktiskt inget som jag varit intresserad av. Det jag gillar är **Rage Against The Machine** och vissa låtar på "Judgement Night"-soundtracket.

Limp Bizkit och Linkin Park är knappast din kopp te med andra ord?

– Jag lyssnar inte på dem. De är inget som jag hatar heller, de är liksom inget man står och spyr galla över. De är helt enkelt inget som påverkar mig, det är därför jag inte lyssnar på dem.

Rob Gaggiano

Scott skall passa på att se Meatloaf medan han är i Tyskland. Att han är ett par med Meatloafs dotter är inget han drar upp i samtalet, men väl faktumet att Paul Crook numera spelar med köttfärslimpan och att det därför skall bli kul att möta upp dem efter att han svettats dagarna i ända på skivbolagskontoret.

Crook var "tillfällig" gitarrist åt Anthrax under flera år efter att Danny Spitz lämnat bandet 1995. Han var med på turnéer och skivor, men var aldrig officiellt med i bandet. Det är dock inte bara denna blonderade gitarrvirtuos som rör på sig, Neil Turbin som sjöng på debutplattan har en soloskiva på gång och även Danny Spitz karriär har tagit ny fart. Ett projekt tillsammans med Dave Ellefson (ex-Megadeth) sades vara på gång, men det är numera dementerat.

Idag har dock Anthrax en ny fast gitarrist, nämligen Rob Gaggiano. Vad finns att berätta om honom, Scott?

– Rob är en bra kille, en bra gitarrist och en bra producent. (han har bland annat haft fingrarna med i spelet på nya **Cradle Of Filth**-plattan förf. anm) Det bästa jag kan säga är att han givit **Anthrax** en riktigt hård spark i baken. Jag har känt honom i runt fem-sex år.

Releasedatumet för Anthrax nionde fullängdare är för Svenska marknaden den 24 februari, medan amerikanerna får vänta längre, närmare bestämt till mitten av april. Varför detta?

– Det tar längre tid att marknadsföra en skiva i USA, att göra alla intervjuer och så vidare. Det är anledningen. Vi har inte börjat med marknadsföringen i överhuvudtaget i staterna, men här i Europa har det verkligen varit fullt upp.

Har du hunnit ta del av den tyska kulturen under denna promotionvistelse?

– Jag vet egentligen inte, jag har inte gjort något annat än intervjuer när jag varit här. Det är i och för sig poängen med att vara här, att göra så mycket som möjligt.

Mycket mer än så här fick man inte ur Scott denna afton. Intresset för att göra denna intervju unik var lika med noll från hans sida. Klyschan får tala istället och den säger att vi skall låta musiken tala.

SLAVESTATE HYLLAR DEL 5 THRASHMETAL

TRASH = skräp, avfall –– THRASH = slå, ge stryk, piska

Femte anhalten i Larsa Carlsson och Ronnie Schmidts hyllande av klassiska skivor som bör finnas i gemene man och kvinnas skivhylla är kommen. Thrashmetal som konstform behöver knappast presenteras, det här är allmänbildning av förnämsta sort.

METALLICA – "Ride The Lightning" (1984)

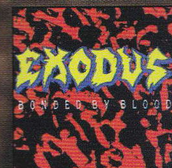
"Kill Em All" vitaliserade verkligen hårdrocksvärlden när den kom 1983, men uppföljaren "Ride The Lightning" var albumet som visade upp en helt ny sida av **Metallica**. Vartenda spår skiljer sig mot det föregående och vittnade om en union som var enormt nyfiken på utveckling. Här fanns den otvivelaktiga hungern som nuförtiden är omöjlig att associera med dagens mättade mediaikoner som jagar Napster-användare med bultsax. Hjärtat i "Ride The Lightning" är just den musikaliska variationen, här finns den furiösa klassikerna "Fight Fire With Fire", den nio minuter långa instrumental låten "The Call Of Kthulu" samt det enorma självmordsspektaklet "Fade To Black". Såhär nyanserad hade inte hårdrocken varit sedan **Judas Priests** glansdagar i slutet på 70-talet.

SLAYER – "Show No Mercy" (1984)

"Anti Christ", "Black Magic", "Die By The Sword" och "Fight Til Death" ..... en debutskiva med fler hits är svår att finna. Det simpla, sparsmakande skivomslaget, där **Slayers** svärdbepansrade pentagram vaktas av mister Hin Håle själv, och bandfotot på en ung Jeff Hannemann hållandes i ett stort vitt uppochnedvänt kors är klassiskt i sig bara det. Kerry Kings och Hannemanns gitarrer växlar mellan demoniska melodier, mördande mosarriff och charmigt halvruttna solon. Dave Lombardos virveltrumma har den äkta ekande åttiotalstouchen och de blasfemiska texterna levereras av Tom Arayas röst som om han vore besatt av Satan himself.

EXODUS – "Bonded By Blood" (1985)

Det kändes så svidande plötsligt när **Exodus** sångare Paul Baloff avled den andre februari 2002 till följd av en stroke. Trots sin inpräglade kvalitetsstämpel så hade "Bonded By Blood" med lite tur kunnat vara precis lika beryktad och respekterad som **Metallicas** eller **Slayers** tidiga släpp. Efter själva inspelningen 1984 så tog det ett helt år innan skivan hamnade på diskarna på grund av strul med diverse skivbolag. Då hade både **Slayer** och **Metallica** fått ett försprång och "Bonded By Blood" hamnade lite orättvist i skymundan. Än idag så framkallar titelspåret vansinnig frenesi, för att inte tala om deras paradnummer "A Lesson In Violence" som för en gångs skull är ett spår som väl bär sin kaxiga titel. "Bonded By Blood" är självskriven i samtliga verk över makabra thrashklassiker och Kirk Hammett hade verkligen inte behövt skämmas för sig om han nu hade valt att stanna just här.

POSSESSED – "Seven Churches" (1985)

Possessed hade förmodligen kunnat mäta sig med **Slayer** om karriären fortlöpt efter 1987. "Seven Churches" har allt man kan kräva av en thrashmetalskiva. Ung rebellisk ondska, med mer vilja än talang. Vem bryr sig att trummisen Mike Sus inte är speciellt tajt? Han har ju i alla fall en trumpinne i munnen och en ond grimas på bandfotot. **Possesseds** image och kultrykte har inte varit någon nackdel för bandet, men det är verkligen inte tomt bakom den kosmetiska ytan. Det finns gott om musikaliska och ljudmässiga paralleller till **Slayers** första skivor. Det ekar om trummorna och Jeff Becerra skiter fullständigt i om folk med bättre talang sågar hans sånginsatser. Thrashmetal är inget för skolade finlirare och körsångare, det är därför Jeff Becerra tillsammans med Tom Araya fått den legendarstatus de besitter. Killarna har den pondus som Dani Filth kompenserar med dyra kläder och tuffa utsmyckningar. **Possessed** har ett antal renommerade fans, bland annat **Cannibal Corpse** som tolkat två av gruppens låtar, varav "The Exorcist" finns med här. Arton år unga "Seven Chuches" avslutas för övrigt med "Death Metal", som åtminstone titelmässigt lade grunden för nästkommande genre. Sist men inte minst måste det ruskigt simpla, men vrålsnyggt stilrena omslaget hyllas upp mot skyarna ... eller ner mot helvetet .....

MEGADETH – "Peace Sells ... But Who's Buying?" (1986)

Folk och få brukar säga att **Aerosmith** hade sina bästa musikaliska dagar när de pundade som värst. Frågan är inte om man kan säga samma sak om **Megadeths** sångare/gitarrist Dave Mustaine. Argast, bråkigast mest påtänd var den rödlätte före detta **Metallica**-medlemmen runt "Peace Sells ... But Who's Buying?" och "So Far, So Good, So What" (1988). Många säger att hans politiska utspel sabbade bandets karriär, han sades vara kommunist av bandets belackare. Dåtidens Serj Talkian eller Tom Morello? Skivtiteln till denna klassiker säger en del, Mustaine är motsträvig och säger vad han tycker, vare sig man vill eller inte. Sedan att USA är USA är en annan historia. Musikaliskt är skivan ett **Megadeth** i absolut toppform, då låtar och texter fick gå före spelskicklighet, även om **Megadeth** aldrig har varit känt för att vara ett treackordsband. En åtta låtar lång kanonad i äkta arg thrash med en känsla som knappt något av dagens retrothrashare kommit eller kommer i närheten utav.

METALLICA – "Master Of Puppets" (1986)

1986 var thrashens år, tror knappast att någon har några invändningar mot det. **Metallica** följde upp "Ride The Lightning" med minst lika fenomenala "Master Of Puppets". Sjutton år har gått sedan skivan kom ut, men positionerna inom thrashmetal är spikade för all framtid. Det är inte för inte som **Slayer**, **Metallica**, **Anthrax** och **Megadeth** kallas "the big four". Synd att Sveriges mest betydelsefulla inslag i thrashmetalhistorien är den tragiska turnébussolyckan i Småland 1986, då Metallicas basist Cliff Burton omkom. Han dog i alla fall med ett gott samvete, "Master Of Puppets" var religion under högstadiet för oss som är födda 1978.

SLAYER – "Reign In Blood" (1986)

När man funderar över begreppet "Reign In Blood" så skäms man ganska snart vid uppvaknandet av hur ofta man egentligen har missbrukat begreppet milstolpe. Troligtvis förstod de ingenting när de stod där i en studio i mitten på 80-talet, Tom Araya, Jeff Hanneman, Kerry King och Dave Lombardo. De kan omöjligt ha förstått att "Reign In Blood" idag nästan 17 år senare fortfarande räknas som ett av de allra bästa album någonsin, alla kategorier. Slingan i "Raining Blood" har nog ingen medelmåttig hårdrocksmusiker undgått att repa in och att påstå att ingen än idag berörs av kraften i "Angel Of Death" eller "Piece By Piece" vore en ren och skär lögn. De ökända dräparna skapade historia och de gjorde det med en obarmhärtig honör.

DEATH – "Scream Bloody Gore" (1987)

Många anser att Chuck Schuldiner är "The father of deathmetal" och det med all rätt.

Death bildades redan 1983 men släppte alltså inte sitt första album förrän 1987 och då i form av "Scream Bloody Gore". Ett album som kanske kan ses som ett första steg mot dödsmetall men där den tidens våg av thrashinfluenser var solklar. Med sin kompromisslösa metal har de inspirerat band inom nästintill samtliga extrema genrer som grind och dödsmetall. "Scream Bloody Gore" kanske känns amatörmässig i jämförelse med **Deaths** senare släpp som "Human" och "Individual Thought Patterns", men den byter framgångsrikt ut det vackra utseendet mot en ociviliserad uppvisning i kraft och vilja. Den 13:e december 2001 avled Chuck till följd av sin elakartade hjärntumör.

ANTHRAX – "Sound Of White Noise" (1993)

Ny sångare, nytt skivbolag och nya trender gällde runt omkring **Anthrax**. Grungen var i högblom och falsettsång var de absolut värsta man visste. Färgstarke John Bush var rekryterad till bandet efter att Joey Belladonna fått foten året innan för att ge bandet den logiska förnyelse som behövdes. Bush hade under åttiotalets mitt tackat nej till sångarjobb i både **Metallica** och **Slayer**, men när **Anthrax** rykte i honom valde han att lämna **Armored Saint**. "Sound Of The White Noise" är en uppvisning i bandets omfattande register. Scott Ians stenhårda kompgitarr, Danny Spitz gnidande gitarrsolon, Bushs röstomfång och Charlie Benantes eleganta trummangel. **Anthrax** är tillsammans med **Slayer** de två band av "the big four" som fortfarande kan kalla sig thrashmetal utan att behöva skämmas.

HAUNTED – "One Kill Wonder" (2003)

"One Kill Wonder" genererar verkligen klåda hos de "kunniga" musikerna som sitter dagarna i ända med svåra smärtor i själen för att de inte kan leverera ett riff som får världen att stanna upp. Det måhända att **Haunted** stjäl så att det står härliga till, men stjäl man med sådan här precision och smakfullhet så måste man låta sig imponeras. "One Kill Wonder" är ett solklart steg närmre katakomberna för så såhär stora spår har aldrig **Haunted** lämnat efter sig i betongen tidigare. Inledande kanylinjektionen "Godpuppet" är redan en klassiker och de är omöjligt att inte må alldeles förträffligt bra när Aro visar terriertakter i "Shithead" eller "Shallow World". Med spaltmeter det överlägset bästa thrashinslaget i svensk metalhistoria vilket med automatik innebär en hög ranking världen över.

BUBBLARE: KREATOR – "Pleasure To Kill" (1986) – **MEGADETH** – "Rust In Peace" (1990) – **RECLUSION** – "Shell Of Pain" (2001)

THOMAS BACKELIN
FORLORN – "Hybernation" (Så jävla bra, en platta som verkligen växer)
DARKTHRONE – "Hate Them" (Jävlar så rått och gött!)
BATHORY – "Nordland 1" (Trevligt att se något så förfallet band resa sig igen)
IMMOLATION – "Dawn Of Possession" (Mustig deathmetal när den är som bäst)
EXODUS – "Bonded By Blood" (En klassiker!)

DANIEL BERGQVIST
GODSPEED YOU! BLACK EMPEROR - Band (Så originella,så otroligt bra)
NEUROSIS – "A Sun That Never Sets" (DVD, oerhört vackert och proffsigt)
GOOD CHARLOTTE – "The Young And The Hopeless" (Duger gott i väntan på nästa Blink 182-skiva)
REPULSION – "Horrified" (Relapse gör en kulturgärning genom att åter ge ut denna pärla)
WATAIN – "Rabid Death Curse" (Får mig att minnas min tidiga ungdom)

LARSA CARLSSON
MERAUDER – "41 Shots" (Skånegatan suger fetpung)
ANTHRAX – "We´ve Come For You All" (Arena-blastbeats)
ROB TRUJILLO – Basist (Metallicyco Muthafucka)
ILLDISPOSED – "Jeff" och "Incisive Souls" (Mp3-spår. Låter sannerligen lovande)
ALLSVENSKAN 2003 (Blåvit revansch!)

LARS EKENRYD
NECROPHAGIA - "The Divine Art Of Torture" (CD. En bisarr platta i en bisarr värld)
SOUL DEMISE – "In Vain" (CD. Fet tung-gung döds á la svenskt)
NOAM CHOMSKY –"Skurkstater - den starkares rätt i världspolitiken" (Bok)
INFERNO METAL FESTIVAL (Kanske kan råda bot på vårkänslorna...)
MARDUK – "World Funeral" (CD. Respekt, för Satan!)

KRISTIAN FORSELL
EVERGREY - "Recreation Day" (CD. Större än livet självt...)
THE HAUNTED - "One Kill Wonder" (CD. Göteborgare kan man lita på)
EMINEM - "The Eminem Show" (CD. En helt fantastisk show)
MARDUK - "World Funeral" (CD. Begravningen kan börja)
THE CARDIGANS - "Long Gone Before Daylight" (CD. Pop att fundera över)

ROBERT HAKEMO
SATYRICON – "Volcano" (Favorit i repris)
MEMENTO – "Beginnings" (Nytt amerikanskt hopp, snart inom räckhåll!)
ORGY – "Vapor Transmission" (Varför är de inte större?)
NINE INCH NAILS – "All That Could Have Been" (Live DVD som slår allt just nu)
MESUGGAH – "Nothing" (   )

LARS JAMNE
GORGOROTH – adv. "Twilight Of The Idols"
MASTERPLAN – "Masterplan"
MANILLA ROAD
NECROPHAGIA – "The Divine Art Of Torture"
OPETH

DENNIS LARSSON
THE HAUNTED – "One Kill Wonder" (Lämnar krutstänk på stereon)
REPULSION – "Horrified" (en uppgrävd skatt)
CULT OF LUNA – "The Beyond" (fräsch som sallad)
MARDUK – "World Funeral" (blackmetal-horrorshow)
LINKIN PARK – "Somewhere I Belong" (Promosingel, som ett smakprov på ICA!)

DICK LUNDIN
MALEVOLENT CREATION – "The Will To Kill" (CD. Borde legat högt upp på min årslista)
BLOOD FOR BLOOD (Band. R.I.P. Bästa hardcorebandet?)
EXPLODING ZOMBIES – "Several Severed Heads" (CD. Dödsmetall man bör köpa.)
HANK WILLIAMS JR. – (Snubbe. Bästa countryn?)
COCKNOOSE – "White Trash Messiahs" (CD. Conferderacy of scum)

MIKAEL MJÖRNBERG
www.volgagirl.com (Tragikomiskt)
SKROTNISSE (Vardagshjalten nummer 1)
THE HAUNTED – "Shadow world" (Låt, klockren)
SLIPKNOT – "Disasterpieces" (DVD, scenshowen talar for sig)
BHAT - Valuta (billigt, billigare, billigast)

FELICIA OLSSON
ANTHRAX - "We´ve Come For You All" (Giftig)
ILLDISPOSED - "Kokaiinum" (Grymt bra)
RELEVANT FEW - Live Belsepub Gbg 21/2-03 (Man blir knäsvag)
FELICIA GRILLAR JOHAN NORMAN (Directors cut – det ni aldrig fick läsa)
VÄRSTA SPRÅKET (Helt klart ett av de bästa TV-programmen just nu)

RONNIE SCHMIDT
ISIS (Vackert odefinierade)
JOCKE BERG (Stockholms stadion, tre timmar)
L.MINYGWAL - "E'er" (Album. Östrogen apokalyps)
ED HARCOURT - "From Every Sphere" (Album. "Then slowly die...")
SIGUR ROS - "( )" (Album. Totalt jävla mörker)

NINNI SJÖLUND
TOKYO (!!!!)
KERRY KING / SLAYER (Alltid bäst!)
BIRDFLESH (Fan så bra ni är live! More Garlic!)
INSISION (Sveriges bästa dödsmetallband)
ENTHRALLED –"Fictive strangulation" (Början på en ny era..)

TURID WALDERHAUG
DIDO AND AENEAS (CD. Opera av Henry Purcell)
CURRENT 93 - allt (som jag hört hittills av alla dyra & svårfunna plattor)
"FARLIGT BEGÄR" på DVD (klassisk och härligt hemsk 1700-talsfilm)
THORGAL (fransk/belgisk fantasyserie)
SHADOW SEASON "The Frozen" (se recension i detta nummer)